

71
72=bianco

Nieuwe Stichtelijke
L I E D E R E N .
voor de
H U I S G E Z I N N E N
en
G E Z E L S C H A P P E N
der
C H R I S T E N E N .

Nieuwe Stichtelijke
L I E D E R E N,

voor de

H U I S G E Z I N N E N

en

G E Z E L S C H A P P E N

der

C H R I S T E N E N:

door

JOHANNES HAZEU, Cs. Zoon.

*Met nieuw gecomponeerde Zangwijzen, die,
 even zoo gemakkelijk als de Psalmen, gezongen
 en gespeeld kunnen worden.*

door

DIRK VAN DER REYDEN, Ns. Zoon.

Met 54 Muzijk-Platen.

E E R S T E D E E L.

~~~~~  
 V I E R D E D R U K,  
 ~~~~~


Te AMSTERDAM, bij
 W I L L E M V A N V L I E T.

M D C C C X V I I I.

Met Kerkelijke Goedkeuring.

VOORREDE.

Reeds voor eenen geruimen tijd was het mijn plan, eenige stichtelijke Liederen te vervaardigen, niet zoo zeer om het groote aantal, dat door vele kundige Dichters in het licht gegeven is, te vermeederen, of eenigen roem te willen behalen boven zoo vele Kerkgezangen, als bij onderscheidene Godsdienstige Genootschappen gevonden worden; en die niet weinig zullen vermeederen, door den zoo grooten bundel Evangelische Gezangen, welke eerlang, bij ons Kerkgenootschap, staan ingevoerd te worden; maar alleen, om eens éénmaal ook het gewoon Koraalgezag te verbeteren, en eenen goeden smaak deswege aan te kweeken.

Er is toch niets, dat in de zangkunst meer behaagt, dan eene gestadige afwisseling van zangwijzen; daar de ondervinding ons dagelijks leert, dat, wanneer men dikwijls eene en dezelfde zangwijze zingen moet, er iets vervelends in gevonden wordt, vooral als men alle noten even lang moet zingen, hetwelk zeer oneigen aan een Lied is.

En het is om deze redenen, dat ik den, door verdiensten in dit vak, welbekenden Heer DR. VAN DER REYDEN, NZ., te Rotterdam, verzocht heb, voor deze mijne Liederen, op ieder Lied, eene afzonderlijke zangwijze te vervaardigen, ten einde die alle op heele en halve Noten konden gespeeld en gezongen worden; en ik vertrouw dat

II V O O R R E D E:

de uitvoering daarvan niet ongelukkig is uitgevallen, waaröver reeds vele kundige Liefhebbers gunstig hebben geoordeeld. —

Ook houde ik mij verzekerd, dat wanneer jonge menschen in Zang-Collegien veel gebruik maakten van soortgelijke Koraalmuzijk te zingen, men zoo vele zwarigheden niet zoude vinden, om een hartstreekend Gezang in de publieke Godsdienstoefeningen in te voeren, en men zou als dan geene toevlugt behoeven te nemen tot reeds eeuwen lang afgezongen zangwijzen, of die van andere volken over te nemen, daar wij reeds voorwerpen genoeg in ons Vaderland hebben, die tot het vervaardigen van nieuwe Koraalmuzijk of zangwijzen genoeg berekend zijn.

Geene veranderingen zijn in dezen vierden druk gebragt, dan alleen de verschikking van 's Heilands geboorte Liederen, welke vóór die over het Lijden gebragt zijn, om eene betere volgorde te hebben. En, daar wij nu een tweede deel hebben uitgegeven, is de titel van dezen druk, met de woorden: eerste Deel, vermeerderd.

Hartelijk wensche ik, dat men, naar aanleiding van het hier achter volgend Noodig Berigt, gebruik zal maken van deze onze pogingen, en dat deze Liederen, met den besten zielenzegen, tot verheerlijking van God en onzen Heere Jezus Christus, mogen bekroond worden. —

J. H A Z E U, Cz.

NOO-

NOODIG BERIGT.

Bij het stellen der zangwijzen voor deze *nieuwe sichtelijke Liederen*, heb ik het doel derzelve niet uit het oog verloren, namelijk: de verëering van God en J E Z U S, en het wezenlijke nut der Christenen; en om hieraan te voldoen, moest ik, in de toonstelling, alles vermijden, wat daaraan eenigzins hinderlijk zoude kunnen wezen.

Ik heb getracht de zangwijzen in te rigten naar den doorgaanden inhoud van elk Lied, om dus den smaak, die aan een Godsdienstig Gezang behoort, te behouden. — En het is om deze reden, dat ik, om voor ieder verstaanbaar te wezen, op de muziekplaat voor elk Lied, in onze taalwoorden de gemoedsbewegingen, naar den doorgaanden inhoud van hetzelfde, heb willen bepalen.

Ook heb ik de toonstellingen zoodanig ingerigt, dat men deze Liederen niet alleen naar eene afgedeelde muziekmaat, maar ook verre de meesten, in den gewonen, nu eenigzins verbeterden kerktrant, zoude kunnen zingen en spelen.

De zangwijzen heb ik, ten aanzien der beide stemmen, voornamelijk voor den zang, en wel voor een tweestemmig gezang, ingerigt; waarom ik dezelve voor de bovenstem wel op den meest gebruikt wordenden G sleutel, doch in die toonen gesteld heb, dat men, om de Noten te kunnen lezen, slechts de Psalmnoten behoort te kennen, uitgezonderd de zangwijzen voor de Basstem, dewijl die moesten geplaatst worden in die toonen, waarin dezelve, naar de bovenstem, behoorden; ten einde ook voor de spelers van een daartoe geschikt speeltuig, dienstbaar te wezen;

zen; welke spelers dan ook naar goedvinden, en naar het noodig wordt geoordeeld, de zangwijzen éenen toon lager of hooger kunnen spelen.

Om de zangers in het lezen der Noten met de woorden *ut, re, mi, enz.* zoo wel voor de bovenstem, als voornamelijk voor de Basstem, te ontmoet te komen, heb ik de volgende onderwijzing hier willen bijvoegen.

B MOL Sleutel.

ut re mi fa fi fol fiel la fi ut re

mi fa fi fol fiel la fi ut re mi fa fi fol la

B DUUR Sleutel.

fol la fi ut iet re ri mi fa fi fol

fi ut re mi fa fi fol fiel la fi ut

Op de bovenstaande klankregels heb ik alleen die toonen geplaatst, welke in deze zangwijzen voorkomen. — De Noten, het zij *twee* of *drie*, welke een boogje boven zich hebben, behooren op ééne lettergreep gezongen te worden; ook gelieve men de halve Noten, die naast heele staan, aan te merken als flippen, die de heele Noot de helft verlengen, zoo als dit te zien is in het 13de, 14de, 42ste Lied, enz.

Aangaande de Maatverdeeling, moet ik, in de eerste plaats, aanmerken, dat ik met dezelve, zoo veel mij mogelijk was, getracht heb, den *Rhythmus*, zijnde de regelnmaat of overeenkomst, die er tuschen

NOODIG BERIGT.

de during der klanken, en die der woorden, behoort in acht genomen te worden, te bepalen: — ten andere: dat men de Maatverdeeling, in welke de waarde van eene heele, oft twee halve Noten gevonden wordt, als eene tweevierde Maat, en die, waarin de waarde van twee heele of vier halve Noten gevonden wordt, als eene vier vierde Maat, en dus de *Muziekplaten* als een *Koraalboek* voor de *Speelinstrumenten* kan aanmerken. — En eindelijk, dat de Maatstrepen uit de Liederen zelve, die met Psalmnoten gedrukt zijn, met opzet zijn weggelaten, om ook voor minkundige of eenvoudige Psalmzingers, dienstbaar te wezen.

Wijders met het oogmerk der Liederen, en mijne vijftienjarige ondervinding raadplegende, heb ik, bij het stellen dezer zangwijzen, de gebreken van het geluidvermogen onzer Landgenooten, in het algemeen aangemerkt, in acht genomen, waarom ik de Zangstemmen van den laagsten Toon der Basstem tot den hoogsten Toon der Bovenstem, binnen den kring van twee Octaaf, *Zestien Toonen*, heb willen bepalen; ook heb ik de meest bekendste, en eyen daarom de gemakkelijkste sprongen en vallingen verkozen, en dus van de gemakkelijkste overeenstemming gebruik gemaakt; gelijk ik ook, hier en daar, liever aan de beide stemmen eenen gelijken Toon heb willen geven, dan om, door verschillende Toonen, moeilijk te zijn; hetwelk te veel de aandacht van den inhoud der Liederen zoude afgetrokken hebben.

Het is wel mogelijk, dat men, hier of daar, in de Muziekplaten, eene *Maatstreep* te veel, of niet wel geplaatst, of een H in plaats van een B , of in den Bas eene of meer verkeerde Noten zou kunnen aantreffen; doch

VI NOODIG BERICHT.

doch wij vertrouwen, dat deskundige Meesters, of Liefhebbers, deze dan ook wel als drukfeilen zullen gelieven aan te merken, en zelve verbeteren onder het zingen of spelen.

Eindelijk: door, onder het zingen dezer Liederen, de aandacht bij den inhoud der woorden behoorlijk te bepalen; eene ongedwongene Godsdienstige houding aan te nemen; het geluid naar mate der toonen te verzachten; (want schreeuwen is geen zingen) en naar mate van de diepte of laagte der Toonen, niet scherp, maar volstemmig, te versterken; — door de Maatverdeeling zich te laten bepalen; — den gestelden smaak van elk Lied te volgen, en aan de woorden de vereischte en dus verstaanbare klanken te geven; zal men veel kunnen toebrengen, om de Liederen, naar derzelve zangwijzen, aangenaam en met stichting te kunnen zingen.

D. VAN DER REYDEN, Nz.

Rotterdam
30 October 1806.

I N H O U D.

AAN HET OPPERWEZEN.	Bladz.	3
GODS VOORZIENIGHEID.	—	9
SCHULDBESEF.	—	15
ZIELRUST.	—	19
OORSPRONKELIJK BEDERF.	—	25
KRACHT IN ZWAKHEID.	—	31
DE WARE VRIJHEID.	—	37
ONZE BESTEMMING.	—	41
GOD IS LIEFDE.	—	47
GODS ALBESTUUR.	—	51
— GROOTHEID.	—	57
— REGTVAARDIGHEID.	—	63
— WIJSHEID.	—	69
— GOEDHEID.	—	74
TROOST IN GODS BESTUUR.	—	81
GODS HEILIGHEID.	—	87
— ALWETENDHEID.	—	91
DE WELGEMOEDE CHRISTEN.	—	97
TROOST VOOR EENE VERMOEIDE ZIEL.	—	103
JEZUS DE WARE MIDDELAAR.	—	108
HEILIG ZWIJGEN.	—	115
EERSTE KERSZANG.	—	121
TWEEDE ———.	—	127
DERDE ———.	—	133
DE VERHEERLIJLTE HEILAND.	—	139
DE VERHEERLIJLTE HEILAND TWEEDE LIED. ———	—	143

V I N H O U D.

JEZUS IN GETHIZEMANÉ.	Bladz. 149
DE VERRADERLIJKE KUS.	— 155
DE WEGLEIDING VAN JEZUS.	— 161
JEZUS VOOR DEN JOODSCHEN RAAD.	— 167
— LIJDEN VOOR PILATUS.	— 173
— GELEID NAAR GOLGOTHA.	— 181
GOLGOTHA.	— 185
JEZUS EERSTE KRUISWOORD.	— 189
— TWEEDE —————	— 195
— DERDE —————	— 203
— VIERDE —————	— 209
— VIJFDE —————	— 215
— ZESDE —————	— 219
— LAATSTE —————	— 225
DANKLIED AAN JEZUS.	— 231
PAASCHZANG.	— 237
JEZUS OPSTANDING.	— 243
— HEMELVAART.	— 249
PINKSTERZANG.	— 257
MORGEN AVONDMAAL.	— 263
HEDEN —————	— 269
DE DANKENDE DISCHGENOOT.	— 275
BOETZANG VOOR DEN BIDDAG.	— 281
BIDDAGS-LIED.	— 287
ZONDAGS-LIED.	— 291
MORGENZANG.	— 297
AVONDZANG.	— 303
HEMELSCH E OPWEKKING.	— 309

A A N H E T O P P E R W E Z E N .

1-2 = bianco

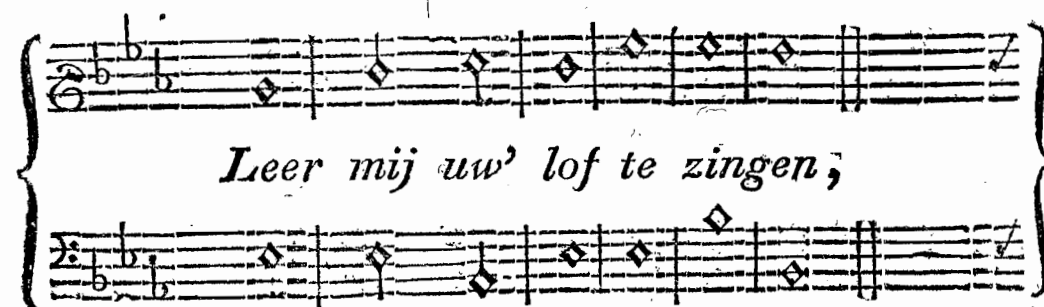
VERHEFFENDE.

*On - - ein-dig Op-per-we-zen!
Door d' Eng'len nooit vol-pre-zen,*

*Mijn Schep-per, God en Heer!
Dien 'k als mijn' Va-der eer;*

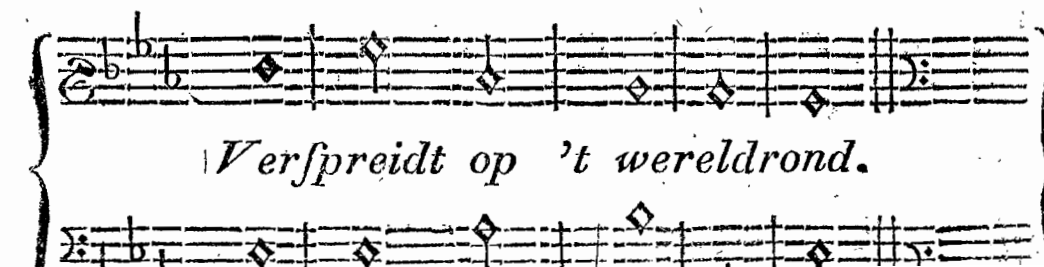
Leer mij uw' lof te zingen;

Verheugd met hart en mond,

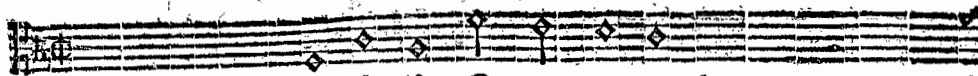
Daar Gij uw' zegeningen;

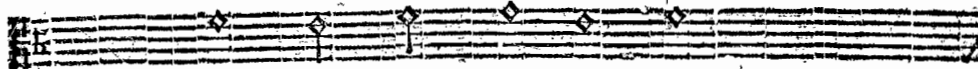
Verspreidt op 't wereldrond.

1ste L I E D.

A A N H E T O P P E R W E Z E N.

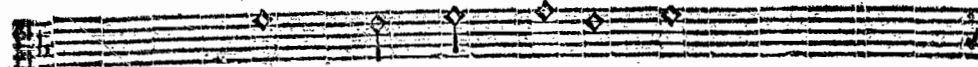
Oneindig Opperwezen!

Mijn Schepper, God en Heer!

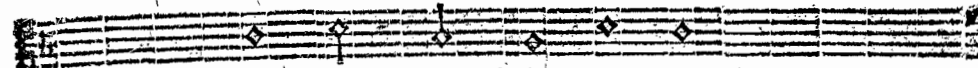
Door d'Englen nooit volprezen,

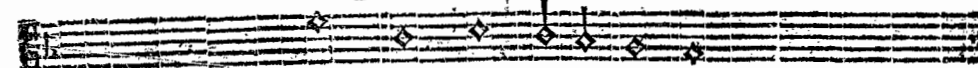
Dien 'k als mijn' Vader eer;

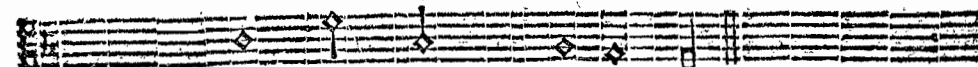
Leer mij uw' lof te zingen,

Verheugd met hart en mond,

Daar Gij uw' zegeningen,

Verspreidt op 't wereldrond. —

2 'k Ben door uw' kracht herboren;
 Uw Zoon heeft mij verlost;
 Dit heil, mijn' ziel beschoren,
 Heeft schuld'loos bloed gekost. —

'k Mag U, o Zoon! aanschouwen,
 Als Losfer en als God,
 De rots van mijn vertrouwen,
 De bron van 't zoetst genot. —

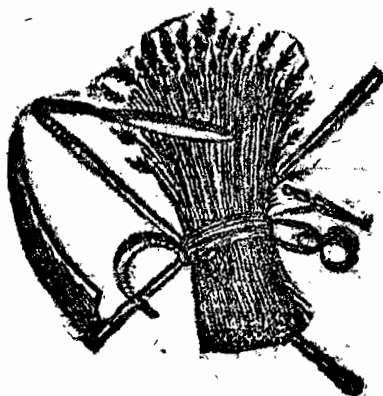
3 Wat rampen mij hier treffen,
 Gij troost, in druk, mijn' ziel,
 Om 't hoofd weêr op te heffen,
 O Geest! voor wien ik kniel; —

Uw Godd'lijk Alvermogen,
 Wil mij in droefenis,
 De heetste tranen droogen,
 Mij schenken wat ik mis.

4 Kan ik 't geheim niet vatten
Van uw bestaan, o Heer!
'k Blijf dit U waardig schatten,
Uw' grooten Naam ter eer:
Ik mogt in U ontdekken
Een' bron van zaligheid;
Die vreugd' in 't hart kon wekken,
En mij ten hemel leidt.

5 Gij deedt mijn ziel ontwaren,
Die blijde morgen-zon,
Die 't duister op doet klaren,
En al haar' angst verwon;
Nu zie ik, in uw' stralen,
Den reinsten liefdegloed,
Bij 't vlek'loos schuldbetalen
Voor mijn bevlekt gemoed.

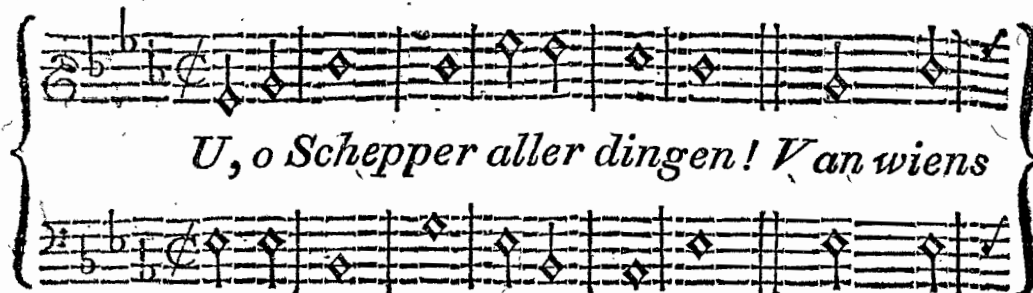
6 Och! doe mij voor U leven,
 Volzalig goeddoend God!
 Mij, in den doop, gegeven;
 Beschikker van mijn lot!
 Mag 'k mij aan U verbinden,
 Geen zucht wordt meer geloosd,
 Daar 'k zulk een' God mogt vinden,
 Die eischt, verlost en troost! —

GODS VOORZIENIGHEID.

7
D=blanco

EERBIEDIG VERHEVEN.

U, o Schepper aller dingen! Van wiens

lof de Serafs zingen, Breng ik, juichend

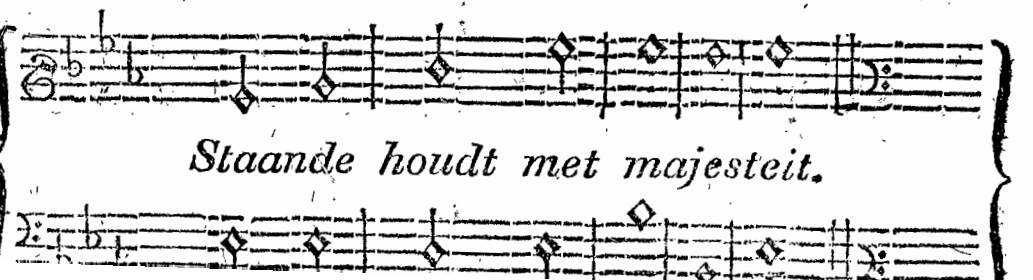
blij te moé, Mijn' gewijden danktoon toe.

*Daar Gij he-mel, zee en aar-de,
Uit uw' schoot der Almagt baarde;*

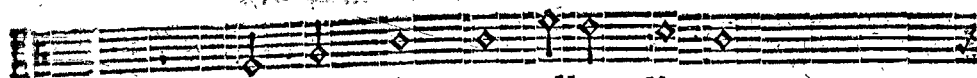
En, door uw' Voorzienigheid,

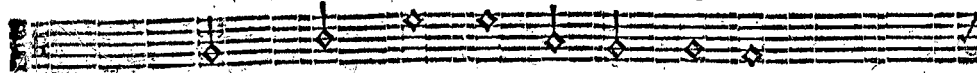
Staande houdt met majesteit.

Ilde L I E D.

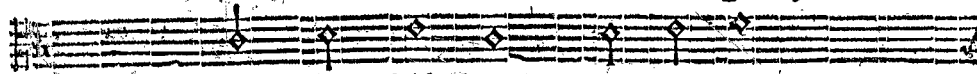
G O D S V O O R Z I E N I G H E I D.

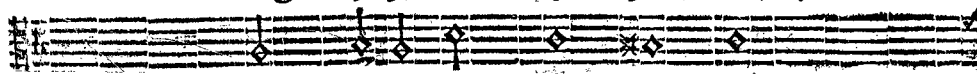
U, o Schepper aller dingen!

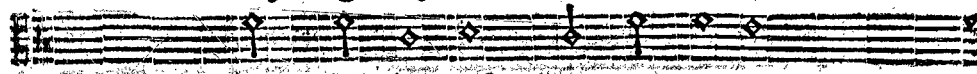
Van wiens lof de Serafs zingen,

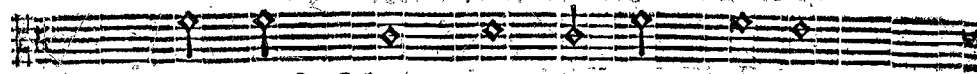
Breng ik, juichend, blij te moê,

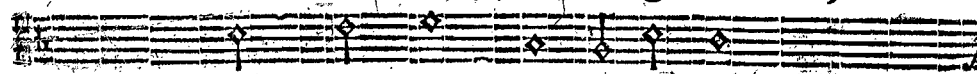
Mijn' gewijden danktoon toe.

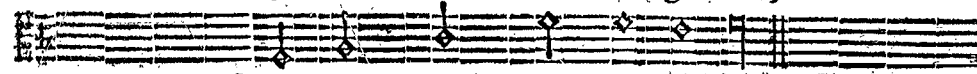
Daar Gij hemel, zee en aarde,

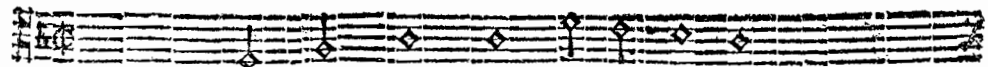
Uit uw' schoot der Almagt baarde,

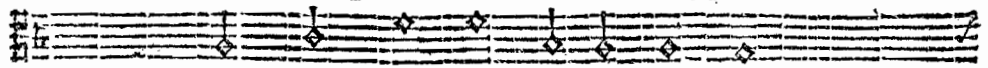
En, door uw' Voorzienigheid,

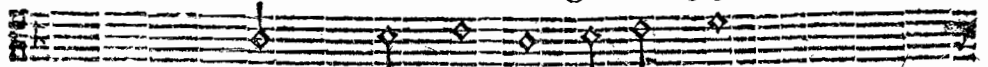
Staande houdt met majesteit.

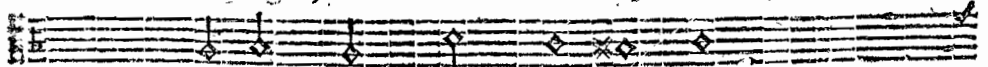
2. Gij besproeit de heuveltoppen

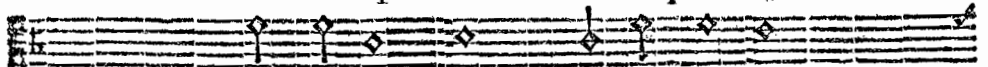
Mer uw' malsche regendroppen;

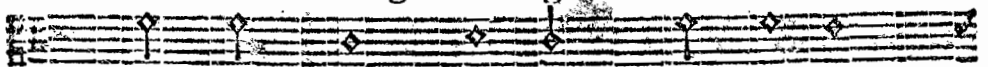
Zorgt, dat uit de barre kluit,

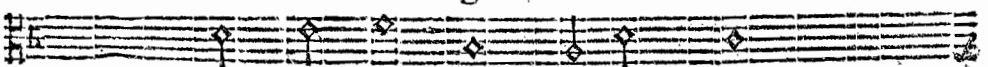
Aller schepf'len voedsel spruit;

'k Zie de lagchend' groene drevèn

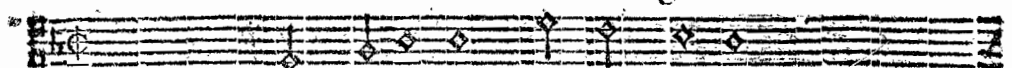
Met het schoonst gebloemt' doorweven;

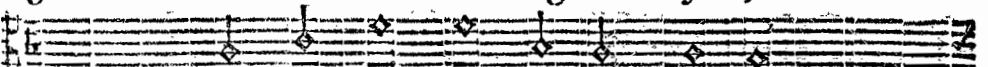
Waar de Zon haar' stralen spreidt,

Alles toont Voorzienigheid!

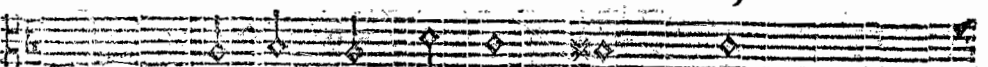
3 Stormörkanen mogen loeijen;

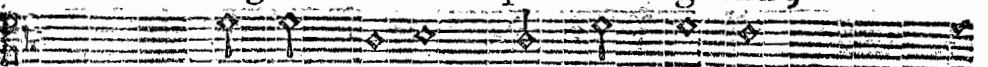
Wat'ren uit hunn' oevers vloeijen;

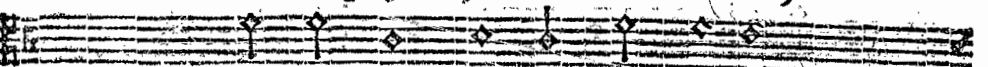
d'Aarde beven in het rond,

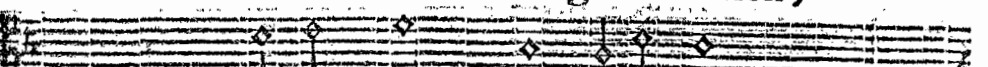
Bergen dav'ren op hunn' grond;

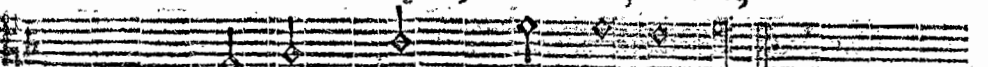
Rotfen splijten; donders kraken;

't Bliksemvuur den afgrond raken;

Alles blijft, met majesteit,

In uw' magt, Voorzienigheid!

4

'k Dank U, milde Goedheids-ader!

Dat Gij, als een liefd'rijk Vader;

Alles, wat uw' Almagt schiep,

En uit niets te voorschijn riep,

Blijft besturen en regeren;

't Kwaad mij doet ten beste keeren,

En de zachtste zielrust schenkt,

Waar uw' Vader-hand mij wenkt.

'k Blijf op U, mijn' steenrots! bouwen,

Met een heilig vast vertrouwen:

Gij toch wankelt nooit in 't leed,

Waar de nood mij tegen treedt.

'k Mag dus alles van U wachten,

Wat mijn onheil kan verzachten,

Starend', in mijn deel en lot,

Op U, albesturend God!

6 Wat m'op aarde moog' bejeeg'nen,
 'k Weet, Gij kunt dit alles zeeg'nen,
 Zaal'ge troost voor mijn gemoed!
 Vaderzorg maakt bitter zoet;
 Gij hebt eindeloos vermogen,
 En uw' liefd' is dra bewogen,
 Daar uw' trouw, uw Vaderhart,
 Nimmer hulp ontzegt in smart.

SCHULD B E S E F;

13
14-bianco

GEMATIGD.

*Als d'aardsche vreugd Ontzinkt bij
Ge-waan-de deugd Zich niet meer*

*'t schuld be-seffen; Dan kan natuur
kan verheffen:*

Aan 't hart geen' wellust baren; Neen:

ieder uur Des levens toont gevaren;

STERK GELUID.

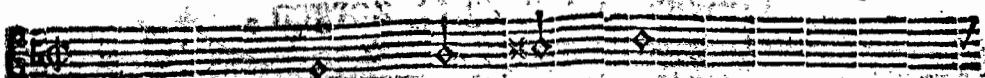
Maar, zaal'ge troost!-in't zwaarst verdriet

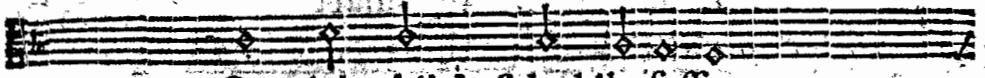
Wil JEZUS toch de wanhoop niet.

IIIde L I E D.

S C H U L D B E S E F.

Als d'aardsche vreugd

Ontzinkt bij 't schuldbeseffen;

Gewaande deugd

Zich niet meer kan verheffen:

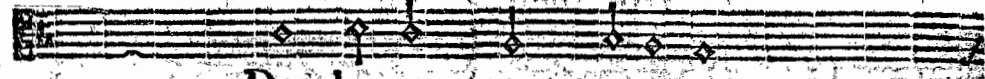
Dan kan natuur

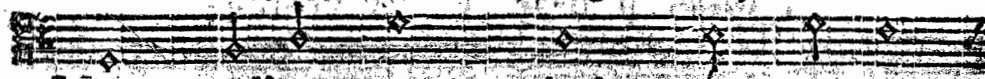
Aan 't hart geen wellust baren;

Neen: ieder uur

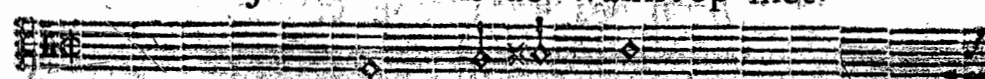
Des levens toont gevaren;

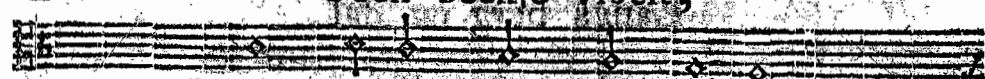
Maar, zaalge troost! — in 't zwaarst verdriet

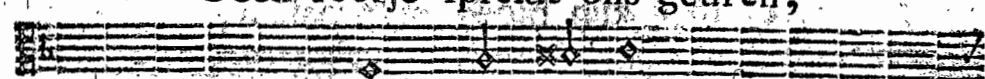
Wil JEZUS toch de wanhoop niet.

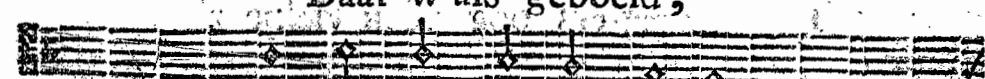
Geen beekje vloeit;

Geen roosje spreidt ons geuren,

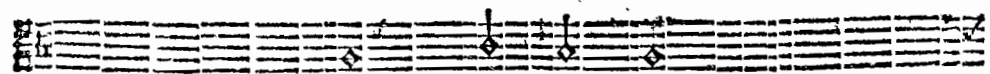

Daar w'als geboeid,

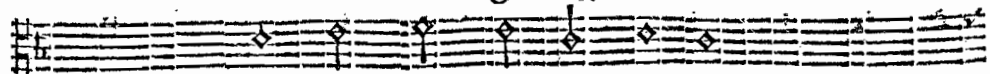

In doodsche kerkers treuren;

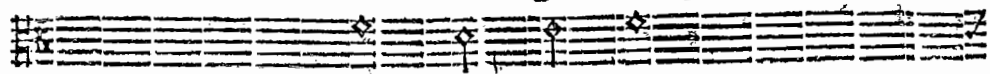
Daar

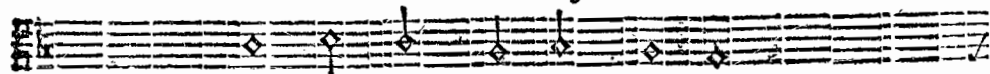
Daar 't angstvol hart

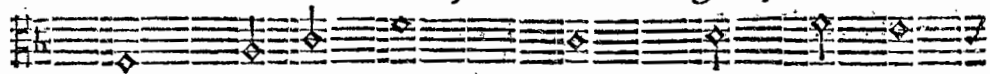
Gevoelt de bangste zorgen,

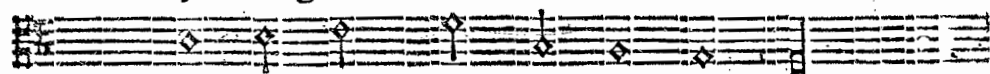
Die smart bij smart

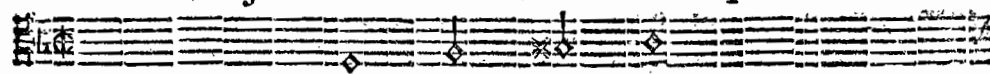
Hernieuwen, ied'ren morgen;

Maar, zaal'ge troost! — in 't zwaarst verdriet

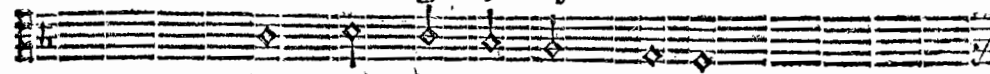

Wil J E Z U S toch de wanhoop niet!

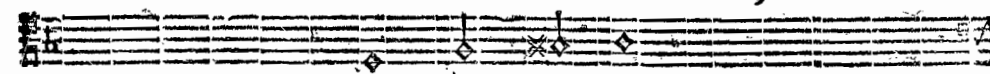

3

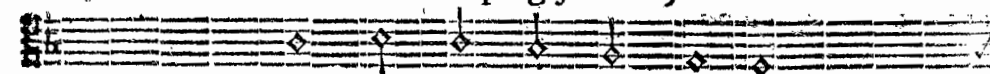
Voelt g'u, mijn' ziel!

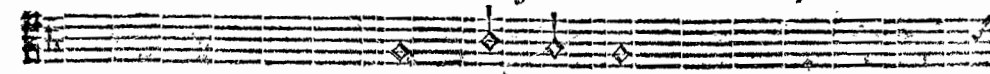
Geboeid in helsche snoeren,

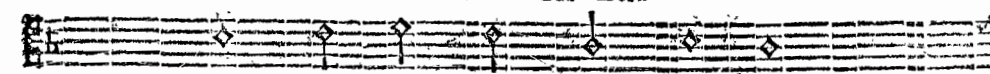
Hoe diep gij viel,

't Moet u naar J E Z U S voeren;

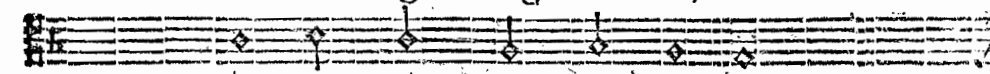
Die wil en zal

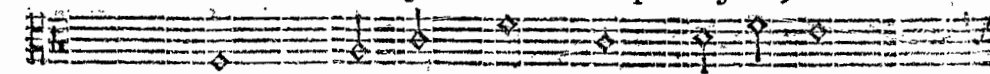
De bron des heils doen vloeijen;

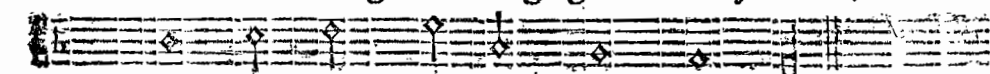
Langs berg en dal,

U met zijn bloed besproeijen,

Tot 's Regters oog geen vlekje ziet;

Want J E Z U S wil uw' rampstaat niet! —

Z I E L R U S T.

WEINIG KLAGENDE.

17
108 = bianco

*Ge - lijk een bloem, in't stof gezegen,
Haakt naar ver-kwik - ke - lijken regen,*

*Door 't zomer-zonnevuur,
En 't koelend' avonduur,*

Zoo haakt mijn' ziel naar 't rustvol leven;

Den last der zonde moe,

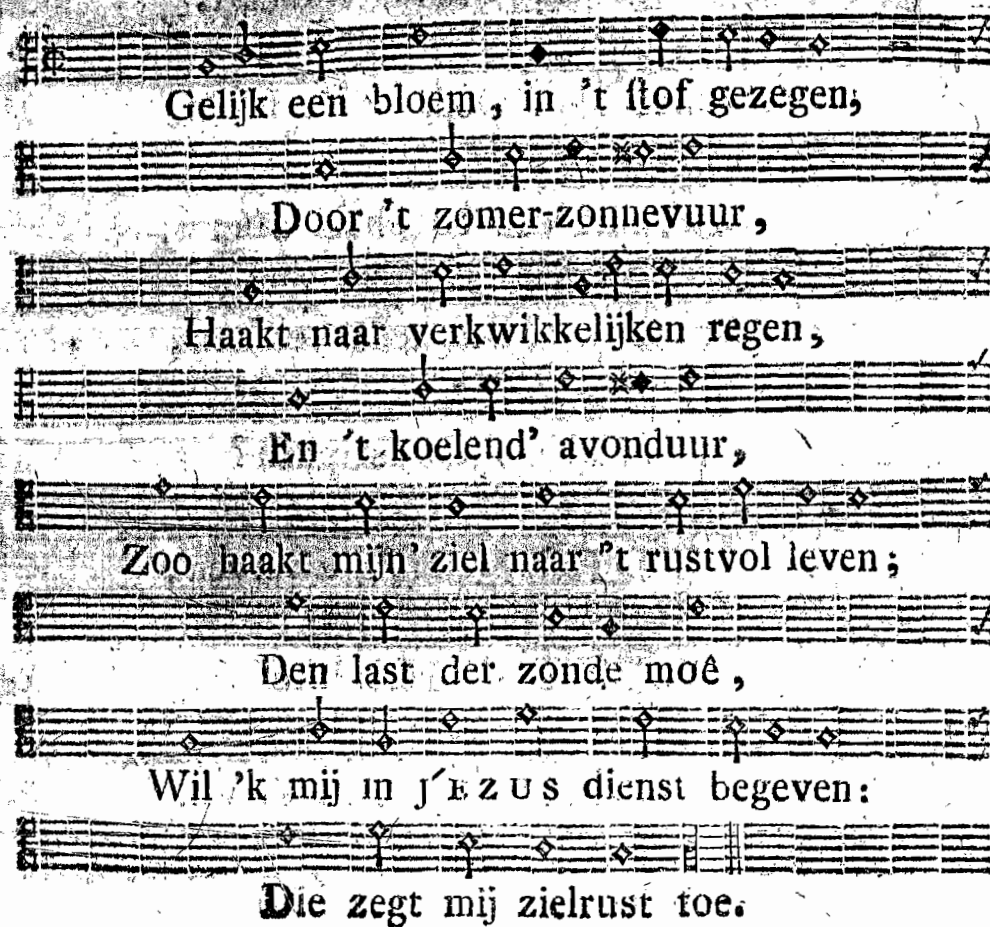
Wil'k mij in J E Z U S dienst begeben:

Die zegt mij zielrust toe.

IVde L I E D.

Z I E L R U S T.

Gelijk een bloem, in 't stof gezegen,
 Door 't zomer-zonnevuur,
 Haakt naar verkwikkelijken regen,
 En 't koelend' avonduur,
 Zoo haakt mijn' ziel naar 't rustvol leven;
 Den last der zonde moe,
 Wil 'k mij in j'ezus dienst begeben:
 Die zegt mij zielrust toe.

2 Bij 't zien van pligt, om God te minnen,
 Gevoel ik moed noch kracht,
 Om al den weêrzin t'overwinnen,
 Die mij beheerscht met magt.
 God doet mij door 't gevoel beseffen,
 Hoe vaak de worm der smart
 Zich, in mijn' boezem, blijft verheffen,
 En knaagt aan 't schuldvol hart.

3 De zonde blijft Gods liefde haten,
 Voert niet dan boosheid aan;
 Zou ik de bron des heils verlaten,
 En 't pad der onrust gaan?
 Zou ik van Hem gestadig zwerven,
 En, in een' wereldzee
 Van duizend zielsgevaren, derven
 De blijde hemelreê?

4 Neen: lieve J E Z U S! zie mij vlugten
 Tot U, die zielrust fchenkt;
 En 't angstvol hart, na bange zuchten,
 Met levenswater drenkt;
 Hoe ook vermoeid en afgestreden,
 Door zonde neêrgedrukt,
 Die tot U vlugt, zal 't pad betreden
 Waarop men rozen plukt.

5 Ik vlugt naar U, die den belasten
 Ontheft van druk en kruis;
 Die hongerigen wilt vergasten,
 Door 't goede van uw huis;
 Zie 'k Horeb blikfems fchieten, beven:
 Gij leedt op Golgotha,
 Om aan vermoeiden rust en leven
 Te fchenken, uit genae.

6 Och! doe mij, Heer! die zielrust smaken,
 Die 'k op mijn levenspad
 Behoef, om uit den strik te raken,
 Die knellend' mij omvat.
 Doe mij dien zielenbalfem vinden,
 Die wond bij wond geneest,
 Laat uwe hand mij zacht verbinden,
 Dan leef ik onbevreesd! —

OORSPRONKELIJK BEDERF.

23

24 = bianco

GEVOELIG.

*Een heer van zonden en gebreken,
'k Ben uit mijn' eersten stand geweken,*

*Zie 'k, nie-tig ster-ve-ling, in mij;
Door hel'sche magt en heerschappij.*

Ik kwam volmaakt uit's Makers handen;

Hij was mijn Vader, Vriend en Heer,

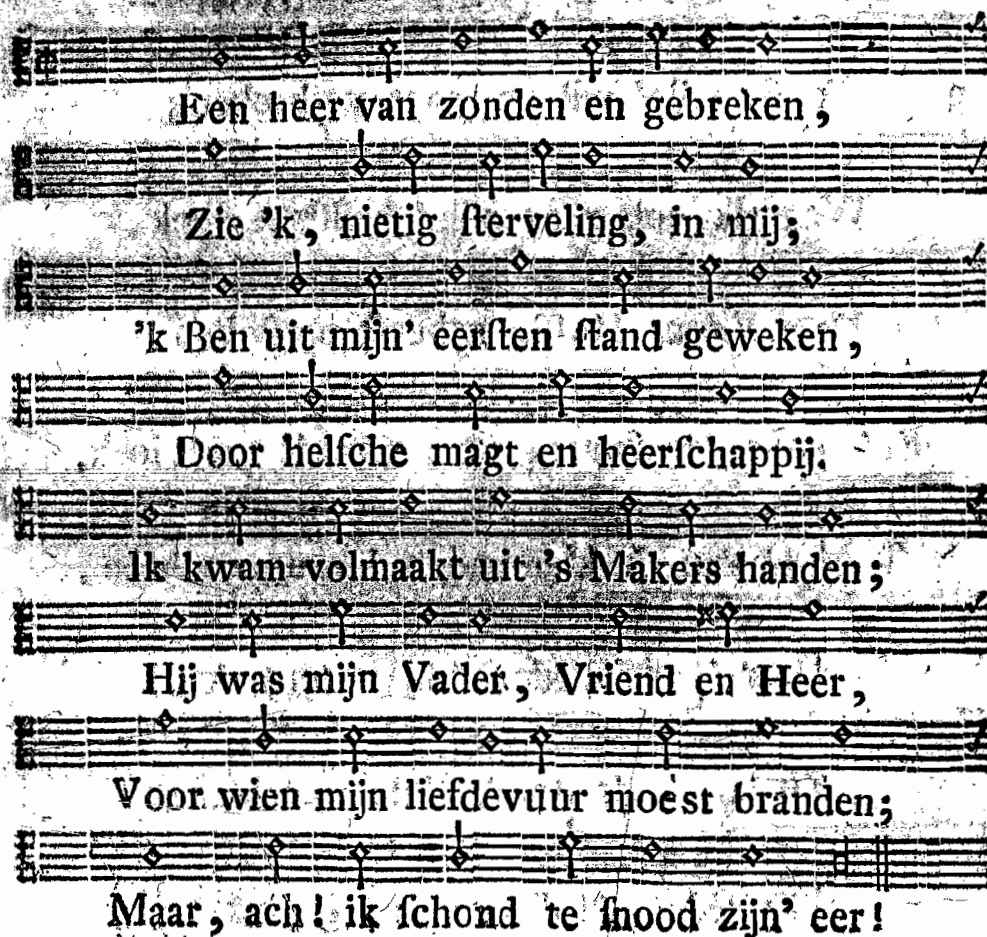
Voor wien mijn liefdevuur moest branden;

Maar, ach! ik schond te snood zijn' eer!

Vde L I E D.

GOOSPRONKELIJK BEDERF.

Een heer van zonden en gebreken ,
Zie 'k, nietig sterveling, in mij;
'k Ben uit mijn' eersten stand geweken ,
Door hellsche magt en heerschappij.
Ik kwam volmaakt uit 's Makers handen ;
Hij was mijn Vader, Vriend en Heer ,
Voor wien mijn liefdevuur moest branden ;
Maar, ach! ik schond te snood zijn' eer!

2 God schiep mij, om voor Hem te leven;
 Had mij tot zulk een' staat bereid,
 Dat ik Hem eind'loos eer kon geven,
 In vlekkelooze heiligheid:

Door ADAMS val en overtreden,
 Werd hem en mij Gods Beeld ontroofd;
 De zonde sloop in 't bloeiend' Eden,
 En heeft mij 't glansrijkst licht verdoofd.

3 Ik zie mijn' wil en magt verbroken,
 Waar ik ook naar mijn' heilstaat zoek,
 Daar Edens Hofflang heeft ontstoken
 Een vuur der smart, voor d'aard' ten vloek.

'k Moet van de kiem mijns levens zuchten,
 Daar 't zielsbederf mij nederdrukt,
 En smaak de doodelijkste vruchten,
 In Edens Hof voor mij geplukt!

4 De weerzin knot mijn' Godsdienstpligten,
 Ontruikt aan mij het hemelsch goed;
 Het snood bederf schiet helsche schichten,
 In mijn, van smart doorknaagd, gemoed;
 Maar 't blij vooruitzicht komt mij streelen,
 Mijn starend oog ziet Gods genaë,
 Die mij de zoetste vrucht wil telen,
 Aan J E Z U S kruis, op Golgotha!

5 Op Golgotha, mijn bloeiend Eden,
 Zie ik de Hofflang neêrgeveld;
 Verzoend al d'ongeregtigheden,
 En Gods geschonden Beeld hersteld;
 O troost in leven en in sterven!
 Bezwijkt mijn vleesch, mijn' ziel houdt moed;
 't Geloof doet mij genaë verwerven,
 Door J E Z U S dood en offerbloed!

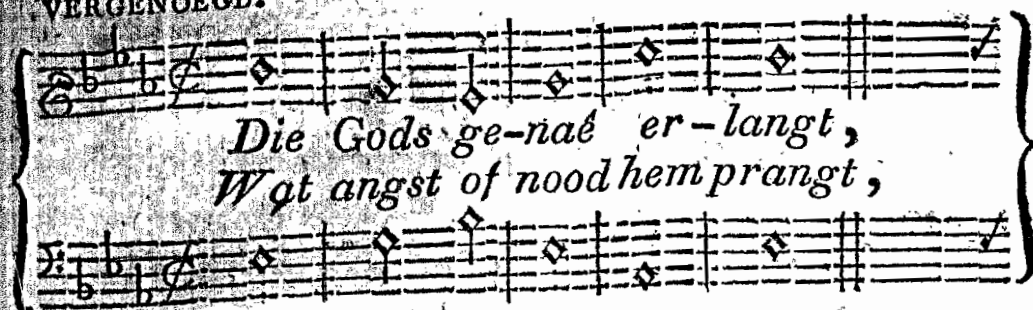
6 Nu mag ik vrolijk henen streven,
 Door zandwoestijn en wildernis;
 Ik zie toch, in de groene dreven,
 Den Heuvel, waar mijn' rustplaats is.
 De heilfontein blijft immer vloeijen,
 En beekjes stroomen langs mijn' paên,
 Waar rozen en ook dist'len groeijen;
 Maar 'k blijf op d'eeuw'gen Rotssteen staan.

KRACHT IN ZWAKHEID.

29
30=blanco

VERGENOEGD.

*Die Gods ge-naé er-langt,
Wgt angst of nood hem prangt,*

*Gevoelt haar' kracht en waarde;
De te-gen-spoed der aar-de*

*Is bal-sem in zijn smart,
Daar hij 't ge-fol-terd hart*

Aan JESUS op mag dragen;

*Ziet hij dan op zijn' paén,
Geen geu-rig bloempje staan,*

Hij ziet zijn heilzon da-gen.

Vide L I E D.

K R A C H T I N Z W A K H E I D.

Naar 2 Corinth. xii. vs. 9, 10.

Die Gods genade erlangt,
 Geyoelt haar' kracht en waarde;
 Wat angst of nood hem prangt,
 De tegenspoed der aarde
 Is balsem in zijn smart,
 Daar hij 't gefolterd hart
 Aan J E Z U S op mag dragen;
 Ziet hij dan op zijn' paen,
 Geen geurig bloempje staan,
 Hij ziet zijn heilzon dagen.

2 Zijn roem, zijn' glorie - zon,
 Met CHRISTUS kracht omgeven,
 Klimt uit de zwakste bron,
 Van 't ondermaansche leven;
 Wat nacht van druk of smaad,
 Hem ooit in 't donker laat',
 Zijn' paadjes blijven veilig;
 Daar hij zijn zwak gevoelt,
 Op JEZUS sterkte doelt,
 Blijft hem die Goël heilig!

3 Op eigen kracht te staan,
 In 't strijdperk van dit leven,
 Kan nimmer lauwerblaân,
 Noch helden - grootheid geven.
 Wij zijn een riet gelijk,
 Dat, in moerasfig slijk,

Geen' stormen kan verduren;
 Maar hij, die J E Z U S mint,
 In Hem zijn' sterkte vindt,
 Strijdt achter Sions muren.

4 Mijn' zwakke ziel! schep moed;
 Voelt gij geen' kracht tot strijden,
 Bezwijk niet; in den gloed
 Van smaad en bitter lijden,
 Blijft J E Z U S toch uw Heer,
 Die u bekroont met eer;
 Wat kracht zoudt gij verlangen?
 Deez' Held, voer u doorwond,
 Wil, dat uw hart en mond
 Zal juichen feestgezangen!

5 d'Aartsvijand moog' u hier,
 In boei'en banden sluiten;

Maar J E Z U S heilbanier,
Kan al zijn' moedwil stuiten,
Die heeft, door lijdzaamheid,
Voor u den weg bereid,
Langs stille waterbeken;
Daar gij in zijne kracht
Berust, zal, in den nacht
Des doods, u niets ontbreken.

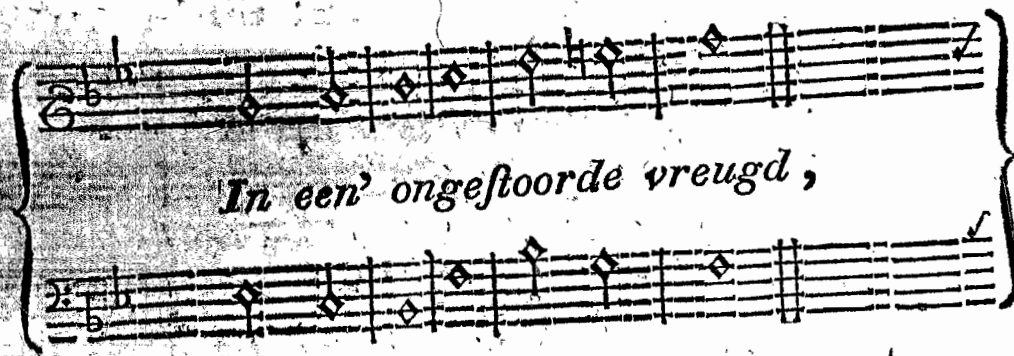
DE WARE VRIJHEID,

35
36 = blanco

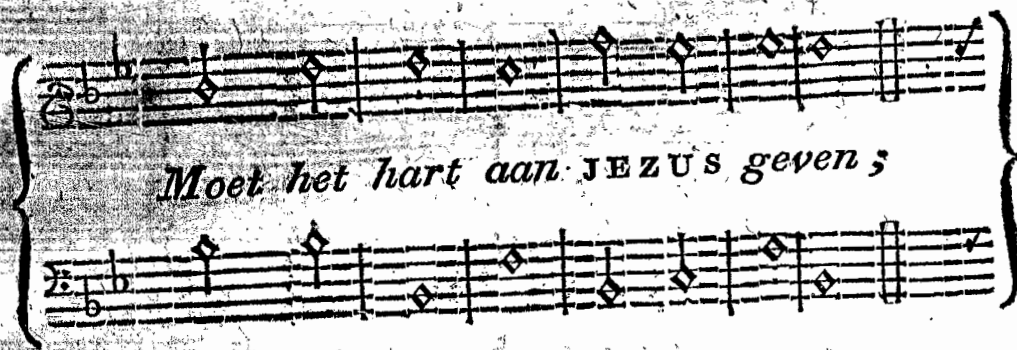
UITLOKKEND VROLIJK.

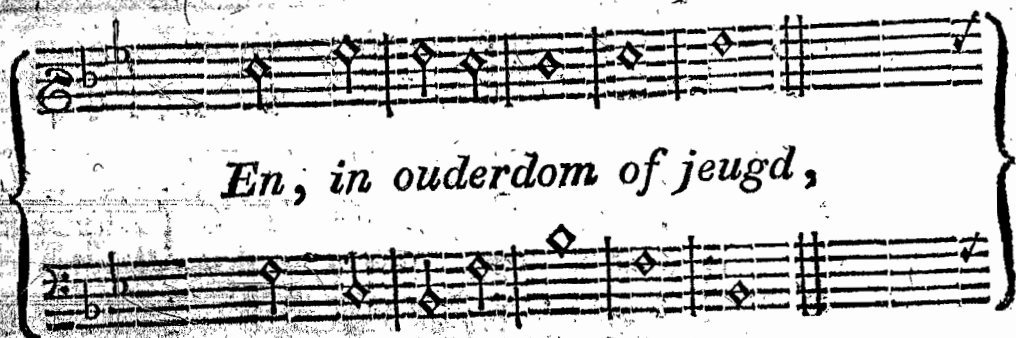
Die verkiest het vrije leven,

In een' ongestoorde vreugd,

Moet het hart aan JEZUS geven;

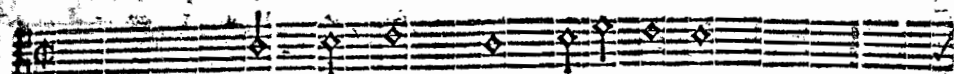
En, in ouderdom of jeugd,

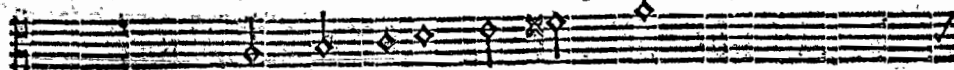
Wand'len op het pad der deugd.

Vilde L I E D.

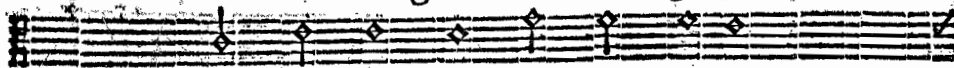
D E W A R E V R I J H E I D.

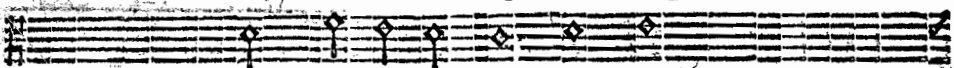
Die verkiest het vrije leven,

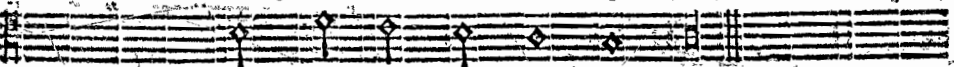
In een' ongestoorde vreugd,

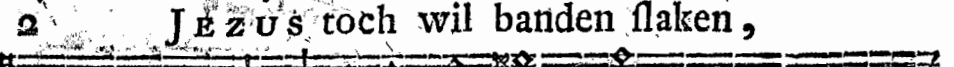
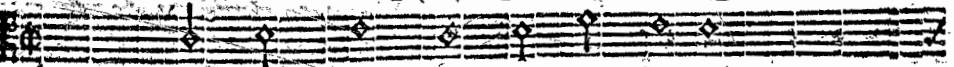
Moet het hart aan J E Z U S geven;

En, in ouderdom of jeugd,

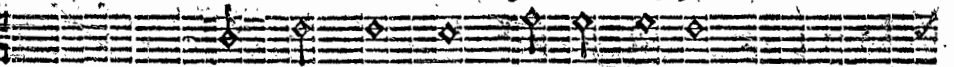
Wand'len op het pad der deugd.

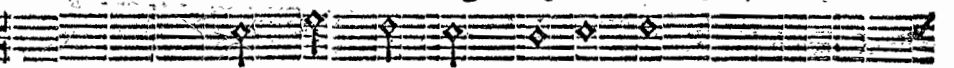
J E Z U S toch wil banden slaken,

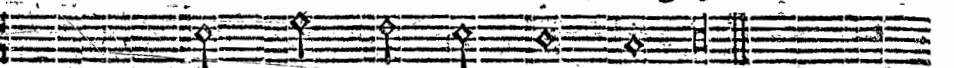
En besteden al zijn' kracht,

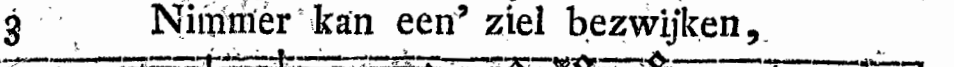
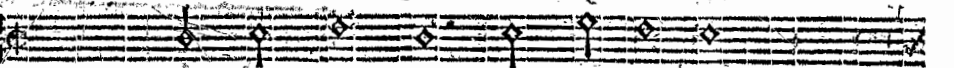
Om ons eeuwig vrij te maken

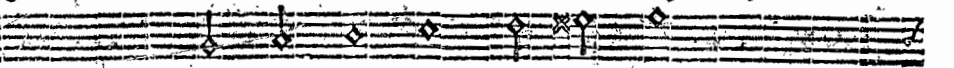
Van de helsche zondemagt,

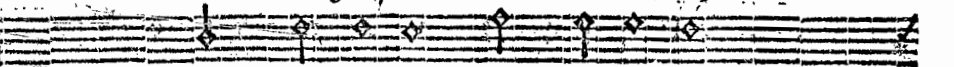
Waar door Hij ons leed verzacht.

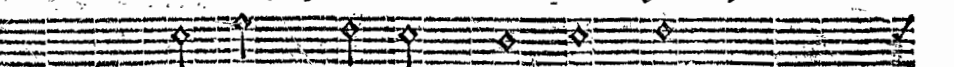
Nimmer kan een' ziel bezwijken,

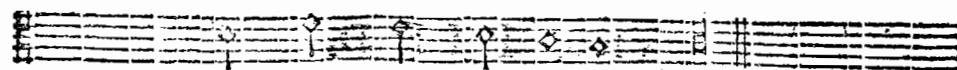
Die naar J E Z U S lesfen leeft,

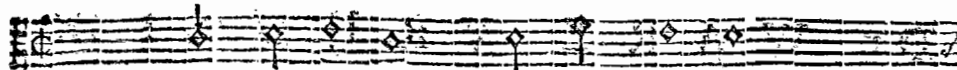
Daar Hij lasten doet ontwijken,

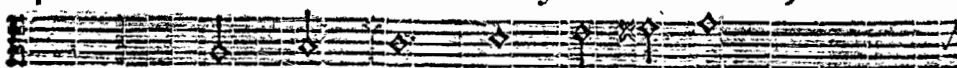
Of bij 't dragen krachten geeft,

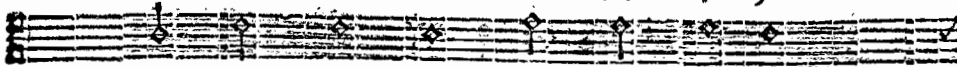
Als men naar den hemel streeft.

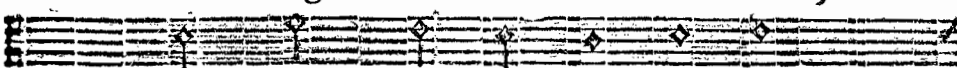
4 Laat de wereld 't Vrijheid noemen,

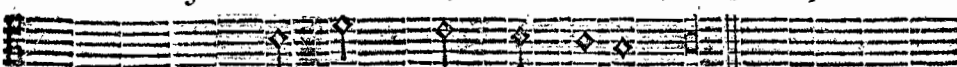
Als men leeft naar zin en lust;

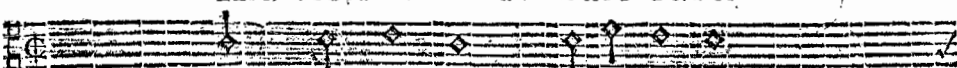
Al haar' glans en schoonheid roemen,

't Zijn slechts schippen die men kust,

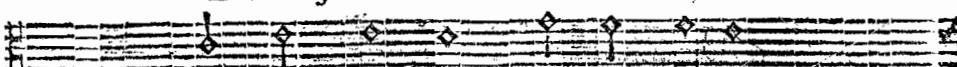
Kluisters voor de ware rust.

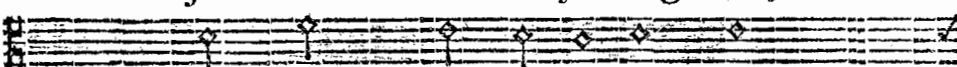
5 Wat baat immer 't vrije leven,

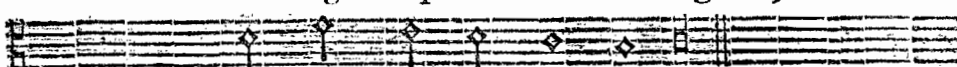
Dat bij 't sterven ons verlaat?

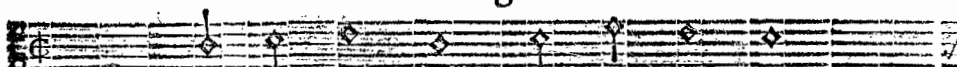
J E Z U S wil een' Vrijheid geven,

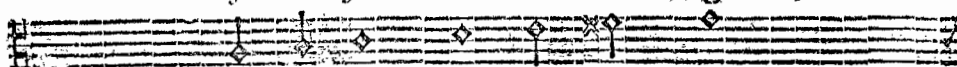
Die langs 't pad des levens gaat,

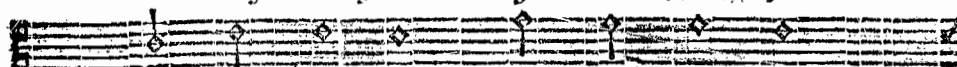
En in d'eeuwigheid bestaat.

6 Vrij te zijn voor God en Eng'len;

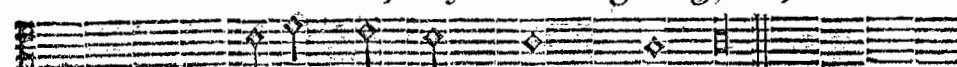
Vrij te zijn door J E Z U S bloed,

En zich aan zijn' dienst te streng'len,

Geeft ons, bij het hoogste goed,

Ware Vrijheid voor 't gemoed.

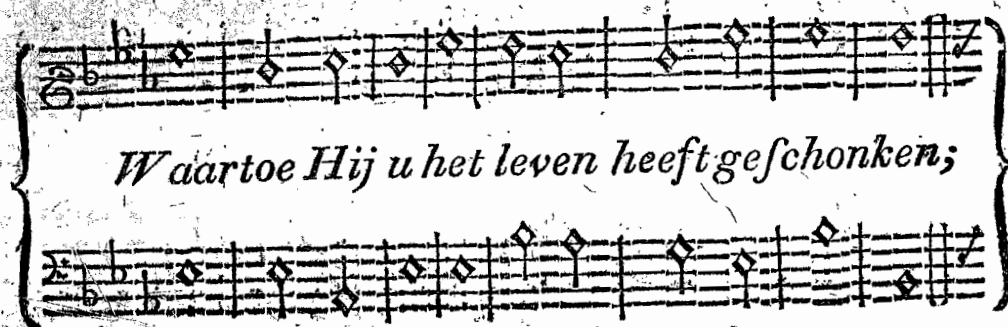
ONZE BESTEMMING.

39.
40=blanco

ERNSTIG.

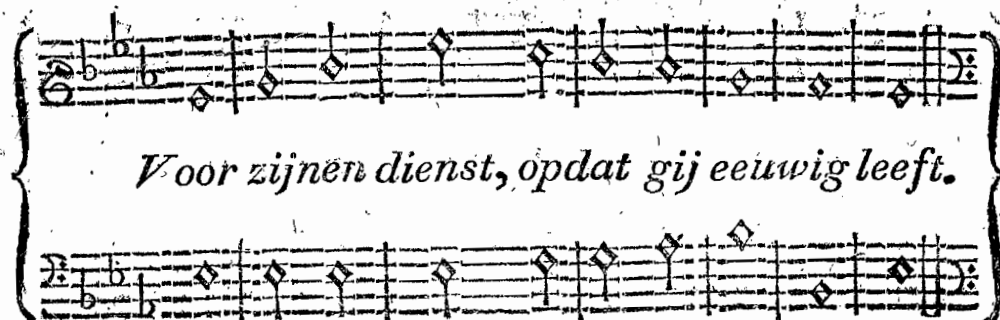
Gevoel, o mensch! wat waarde God u geeft;

Waartoe Hij u het leven heeft geschonken;

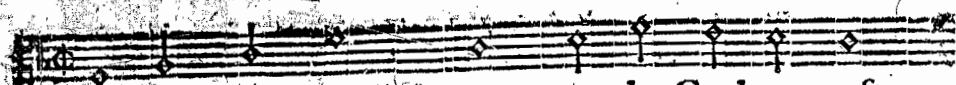
Hij wil in u het liefdevuur ontvonken

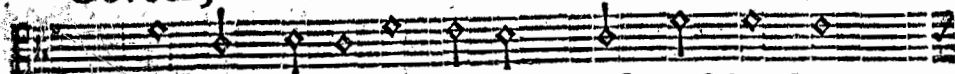
Voor zijnen dienst, opdat gij eeuwig leeft.

VIIIste L I E D:

O N Z E B E S T E M M I N G

Gevoel; o mensch! wat waarde God u geeft;

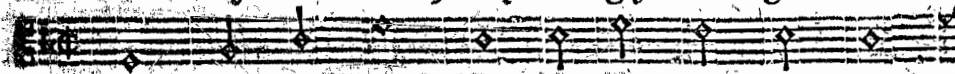
Waartoe Hij u het leven heeft geschonken;

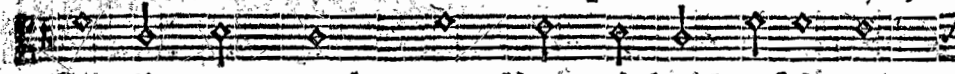
Hij wil in u het liefdevuur ontvonken

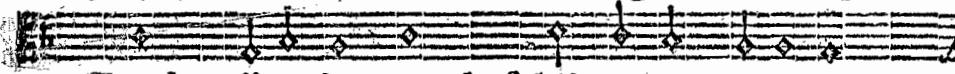
Voor zijnen dienst, opdat gij eeuwig leeft.

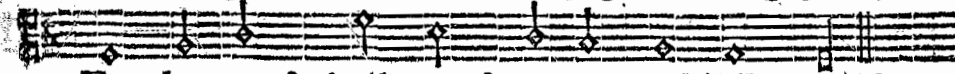
Deez' aard' is slechts het reispad voor uw' voet;

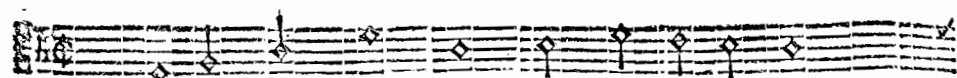
Gij zijt, o mensch! voor d'eeuwigheid geschapen:

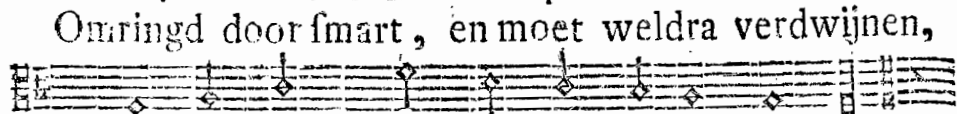
Zoudt gij u dan aan 't schijngenot vergapen,

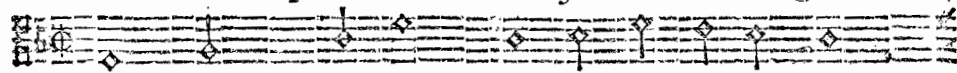
En derven 't heil van 't onvergank'lijk goed?

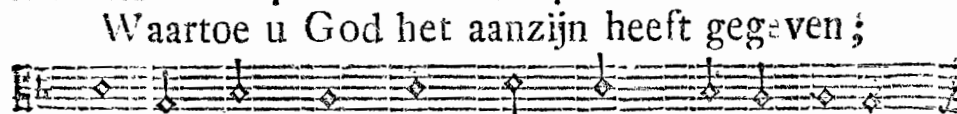
3 Gelijk een' roos met doornen is omzet,
Is d'aardsche vreugd, hoe schoon die ook moog' schijnen,
Omringd door smart, en moet weldra verdwijnen,

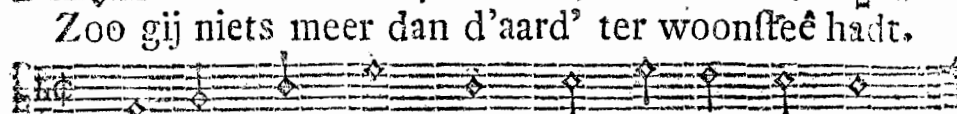
Daar men op 't doel van zijn' bestemming let.

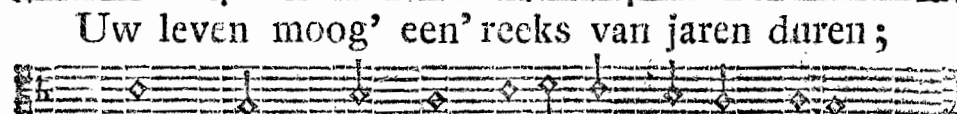
4 O mensch! gevoel, hier op uw levenspad,
Waartoe u God het aanzijn heeft gegeven;

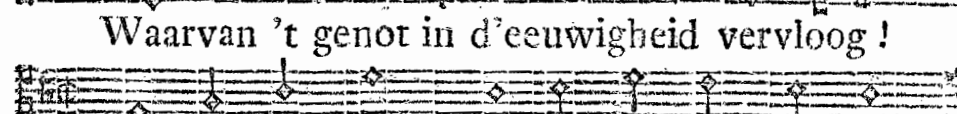
Waartoe een' ziel, die haakt naar 't eeuwig leven,
Zoo gij niets meer dan d'aard' ter woonsteê hadt.

5 Verspil geen' tijd, zoo kost'lijk in Gods oog;
Uw leven moog' een' reeks van jaren duren;

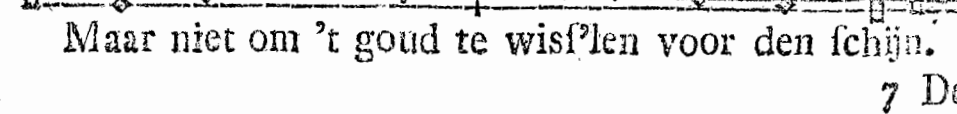
Maar, ach! hoe ras verliepen dagen, uren,
Waarvan 't genot in d'eeuwigheid vervloog!

6 God wil uw God, wilt gij zijn kind niet zijn?
Hij bragt u hier, bestemd' u voor den Hemel;

Schonk u 't genot van 't ondermaansch gewemel,
Maar niet om 't goud te wiss'len voor den schijn.

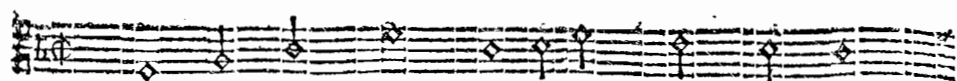

7 De wereld lokt, en, ach! het hart bedriegt;
 De zonde wijst ons dikwijls rozenpaden,
 Die, bij 't betreen, ons met haar doornen schaden,
 Terwijl de tijd des levens henen vliegt.

8 Dit rustloos pad baart moeite, zorg en strijd:
 Wij zijn bestemd om J E Z U S na te streven;
 Elk tijdstip toch, zoo dierbaar voor ons leven,
 Kan 't laatste zijn, hoe ras het ons ontglijd!

9 O Heiland! Gij, die op dit levenspad,
 Met ramp en leed, maar zegenend verkeerdet;
 Den mensch het doel van zijn' bestemming leerdet;
 Geleid ons toch langs 't spoor dat Gij betradt.

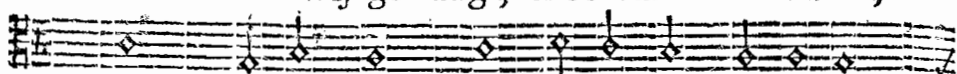
10 Ontboei ons hart, dat zich gekluisterd voelt
 Aan 't schijn-genot, door zoo veel troetelzonden;
 Dan zal geen worm der smart de ziel doorwonden,
 Die in 't genot van aard'schen wellust woelt.

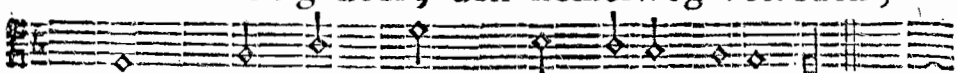
11. Dat ons uw Geest verzelle, waar wij gaan;

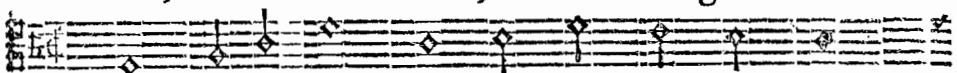
Dan zullen wij gestaag, met vaste schreden,

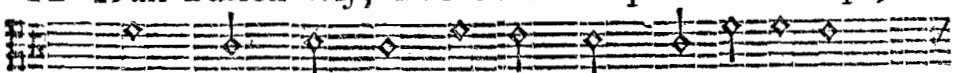
Naar 't heilig doel, den hemelweg betreden,

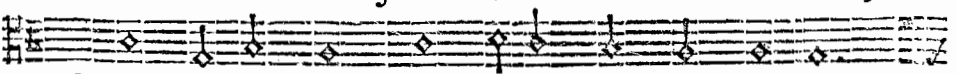
En, naar uw woord, uw' lesfen gadeslaan.

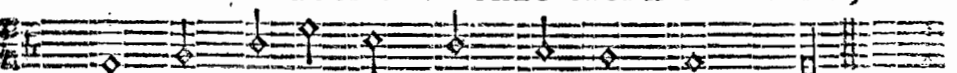
12. Dan zullen wij, hoe ook ons pad hier loop',

Door zandwoestijn en duizend wildernissen,

't Bestemde doel voor onze ziel niet misfen,

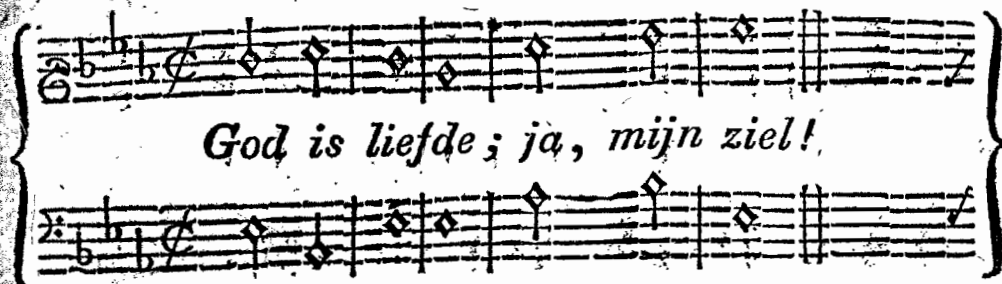
Wat uur of tijd de dood ons ligchaam sloop'!

G O D I S L I E F D E.

45
46 = bianco

VERBIEDIG ROEMENDE.

God is liefde; ja, mijn ziel!

God is liefd', aanbid en kniel;

Hij wil u tot liefde wekken,

En uw' wanbedrijven dekken;

Met de vleug'len der genad'.

God is liefde, ja, o ja!

IXde L I E D.

G O D I S L I E F D E.

God is liefde; ja, mijn ziel!

God is liefd', aanbid en kniel;

Hij wil u tot liefde wekken,

En uw' wanbedrijven dekken,

Mer de vleug'len der genaë:

God is liefde, ja, o ja!

2 God is liefde; 't zij mijn lied,

Daar ik 't aanzijn kreeg uit niet,

Van een God die mij kon derven,

En mij alles doet verwerven,

Wat mijn wederstrevig hart

Ooit behoeft, in nood en smart.

3 God is liefde, zaal'ge troost!

Zingt zijn' lof, o ADAM'S kroost!

Hij

Hij heeft u zijn' Zoon gegeven,
 Tot een' bron van heil en leven,
 Om te juichen in 't gemoed:
 God is liefde, God is goed!
 4 God is liefde, zing zijn' lof;
 Hij, de Heer van 't hemelhof,
 Wil in onze harten wonen;
 Zouden wij zijn liefde honen,
 Die ons, 't zij w' op rozen gaan,
 Of op doornen, doet bestaan?
 O! hoe moest ons hart en oog,
 Dankbaar streven naar omhoog;
 En met blijde serafs klanken,
 Steeds dien God der liefde danken;
 Eng'len juichen voor zijn' troon:
 God is liefd' in zijnen Zoon!

G O D S A L B E S T U U R.

49

SO=blanco

VERHEFFENDE.

*Laat de trotsche wereldgrooten,
Van een heir Na-tuurge-noo-ten,*

*Troonen bouwen op het bloed
En dit danken aanhunn' moed;*

God regeert; geen stervelingen

Kunnen Hem 't Bestuur ontwringen:

Niemand zwaait een' Konings-staf,

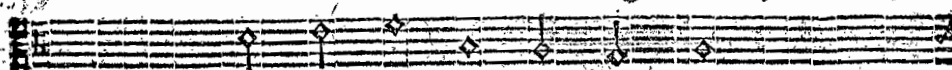
Dien hem 't Godsbestuur niet gaf.

Xde L I E D.

G O D S A L B E S T U U R.

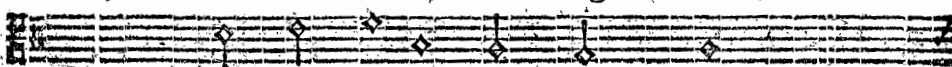
Laat de trotsche wereldgrooten,

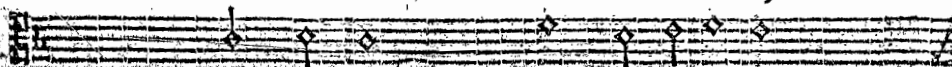
Troonen bouwen op het bloed

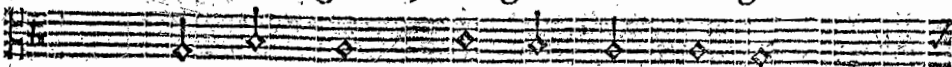
Van een heir natuurgenooten,

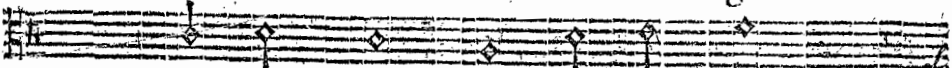
En dit danken aan hunn' moed;

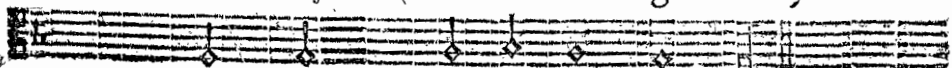
God regeert; — geen' stervelingen

Kunnen Hem 't Bestuur ontwringen:

Niemand! zwaait een' Konings - staf,

Dien hem 't Godsbestuur niet gaf;

2 Moet men klagen, droevig treuren,
 Daar men Nero's heerschend' ziet;
 God wil die ten zetel beuren,
 Als een' tuchtroë in 't gebied;
 Zij toch vallen, als een ceder
 Voor den storm, in 't stof ter neder,
 Daar God weêr in gunst gedenkt,
 En vernieuwde welvaart schenkt.

3 O, hoe zalig is het leven,
 Onder 't Godd'lijk Albestuur,
 Dat, zoo magtig als verheven,
 Alles rigt ter goeder uur!
 In de bangste tegenspoeden,
 Doet Hij ook zijn' gunst bevroeden;
 Regelt elks bijzonder lot,
 Als een Albesturend God.

4 Zien wij moedwil, euvel daden,
 Met gezag en eer bekleed;
 't Kwaad verheffen, 't goed verfmaden,
 God, die alles ziet en weet,
 Ziet, in al de wereld kringen,
 Het gedrag der ftervelingen;
 Loont het goede, ftraft het kwaad,
 Naar zijn' eeuwig wijzen raad:
 5 Hij doorwandelt d'afgrondskolken;
 Blijft befturen al wat leeft;
 Vestigt en vernedert volken,
 Zoo als Hij 't befloten heeft.
 Duizend, duizend wereldbollen,
 Doet Hij om hunn' asfen rollen;
 't Stargewelf getuigt er van:
 Alles loopt naar 't Godd'lijk plan!

6 Wie zou zich niet veilig achten
 In uw' zaal'ge heerschappij,
 Groote God! zoo groot van krachten:
 Regel en bestuur ook mij;
 Doe mij, in de bange zorgen,
 Die, op ied'ren nieuwen morgen,
 Mij bedroeven, 't hart en oog
 Tot U heffen naar omhoog.

7 Gij, die d'eeuwen zult verduren,
 Troonmonarch! die 't lof der aard',
 Zoo aanbidd'lijk blijft besturen,
 Gij zijt al mijn' hulde waard;
 'k Blijf in 't stil vertrouwen leven,
 Dat G'uw volk nooit zult begeven;
 Juich, mijn' ziel! op 't hoogst vereerd,
 Juich nu vrolijk: God regeert!

G O D S G R O O T H E I D.

55
56=blanco

ENKEL EERBIED.

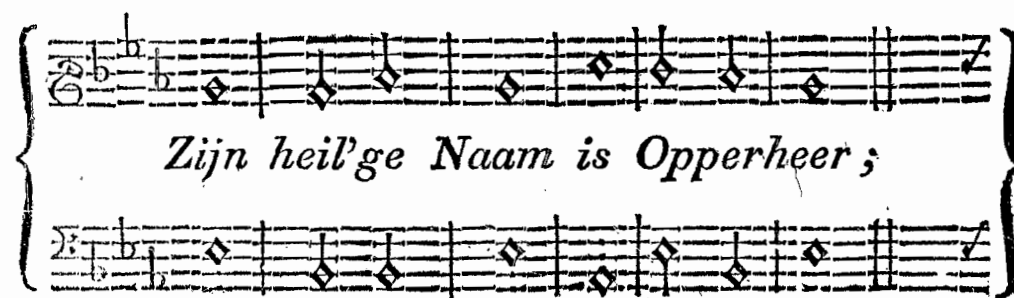
Komt, knielen wij voor God in 't stof,

Die, boven aller scheps'len lof,

Onëindig groot is en ver-he-ven ;

Zijn heil'ge Naam is Opperheer ;

Knielt, aardfche Vorften! voor Hem neér:

Elk moet Hem dankend' eere ge-ven.

Xide L I E D,

G O D S G R O O T H E I D.

Komt, knielen wij voor God in 't stof,
 Die, boven aller schep'len lof,
 Oneindig groot is en verheven;
 Zijn' heil'ge Naam is Opperheer;
 Knielt, aard'sche Vorsten! voor Hem neêr:
 Elk moet Hem dankend' eere geven.
 2 Gods raad bestaat in eeuwigheid;
 Omringd met glans en majesteit,
 Doet Hij zijn' grootheid schitt'rend blijken;
 Wat schepter ooit een sterv'ling voert,
 Zijn' magt blijft aan Gods magt gesnoerd,
 Die op zijn' wenk hem doet bezwijken.

3 Gods oog doorloopt het wereldrond,
 Van d'allervroegsten ochtendstond,
 Tot aan de slooping aller dingen;
 Hij blijft, in grootheid en waardij,
 In Almagt en in Heerschappij,
 Onvatbaar voor de sterfelingen.

4 't Heelal staat onder zijn gebied,
 Het kleinst' ontgaat zijn' aandacht niet;
 Wie kan zijn grootheid evenaren?
 Door zulk een' God, zoo groot in magt,
 Ben ik, ik sterv'ling voortgebragt,
 Ja, zulk een' God blijft mij bewaren.

5 Hoe blinkt uw luister als het licht,
 O God! waar Gij uw' gangen rigt,
 Doet Gij uw' grootheid zien en voelen;
 Het bloedloos diertje vormdet Gij;

Uw groote daën bedwelen mij,

Die als een worm in 't stof blijft woelen.

6 Is 't grootheid, die een held verdient,

Daar hij zijn' vijand, als zijn' vriend,

De vrijheid schenkt na 't zegepralen;

Oneindig grooter zijt G', o God!

Die zondaars schenkt het zaligst lot,

En aanblijkt met uw' liefdestralen.

7 Voor schenders van uw rijksgeboën,

Gaaft Gij uw' teërgeliefden Zoon

Ter kruisstraf over; — 't smartlijk lijden,

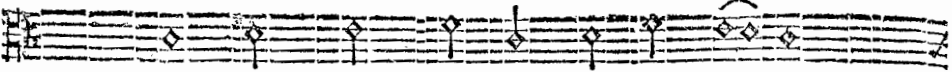
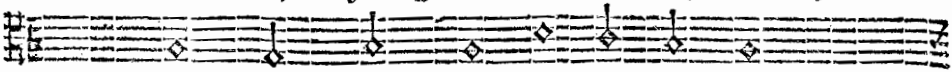
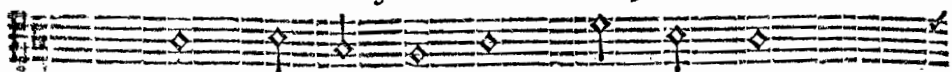
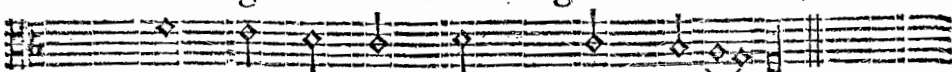
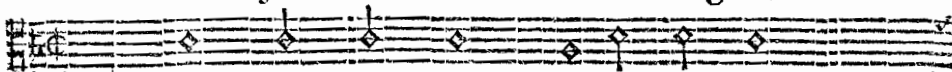
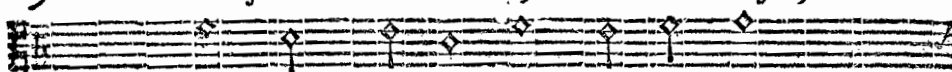
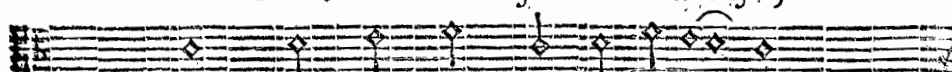
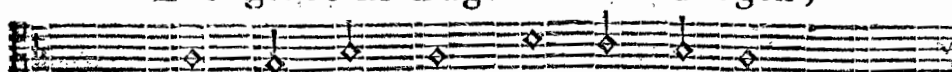
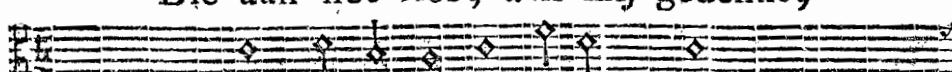
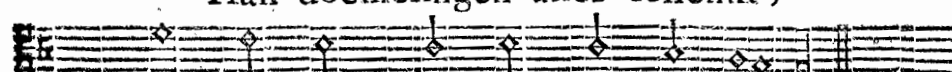
De dood van dien Immanuël,

Moest onze ziel van dood en hel,

Naar uw verheven doel, bevrijden.

8 Hoe moest ik, die meer dan het stof

Befellen kan, tot uwen lof,

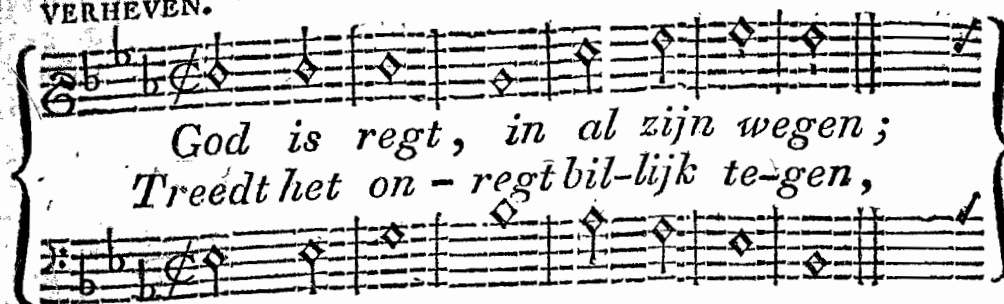

 Voor U, mijn' grooten Maker, leven,

 Och! trek mijn' ziel tot U, o Heer!

 Dan geef ik ook uw' grootheid eer,

 Die Gij betoont in 't schuldvergeven.

 9 Dan juich ik steeds, in U verblijd,

 O God! die al mijn sterkte zijt,

 Zoo groot in magt als mededoogen;

 Die aan het stof, aan mij gedenkt,

 Aan doemelingen alles schenkt;

 Wie zou uw' grootheid niet verhoogen?

GODS REGTVAARDIGHEID.

61
62 = bianco

VERHEVEN.

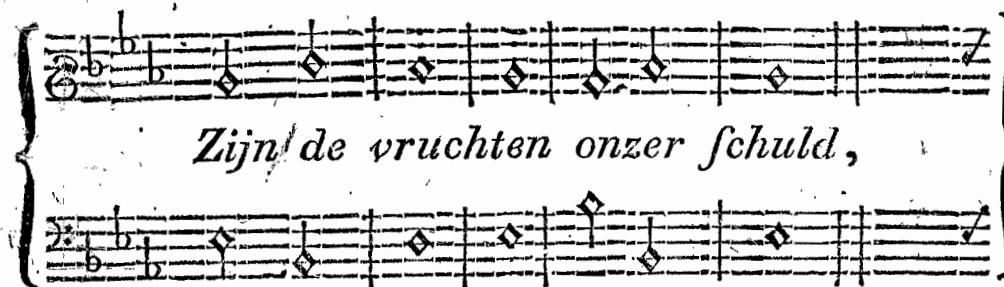
*God is regt, in al zijn wegen ;
Treedt het on - regt bil - lijk te - gen,*

*d'Al - ler - hoog - ste Majesteit,
Straf - fend naar regtmatigheid ;*

Al wat d'aard' met schrik vervult,

Zijn de vruchten onzer schuld,

Daar Hij 't kwaad niet kan gedoogen,

Voor zijn vlek'loos heilig' oo - gen.

XIIde L I E D.

GODS REGTVAARDIGHEID.

God is regt, in al zijn wegen;
d'Allerhoogste Majesteit,
Treedt het onregt billijk tegen,
Straffend naar regtmatigheid;
Al wat d'aard' met schrik vervult,
Zijn de vruchten onzer schuld,
Daar Hij 't kwaad niet kan gedoogen
Voor zijn vlek'loos heilig' oogen.

2 Koningrijken, landen, volken,
 Waar men d'onschuld snood vertreedt,
 Zinken als in 'safgronds kolken,
 Onder smarten, druk en leed;
 d'Eerste wereld in den vloed,
 Sodom in den sulfergloed,
 Zagen, naar het regt des Heeren,
 Zich verwoesten en verteren.

3 't Heilig Regt blijft God bewaren,
 Ja, Hij doet verdrukten regt;
 Doet hen, in den nood, ervaren,
 Dat Hij niemand hulp ontzegt.
 Zij, die zijne rijksgeboën,
 Als de vastheên van zijn' troon,
 Ijv'rig houden en betrachten,
 Mogen op zijn' bijstand wachten.

4 Houdt dan moed, verdrukkelingen !
 God is regt in al zijn' daën ;
 Hij doet d'onschuld vrolijk zingen ;
 't Onregt blijft Hij wederstaan.
 Knielt, in ootmoed, voor uw' God,
 En vertrouwt aan Hem uw lot ;
 't Is, bij al de tegenstanden,
 Altoos veilig in zijn' handen.

5 Heer ! wie zijn wij, door de zonden,
 Zoo Gij met ons treedt in 't regt ;
 Daar wij uw' geboën ook schonden,
 't Hart aan boosheid blijft gehecht ?
 Met het oog op uwen Zoon,
 Knielen wij voor uwen troon,
 Sla, in liefd' en mededoogen,
 Op ons uw' ontfermend' oogen.

6 Reinig ons van al de smetten
 Onze schuld, in J E Z U S bloed,
 En schrijf zelf uw' reine wetten,
 In ons steeds bevlekt gemoed;
 Gij heerscht in regtmatigheid,
 En, door uwen Geest geleid,
 Zullen wij, met vaste schreden,
 't Pad van uw' geboon betreden.

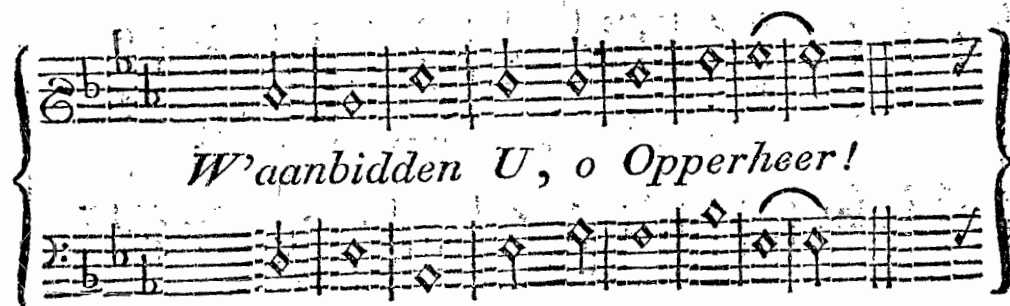
G O D S W I S H E I D.

VERTROUWELIJK.

67
68 = bianco

Alwijze God! wij knielen neêr;

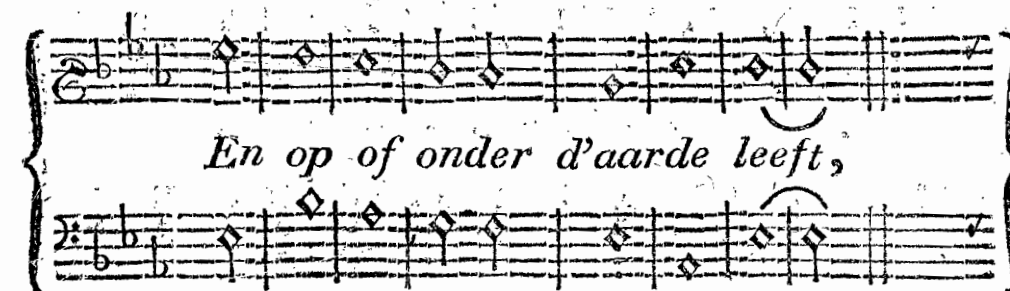
W'aanbidden U, o Opperheer!

Daar w'op uw Wijsheid sta-ren,

Waarneê Gij, wat in't luchtruim zweeft,

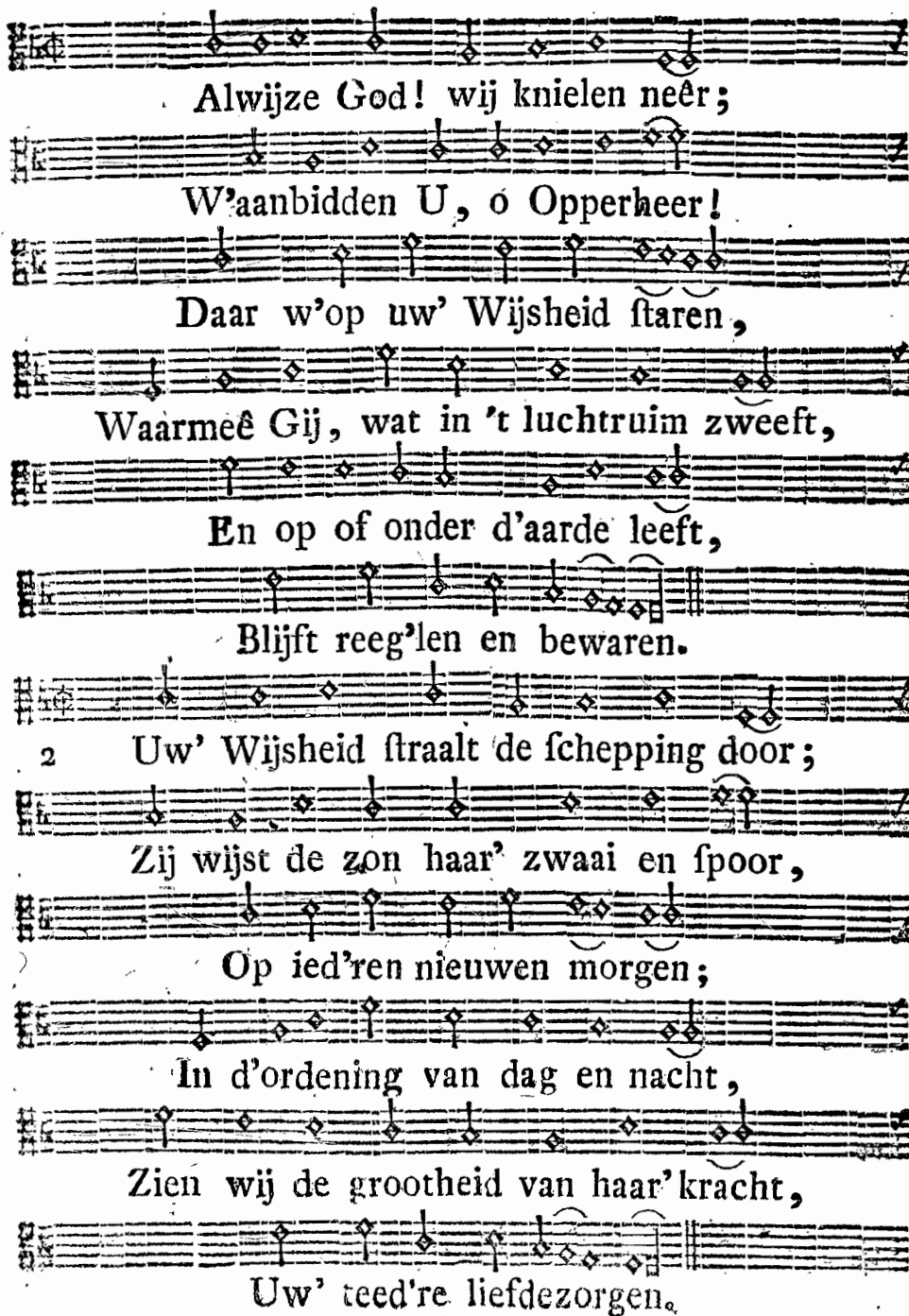
En op of onder d'aarde leeft,

Blijft reeg'len en be-wa-ren.

XIIIde L I E D:

G O D S W I J S H E I D:

Alwijze God! wij knielen neêr;
 W'aanbidden U, o Opperheer!
 Daar w'op uw' Wijsheid staren,
 Waarmeê Gij, wat in 't luchtruim zweeft,
 En op of onder d'aarde leeft,
 Blijft reeg'len en bewaren.

2 Uw' Wijsheid straalt de schepping door;
 Zij wijst de zon haar' zwaai en spoor,
 Op ied'ren nieuwen morgen;
 In d'ordering van dag en nacht,
 Zien wij de grootheid van haar' kracht,
 Uw' teed're liefdezorgen.

3 Hoe d'oceaan door stormen woed',
 Uw' Wijsheid regelt ebb' en vloed,
 In juist beperkte kringen;
 Het Starrenheir, de zily'ren Maan,
 Doet zij, in loop en glans, bestaan,
 Door al de wentelingen.

4 Hoe wijs besproeit uw' Vaderhand,
 Het kleinste grasje, bloem en plant,
 Met dauw en vrucht'b'ren regen;
 Verkwikt natuur; bekleedt het veld;
 Daar elke halm uw' wijsheid meldt,
 Op aller fchep'len wegen.

5 Gij wijst aan ied'ren fterveling,
 Het juiste pad, zijn' fland en kring,
 In 't ondermaansche leven;
 In droefheid, vreugd' of ongeval,

Leert Gij, bij d'uitkomst, hoe dit al

Uw' Wijsheid eer moet geven.

6 Uw' Wijsheid, lieve Vader! ja,

Zoo vol van troost, zoo vol genade,

Zag onze struikelingen;

Zij vormd' in uwen Zoon het plan,

Dat voor ons heil niet falen kan,

Eer wij het licht ontvingen.

7 Daal met dien Geest der wijsheid, Heer!

Op onze levenspaden neer;

Verlicht Gij onze zielen;

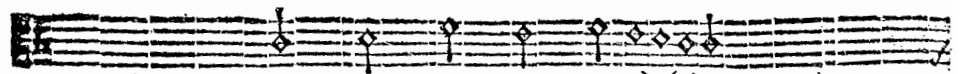
Opdat wij niet, door eigen waan,

Het pad der wereldwijsheid gaan,

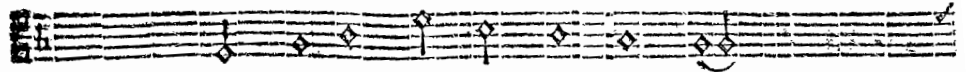
Waarop wij dikwijls vielen.

8 De zonde houdt ons dwaalziek hart,

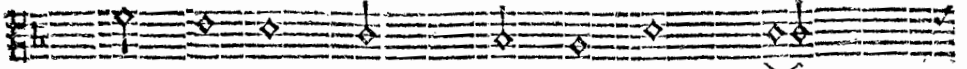
Door schijnogenoegens, steeds verward,

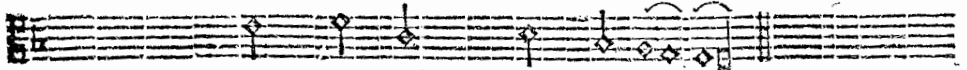
Waardoor wij niet gevoelen

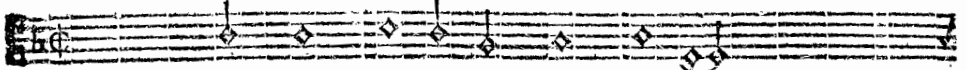
Wat zielen-heil en zaal'gen troost,

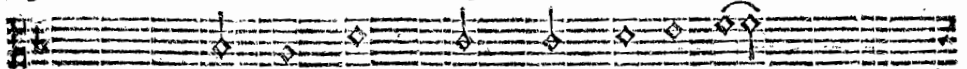
Gij, in uw' Zoon, voor A D A M S kroost,

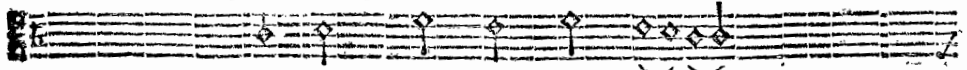
Met wijsheid, blijft bedoelen.

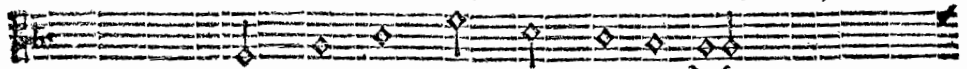
Verlicht en regel ons verstand,

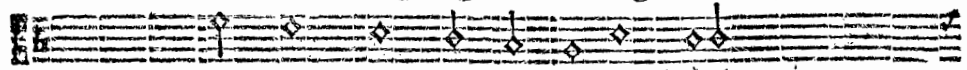
Opdat wij, door uw' Vaderhand

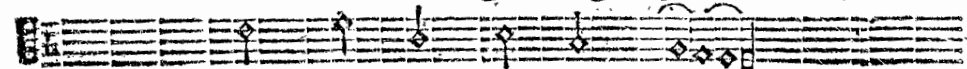
Geleid, van J E Z U S leeren,

Met een opregt en stil gemoed,

In voor- of bangen tegenspoed,

Uw Wijsheid dankend' t'eeren,

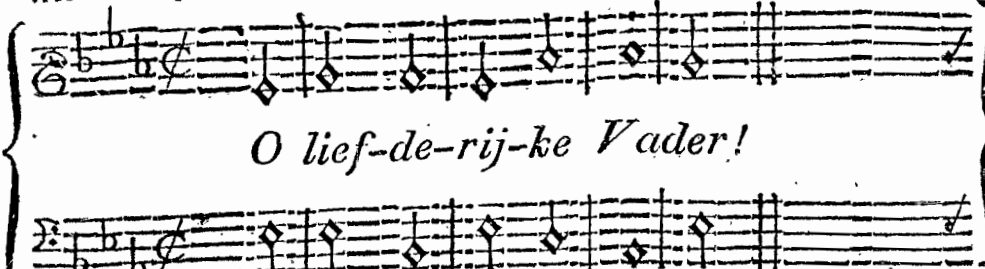

G O D S G O E D H E I D.

73

74=blanco

KINDERLIJK.

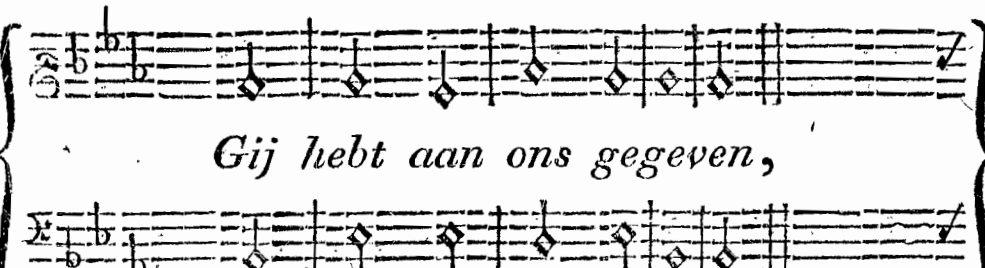
O lief-de-rij-ke Vader!

O milde Goedheidsader!

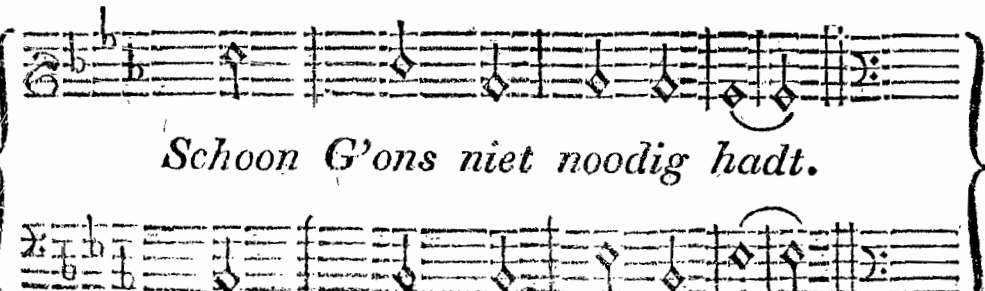
Die niets dan goed be-vat;

Gij hebt aan ons gegeven,

Den adem en het leven;

Schoon G'ons niet noodig hadt.

XIVde L I E D.

G O D S G O E D H E I D.

O liefderijke Vader!

O milde Goedheidsader!

Die niets dan goed bevat;

Gij hebt aan ons gegeven,

Den adem en het leven,

Schoon G'ons niet noodig hadt.

Op ied'ren nieuwen morgen,

Zien wij uw' Goedheid zorgen,

Om rijken overvloed

Aan al wat leeft te schenken;

Gij blijft aan ons gedenken,

Zoo liefderijk als goed.

3 Gij slaat uw' Vaderoogen,
 Vol goedheid en meêdoogen,
 Op 't arm behoeftig kroost;
 En, in de bangste smarten,
 Ontsluit Gij liefdeharten,
 d'Ellendigen ten troost.

4 Gij kroont de jaargetijden,
 Die al wat leeft verblijden;
 De velden, bloem en kruid,
 De lommervolle dreven,
 Die vrucht en schaduw geven,
 't Roept al uw' Goedheid uit!

5 En wij, wij zouden zwijgen,
 Ons hart naar U niet hijgen,
 Die ons, in smart en pijn,
 In voor- en tegenspoeden,

Wil leiden en behoeden?

Dit zou ondankbaar zijn!

6 Ja, boven al, o Vader!

Ontfloot G'uw goedheidsader,

Voor onze kostb're ziel,

Die al uw' gunst verbeurde,

Zich van uw' liefde scheurde,

Toen zij in A D A M viel.

7 Ons, die U wederstreven,

Hebt Gij uw' Zoon gegeven,

Die met zijn dierbaar bloed,

Als Priester der verzoening,

Bij onze schuldvoldoening,

Verwierf het hoogste goed.

8 Die vrijpraak voor 't gewisse,

Die hemelsch' erfenisse,

Hebt Gij ons toebereid;
O Goedheid, nooit volprezen!
Wie zou niet dankbaar wezen,
Voor zulk een' zaligheid?
9 Wie zou niet alles doemen
Wat U onteert? en roemen
Al wat Gij spreidt ten toon,
Door goedheid aangedreven?
Och! doe ons d'eer U geven,
In uw' gekruisten Zoon!

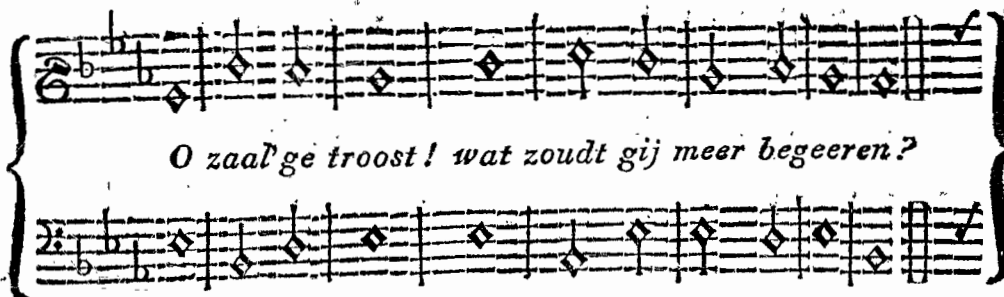
TROOST IN GODS BESTUUR,

79
do = bianco

OPWEKKENDE.

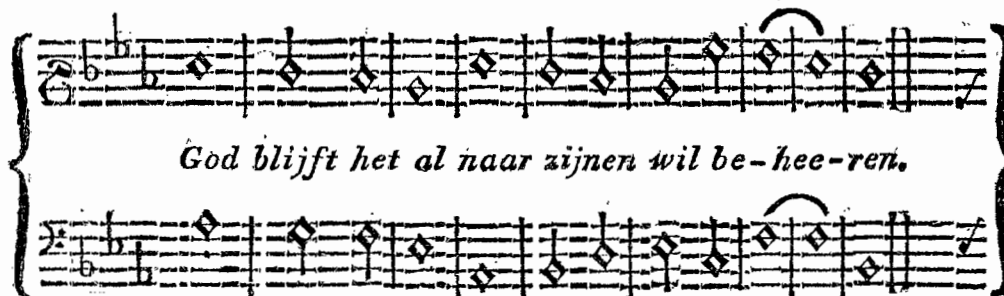
De Heer regeert; mijn' ziel! hef Psalmen aan;

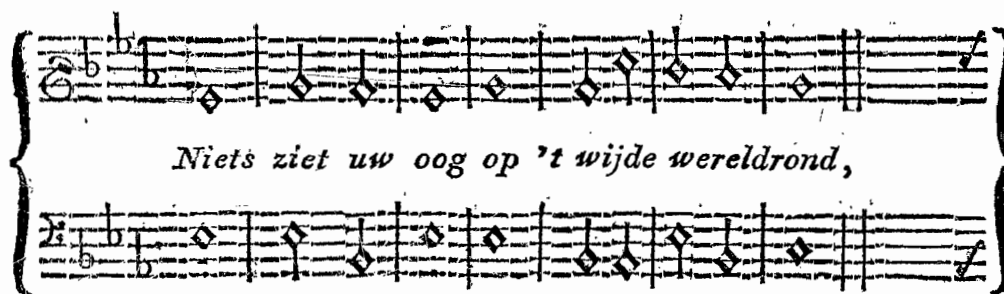
O zaal'ge troost! wat zoudt gij meer begeeren?

Al zaagt gij d'aard', door sulfergloed vergaan,

God blijft het al naar zijnen wil be-hee-ren.

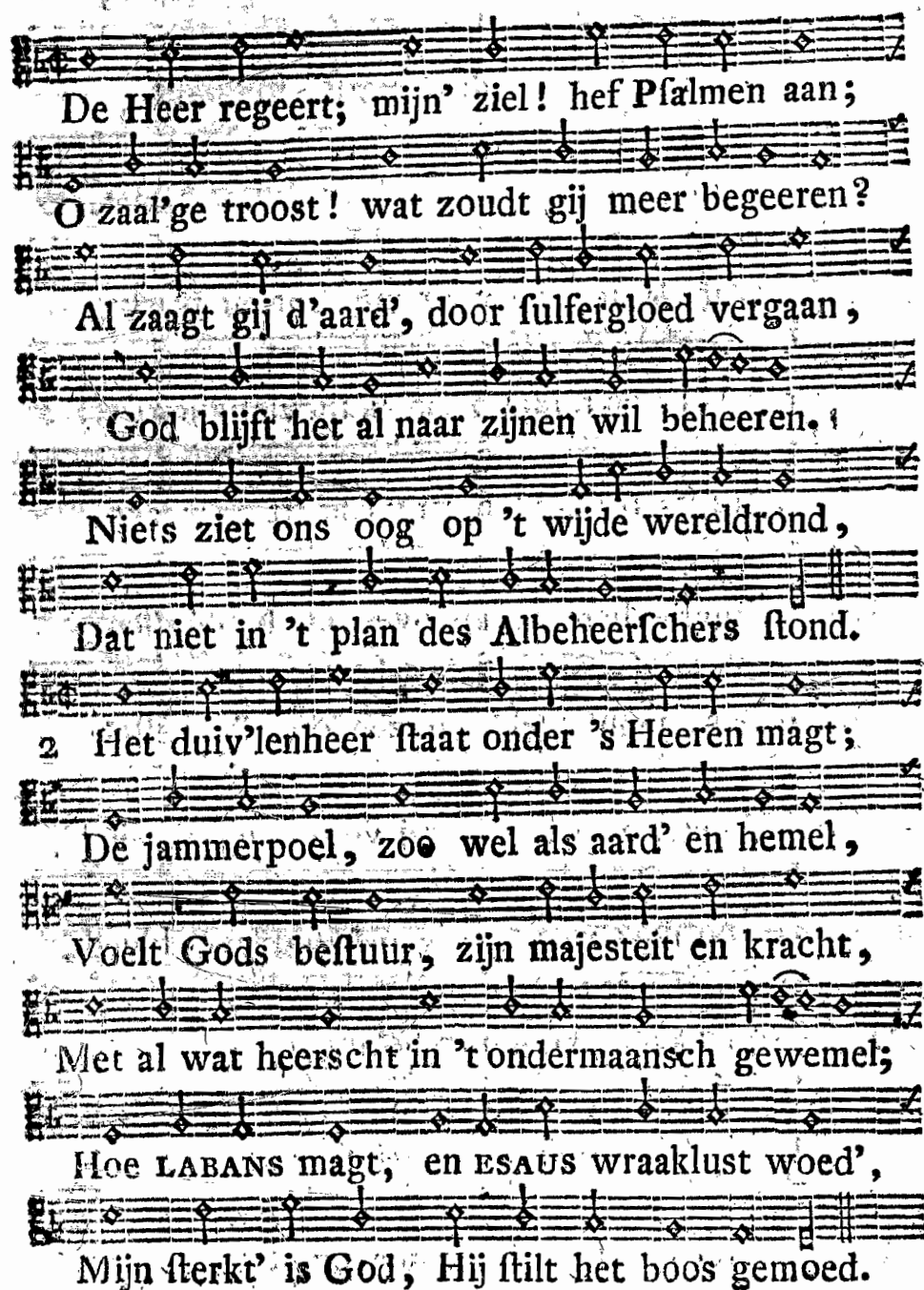
Niets ziet uw oog op 't wijde wereldrond,

Dat niet in 't plan des Albeheerschers stond.

XVde L I E D.

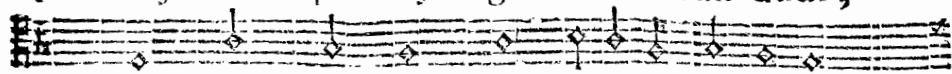
TROOST IN GODS BESTUUR,

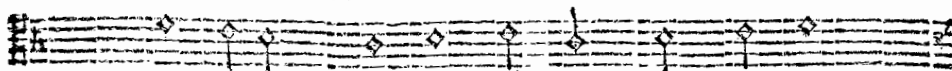
De Heer regeert; mijn' ziel! hef Psalmen aan;
 O zaal'ge troost! wat zoudt gij meer begeeren?
 Al zaagt gij d'aard', door sulfergloed vergaan,
 God blijft het al naar zijnen wil beheeren.
 Niets ziet ons oog op 't wijde wereldrond,
 Dat niet in 't plan des Albeheerschers stond.
 2 Het duiv'lenheer staat onder 's Heeren magt;
 De jammerpoel, zoo wel als aard' en hemel,
 Voelt Gods bestuur, zijn majesteit en kracht,
 Met al wat heerscht in 't ondermaansch gewemel;
 Hoe LABANS magt, en ESAUS wraaklust woed',
 Mijn sterkt' is God, Hij stilt het boos gemoed.

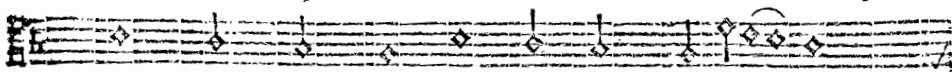
3 Mijn levenspad zij eng en kort van duur;

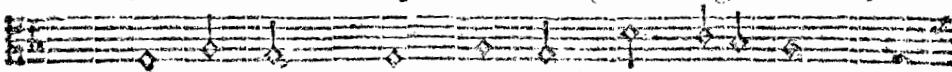
Het word' bestrooid met distelen of rozen!

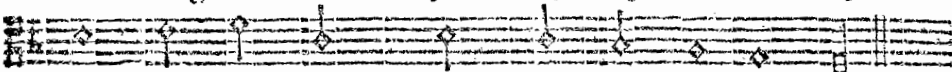
'k Heb alles, daar ik rust in Gods bestuur,

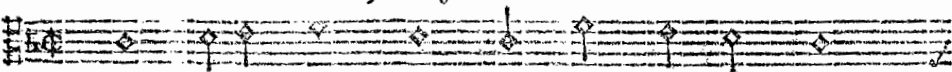
Hij heeft voor mij het nut iest' uitgekozen;

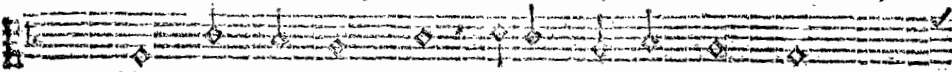
Het ga zoo 't wil, ik blijf zijn Sulamith,

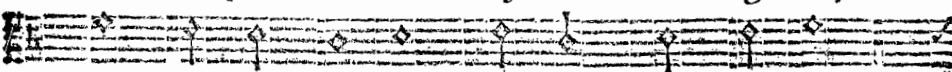
in druk of nood; mijn Wachter sluimert niet.

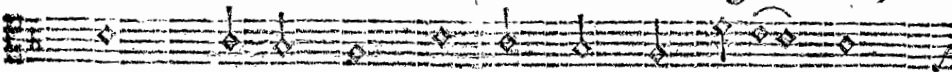
4 Mijn Goël leeft, die voor mij bidt en waakt,

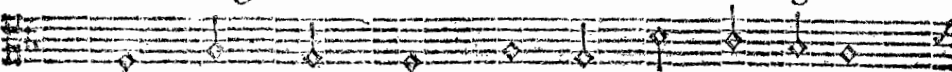
En mij bedekt met zijne liefdevleug'len;

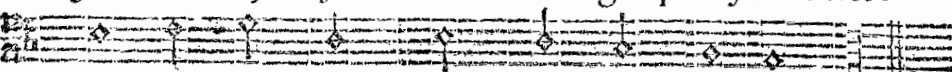
Die SAULUS tot een' PAULUS heeft gemaakt,

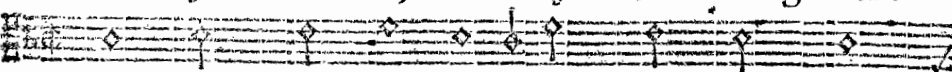
Kan 't slugste hart vermurwen en beteng'len.

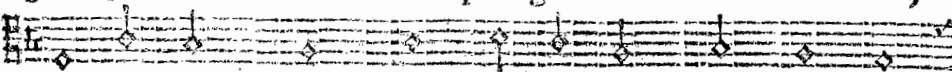
Juich dus, mijn' ziel! en zeg op zijn bestel:

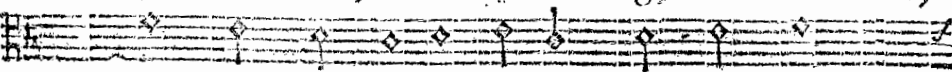
Zoo Hij het maakt, is 't mij voor eenwig wel!

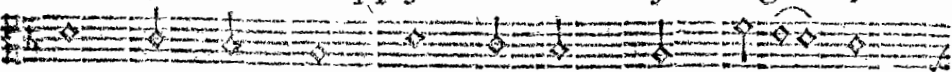
5 Zijn troon staat vast op eigen Midd'laars bloed,

Dat Hij van 't kruis, voor mijn belang, deed stroomen;

Zijn' heerschappij is altoos wijs en goed,

De schepter wordt dien Koning nooit ontnomen;

'k Zeg

'k Zeg, daar het oog gevoelig tranen schreit:

Uw doen, o God! is enkel majesteit!

6 Ja J E Z U S, heerscht; dit geeft mij moed en troost;

Dit kan mijn hart, door liefdesporen, prikk'len.

Eens wordt door mij de laatste zucht geloosd,

En al wat hier mijn' ziel niet kon ontwikk'len,

Zal dan voor mij een' eeuw'ge juichensstof,

Een danktoon zijn, in 't zalig hemelhof!

7 Uw liefd', o God! strijdt nooit met uw verbond;

Al schreit natuur, omdat wij zoo niet willen

Als Gij het wilt, die ons belang doorgrondt:

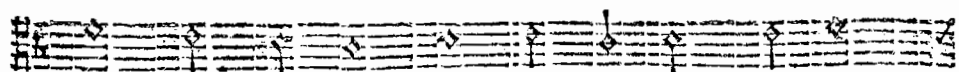
Waarom zou ik uw heilig plan bedillen?

Ik weet Gij houdt de schaal van mijn verdriet;

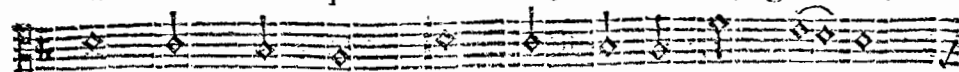
Wat zielen schaadt, geeft Gij uw' Kind'ren niet!

8 O gunstrijk God! och! stel mijn' ziel gerust!

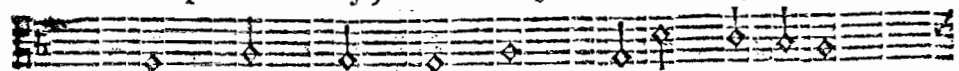
Die in de smart tot wank'len is genegen,

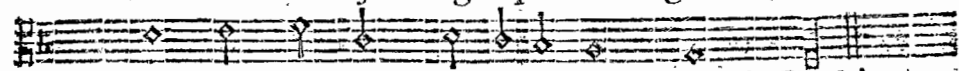
Dan wordt uw plan door mij omhelsd, gekust,

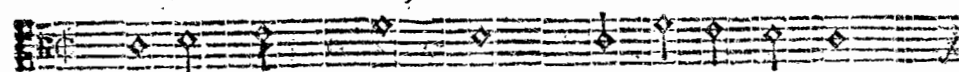
Al loopt het mij, naar mijn' bedoeling, tegen;

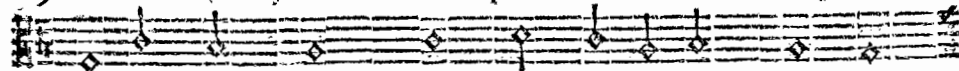
Dan staart mijn oog op 't zalig heilgenot

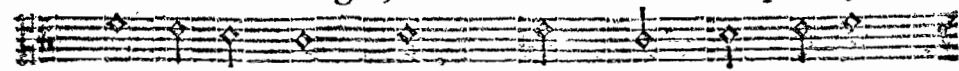
Van uw bestuur, o albeheerschend' God!

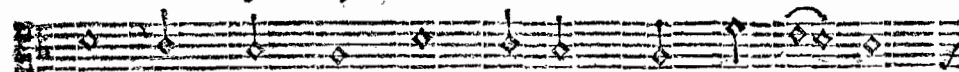
9 Verzel mijn' schreên op 't somber levenspad;

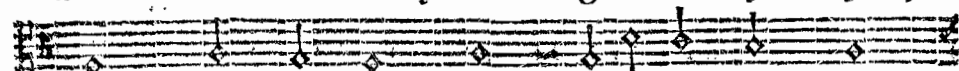
Geniet ik vreugd, of moet ik tranen sproeijen,

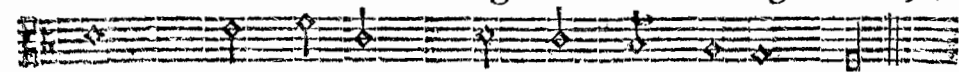
Het is mij wel, zoo 't slechts uw doel bevat:

De bron des heils blijft eeuwig voor mij vloeijen;

Aan 't eind der baan hangt d'overwinningskroon,

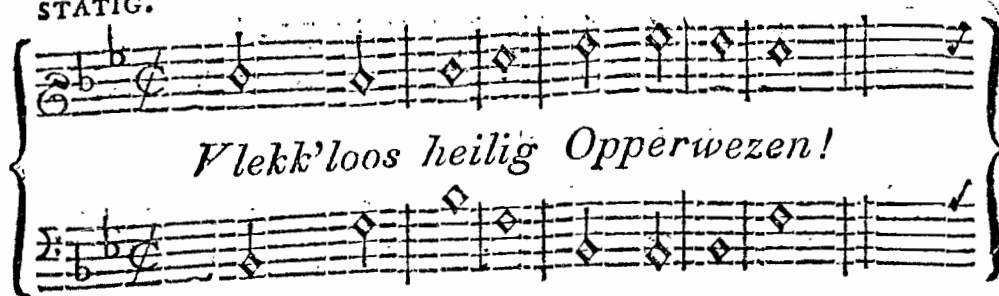

Aan 't kruis gekocht, door J E Z U S uwen Zoon!

G O D S H E I L I G H E I D.

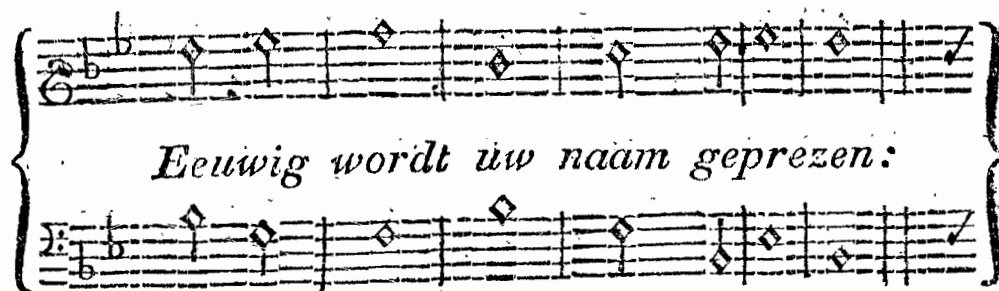
STATIG.

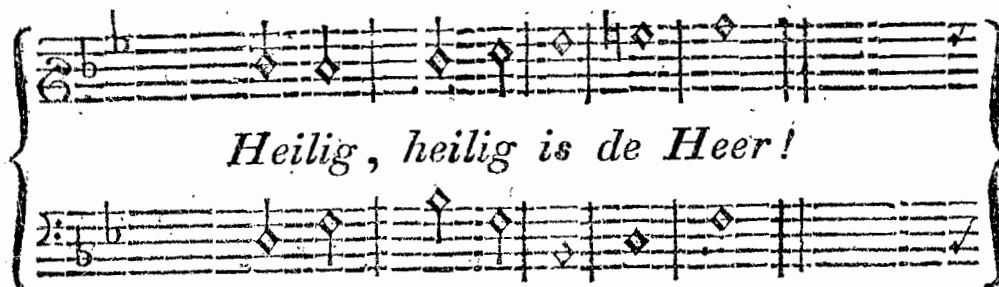
Vlekk'loos heilig Oppèrwezen!

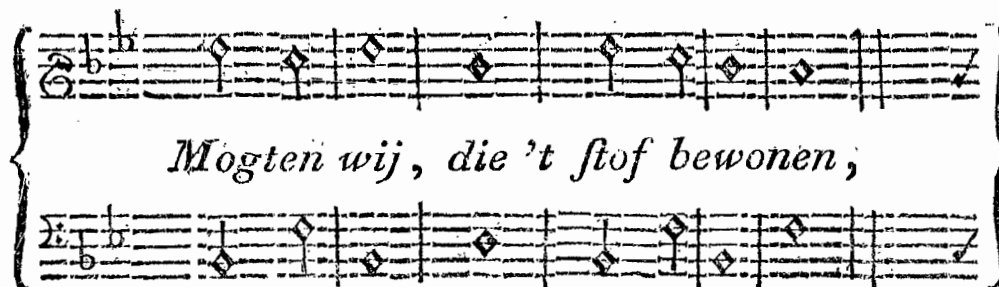
Serafs buigen voor U neêr;

Eeuwig wordt uw naam geprezen:

Heilig, heilig is de Heer!

Mogten wij, die 't stof bewonen,

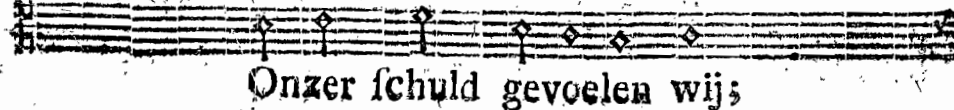
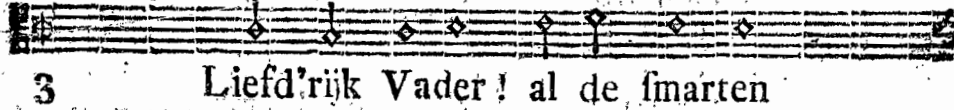
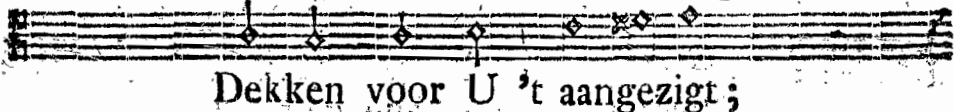
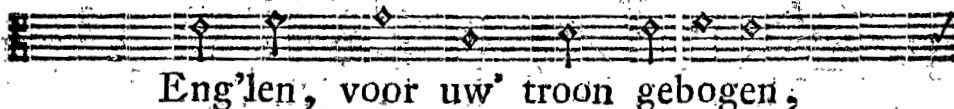
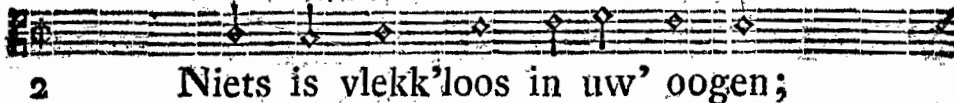
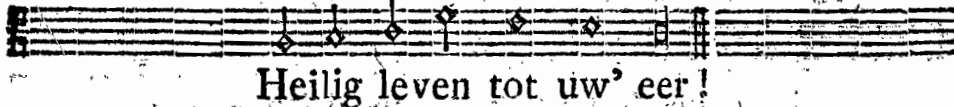
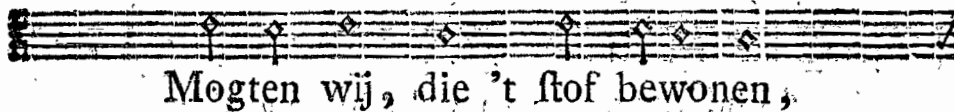
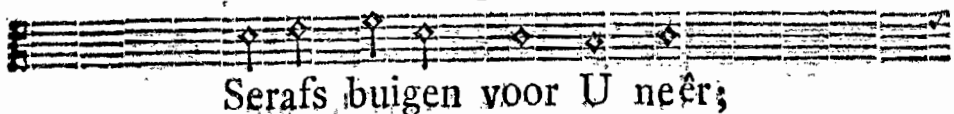

Heilig leven tot uw' eer!

ds
db = bianco

XVIde L I E D.

G O D S H E I L I G H E I D.

Schep in ons toch reine harten;
 Doe ons heilig zijn als Gij,
 Opdat wij het doel beseffen,
 Van uw' reine heerschappij.

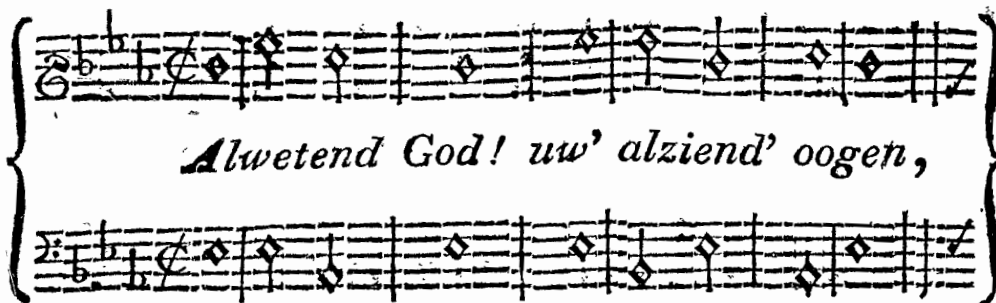
4 Zondaars kunnen U niet nad'ren,
 Voor uw' reinheid niet bestaan;
 Och! beweeg Gij zelf de raad'ren,
 Die ons 't pad des heils doen gaan;
 Want, o Vader! onze harten
 Klagen ons gestadig aan!

5 't Reinste dat wij ooit betrachten,
 Vloeit uit een onrein gemoed;
 Heer! wat zoudt Gij van ons wachten?
 Wasch ons rein in J E Z U S bloed;
 Opdat wij U zien, en leven
 Door dien heil'gen liefdegloed.

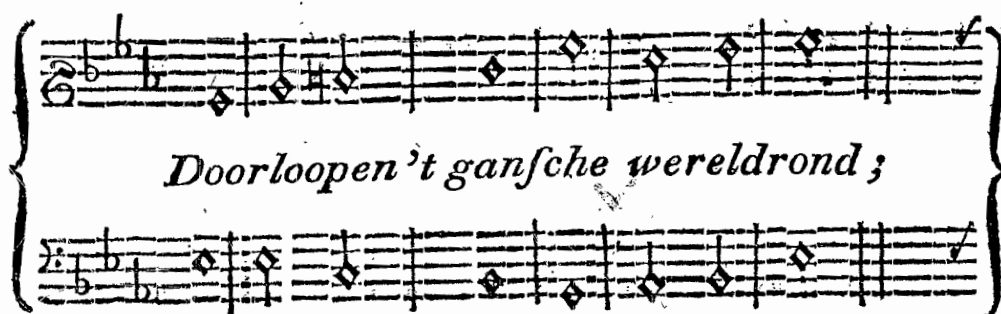
GODS ALWETENDHEID.

dg
90 = bianco

ERNSTIG.

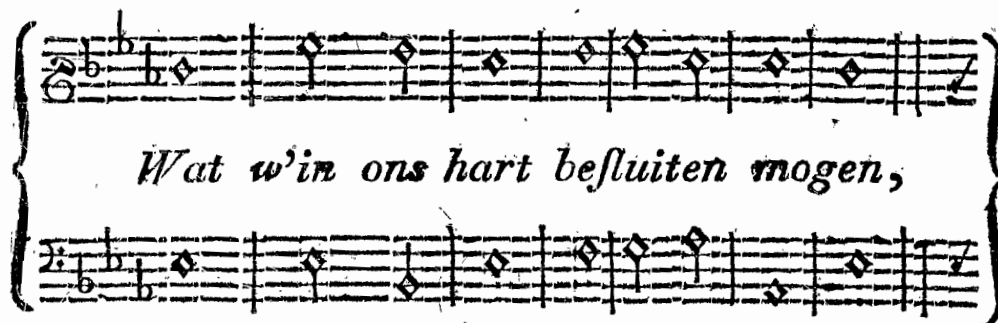
Alwetend God! uw' alziend' oogen,

Doorloopen 't gansche wereldrond;

Gij ziet der menschen doel en pogen;

Wat w'in ons hart besluiten mogen,

Hebt Gij veelëer dan wij doorgrond.

XVIIde. L I E D.

G O D S A L W E T E N D H E I D.

Alwetend God! uw' alziend' oogen,
 Doorloopen 't gansche wereldrond;
 Gij ziet der menschen doel en pogen;
 Wat w'in ons hart besluiten mogen,
 Hebt Gij veelêr dan wij doorgrond.
 2 O Heer! die alles kunt bepalen,
 Wat is, of was, en wezen zal;
 Wie kan uw' wetenschappen malen,
 Die schooner blinken, dan de stralen
 Der fonkerlichten van 't heelal?

3 Wie heeft in uwen raad gezeten,
 Toen uwe hand den starrenboog
 En werelddelen heeft gemeten?
 Die kennis gaat, bij 't geen wij weten,
 Den wijsten sterveling te hoog!

4 Gij zaagt ons eer wij 't licht ontvingen;
 Uw alziend' oog aanschouwt, o Heer!
 Het gansch gedrag der stervelingen;
 Ja 't ziet, door al de hemelkringen,
 Tot in den diepsten afgrond neêr.

5 Gij weet de leiding der gedachten,
 Waarheen de mensch zijn' schreden wendt:
 Wat wij ooit willen of betrachten,
 En wat ons immer staat te wachten,
 Is U, o God! alleen bekend.

6 Gij toch verzelt all' onze schreden,
 Waar niemand is, o God! zijt Gij!
 Het diepst verborgen overtreden,
 Ziet Gij, door al de donkerheden,
 Daar niets voor U in 't duister zij.

7 Hoe moesten wij, daar G' onze daden,
 Alwetend! God! volmaakt doorziet,
 Omzigtig wand'len; en de paden
 Der ondeugd vlieden, die ons schaden,
 Om zoo te doen als Gij gebiedt.

8 Alwetend God! och wil ons leeren,
 Dat niets uw alziend oog ontgaat,
 Opdat wij 't kwade van ons weren;
 Het goede voor ons hart begeeren,
 Dat Gij in alles gadeslaat.

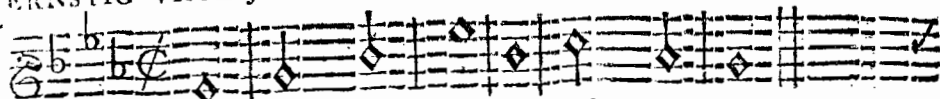
9 Gij weet all' onze zielsgebreken,
O God! leid ons op d'effen paên;
Zie, wat wij denken, doen, of spreken,
Daar wij van 't heilspoor zijn geweken,
In j e z u s bloed, ontfermend' aan.

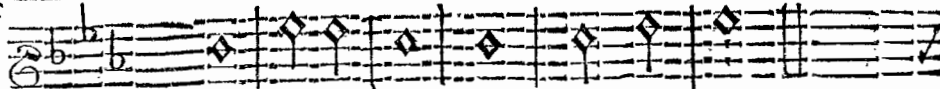
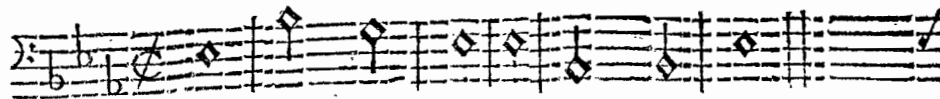
DE WELGEMOEDE CHRISTEN.

95
96 = bianco

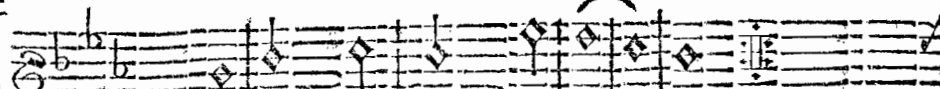
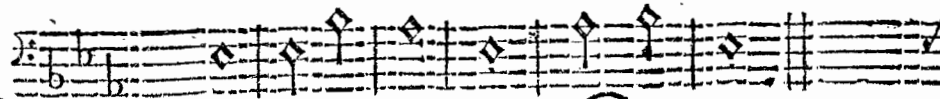
ERNSTIG VROLIJK.

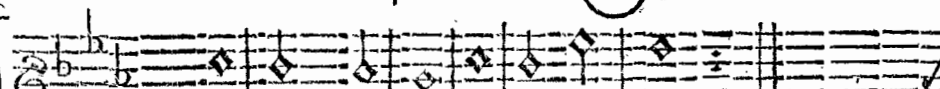
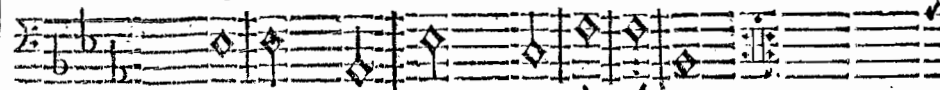
*Hoe ho - nig - zoet is mij 't ge - not,
Mijn' ziel smaakt hemelvreugd en troost,*

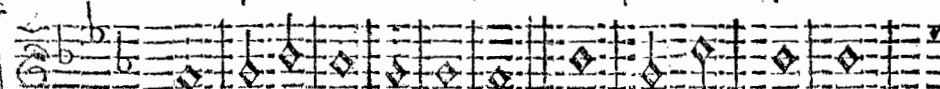
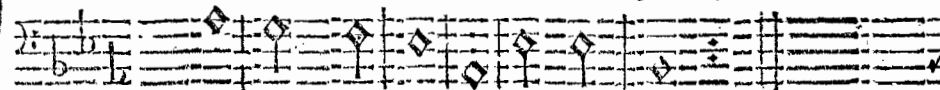
*Der liefde van mijn' Heer en God,
Wat bange zucht zij im - mer loost,*

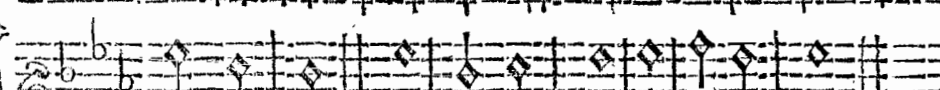
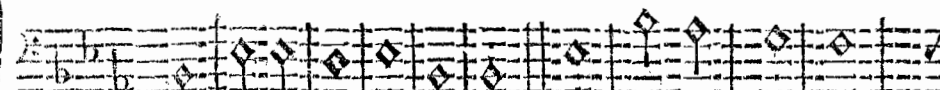
*In le - ven en in ster - ven;
Of wat z'op aard' moet der - ven;*

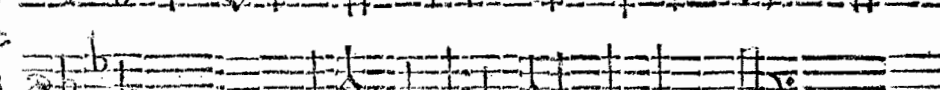
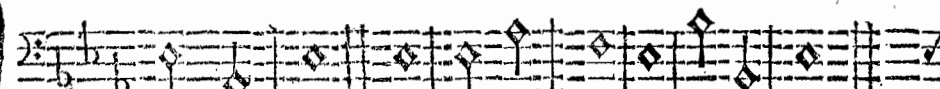
*Ik kleef U, lie - ve I E Z U S! aan,
Die mij door al de kronkel - paën,*

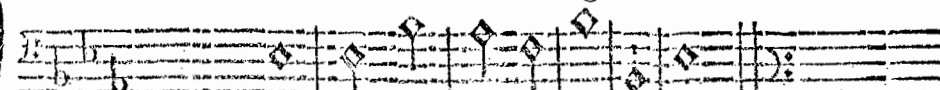
Wil leiden in dit leven; Mij, als ge - koch - te

met uw bloed, In bangen nood of tegenspoed,

Ook nimmer zult be - ge - ven.

XVIIIde L I E D.

DE WELGEMOEDE CHRISTEN.

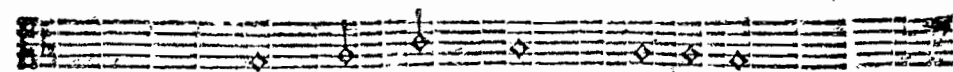

Hoe honigzoet is mij 't genot,
 Der liefde van mijn' Heer en God,
 In leven en in sterven;
 Mijn' ziel smaakt hemelvreugd en troost,
 Wat bange zucht zij immer loost,
 Of wat z'op aard' moet derven;
 Ik kleef mijn' lieven J E Z U S aan,
 Die mij, door al de kronkelpaên,
 Wil leiden in dit leven;
 Mij, als gekochte met zijn bloed,
 In bangen nood of tegenspoed,
 Ook nimmer zal begeven.

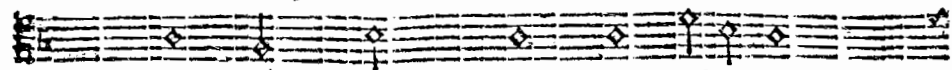
2 Ja, 't bloed van Gods gekruisten Zoon,
 Is voor mijn' ziel de gloriekroon,
 Genoegzaam tot voldoening;
 Dat dierbaar bloed heeft al 't geweld
 Der helsche magt, ter neêr geveld:
 Dat bloed riep om verzoening.
 Dat bloed geeft mij, in 's werlds kring,
 Door 't heilgeloof, verzekering,
 Wat mij hier moog' bejeeg'nen,
 Dat God mijn God en Vader is,
 Die mij, in 's werlds wildernis,
 Door 't kruis zijns Zoons zal zeeg'nen. —

3 Nu stap ik voort, naar 't heilig doel
 Van God, in 't troostvol zoet gevoel
 Van 't eeuwig zalig leven;
 Dit uitzigt maakt mijn' ziel bereid,

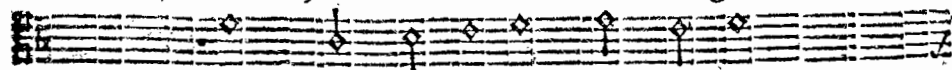
Met teed're liefd' en dankbaarheid,
 Aan Hem al d'eer te geven.
 Wat druk of nood, wat jammerfland
 Ik hier gevoel, in 't Vaderland
 Der rust zal 't anders wezen;
 Daar zal mijn oog geen traan ontvliên;
 Maar vrolijk mijn' Verlosfer zien,
 Van alle smart genezen.
 4 Nu sta ik, uit de wereld-zee,
 't Geloofs-oog op de hemel-reê,
 In 't hobb'lend woên der baren;
 Hoe ook mijn hulkje sling'ren moog',
 'k Blijf in 't bereik van 't alziend' oog,
 Te midden der gevaren.
 Al zinkt mijn sterf'lijk deel in 't graf,
 d'Onsterf'lijkheid droogt tranen af;

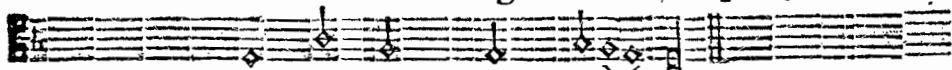
'k Zal, als een bloem, herleven,

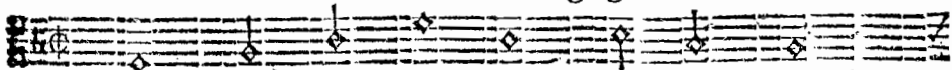
Aan wie, door 't zonn'vuur afgemat,

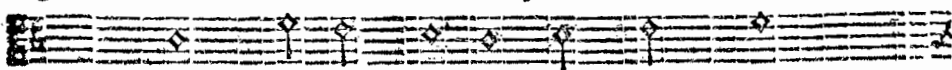
Met dauw en regen mild bespat,

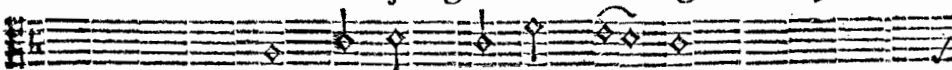
Is nieuwe kracht gegeven.

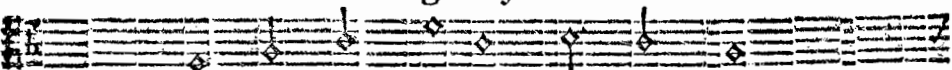
5 Eens wordt de dood mijn trouwste vriend,

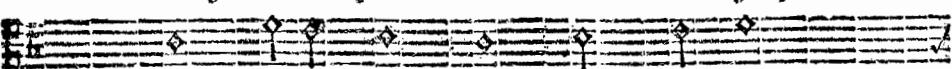
Die m'in de jongste sluim'ring dient,

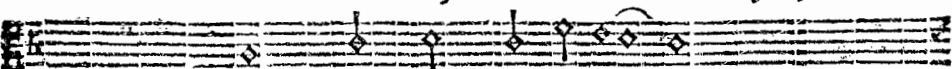
Ter slaking mijner banden;

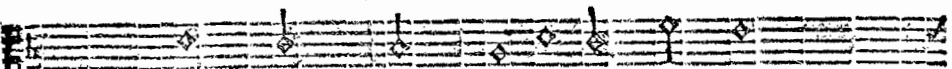
Hij zal mijn laatste leidsman zijn,

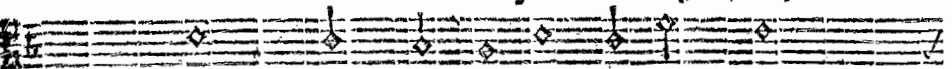
Die m'overvoert, uit deez' woestijn,

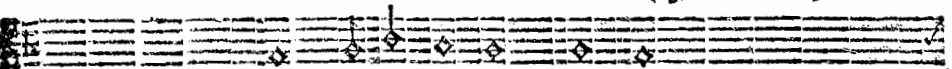
In 's Hemels lustwaranden.

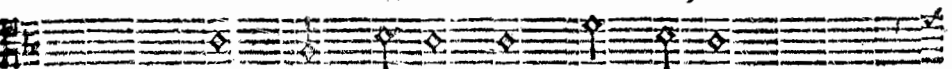
Dan blinkt Gods majesteit mij aan;

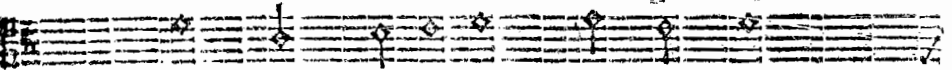
'k Hoor 't lied der Serafs vrolijk slaan,

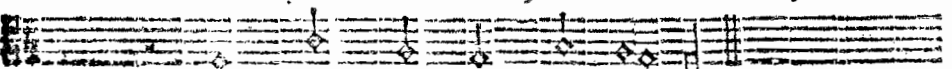
Met ongekende klanken;

Dan deel ik in het zoet genot,

Van mijn' Verlosser, Heer en God,

Om Hem volmaakt te danken!

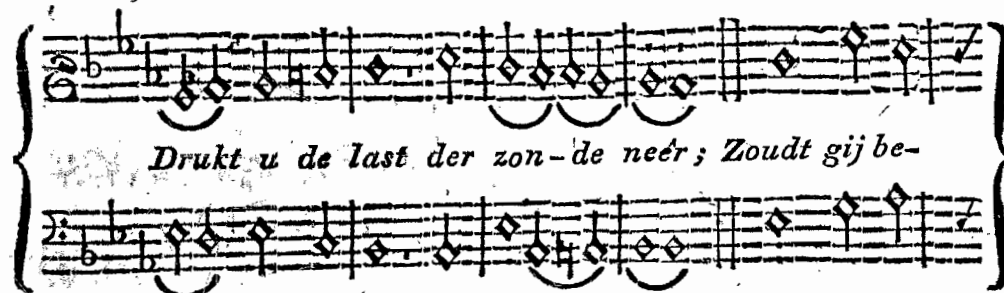
TROOST VOOR EENE VERMOEIDE ZIEL:

ERNSTIG.

101
102 = bianco

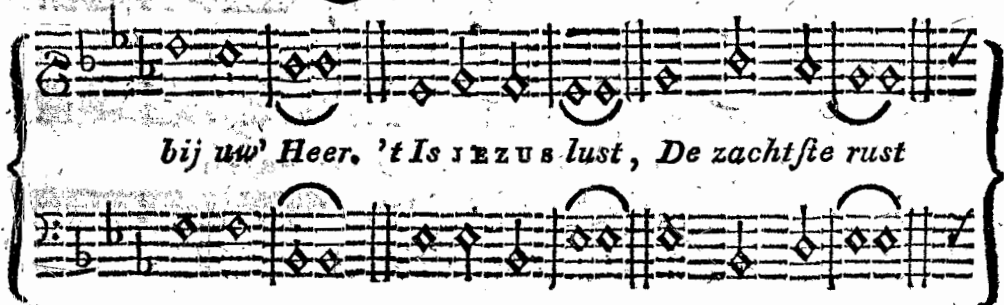
Voelt g'u, mijn' ziel! met schuld be-laden;

Drukt u de last der zon-de neer; Zoudt gij be-

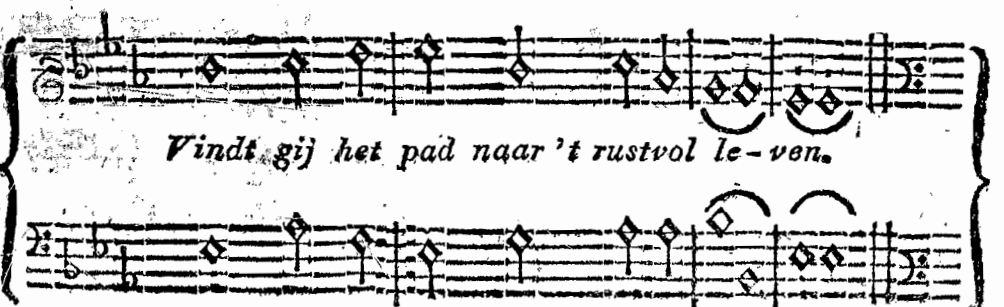
zwijken op uw' paden? Daar is een' rustplaats

bij uw' Heer. 't Is J E Z U S lust, De zachtste rust

Aan u te geven; Volg gij Hem na, Op Golgo-tha,

Vindt gij het pad naar 't rustvol le-ven.

XIXde L I E D.

TROOST VOOR EENE VERMOEIDE ZIEL.

Naar Matth² 11. vs. 28-30.

Voelt g'u, mijn' ziel! met schuld beladen;
Drukt u de last der zonde neêr;
Zoudt gij bezwijken op uw' paden?
Daar is een' rustplaats bij uw' Heer.
't Is J E Z U S lust, De zachtste rust,
Aan u te geven;
Volg gij Hem na, Op Golgotha,
Vindt gij het pad naar 't rustvol leven.

2 Vermoeide ziel! zoudt gij bezwijken?

Uw JEZUS roept: kom herwaarts heen;

Uw' smart, uw' last zal ik doen wijken;

U 't zaligst rustpad doen betreên.

Wat nood dan, ziel! Aanbid, en kniel

Voor JEZUS neder;

Die Goël leeft, Die sterkte geeft,

En banden slaakt, zoo goed als teeder.

3 Doet u de stem der wet verschrikken;

De heilbron van IMMANUEL,

Wil u in moeit' en strijd verkwikken;

Vermoeide ziel! is 't dan niét wel?

Ja JEZUS juk, Kan al den druk

Der wereld weren;

Toon u bereid, zachtmoedigheid,

Naar 't reinste doel, van Hem te leeren.

4 O troostvol doel van 't hoogste Wezen!
 Die J E Z U S volgt op al zijn' paën,
 Heeft nooit bezwijkend leed te vreezen,
 Hoe zwaar met zond' en schuld belaaën;
 Die heilfontein, Zoo vol als rein,
 Blijft eeuwig vloeijen,
 En wil in smart, Het magt'loos hart,
 Met stroomen van genaë besproeijen.

5 Neen, J E Z U S juk en last te dragen,
 Is geen' vermoeijng voor 't gemoed;
 Hij wil u leiden, sterken, schragen,
 Door zijn verzoenend' offerbloed.
 Mijn' ziel! o ja! Op Golgotha
 Is rust te vinden;
 Daar kunt g'uw' last, Voor eeuwig vast,
 Door 't heilgeloof, aan 't kruishout binden.

6 O Troost! mijn' ziel! stap vrolijk henen;
Rust, door 't Geloof, in J E Z U S schoot;
Doet u de last der zonde weenen,
Dan smaakt gij 't zaligst tranenbrood.
Uw schreijend oog, Moet naar omhoog
Op J E Z U S staren;
Dan zult gij weêr, Bij uwen Heer,
Volmaakte rust en troost ervaren.

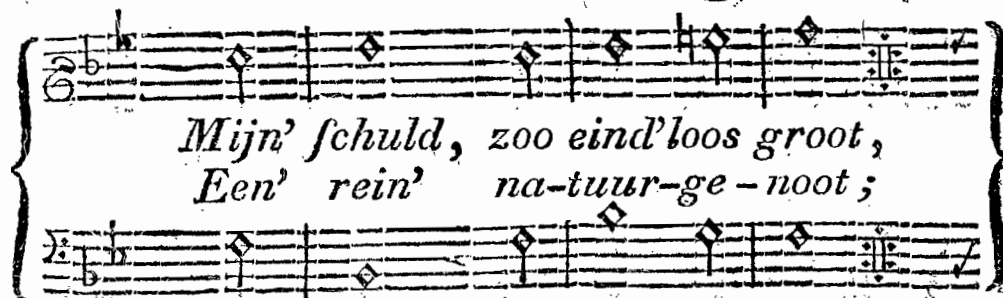
107
100 = bianco

JEZUS DE WARE MIDDELAAR.

LEVENDIG.

*Ik heb nu voor mijn' zonden,
Een' Mid-de-laar ge - vonden,*

*Mijn' schuld, zoo eind'loos groot,
Een' rein' na-tuur-ge - noot;*

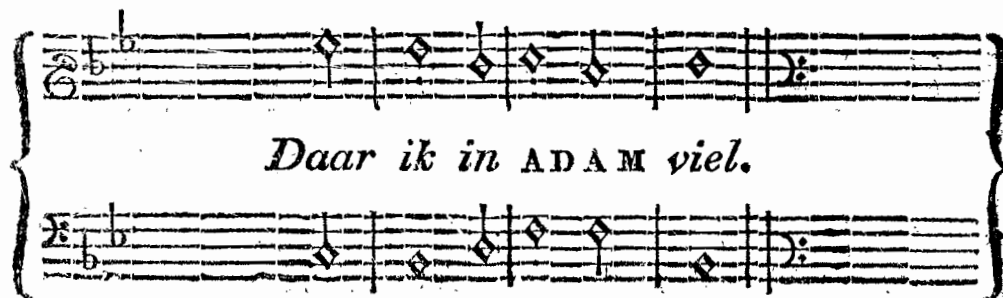
Die, vrij van overtreden,

In ligchaam en in ziel,

Heeft voor mijn' schuld ge-le-den,

Daar ik in ADAM viel.

XXste L I E D:

JEZUS DE WARE MIDDELAAR.

Ik heb nu voor mijn' zonden,
Mijn' schuld, zoo eind'loos groot,
Een' Middelaar gevonden,
Een' rein' natuurgenoot;
Die, vrij van overtreden,
In ligchaam en in ziel,
Heeft voor mijn' schuld geleden,
Daar ik in ADAM viel.

2 Een mensch, die God was tevens,
 Moest mij ten Midd'laar zijn;
 Die mij, op 't pad zijns levens,
 Door lijden, smart en pijn,
 Door zijn verzoenend sterven,
 Met kracht en majesteit,
 De vrijpraak kon verwerven,
 Mij schonk de zaligheid.

3 Die Midd'laar, mij geschonken,
 Is J E Z U S, God en Heer;
 Voor mij aan 't kruis geklonken,
 Voldeed Hij aan Gods eer.
 Dien Midd'laar der verzoening,
 Gaf God aan A D A M S kroost,
 Tot wijsheid en voldoening,
 Tot heiligheid en troost!

4 Nu mag ik juichend' danken!
Door J E Z U S reine leer
In d'Evangelielanken,
Vind ik 't verloorne weer;
Nu kan ik 't woord verklaren:
Hoe eenmaal 't vrouwe-zaad,
Den zielen-vrêe zou baren,
Naar Gods alwijzen raad.

5 Nu zie ik, door de vonken
Van A R O N S offer-vlam,
Den Midd'laar, mij geschonken,
In 't Godverzoenend Lam.
Nu zie ik reinheid blinken
Voor mijn bevekt gemoed,
En al mijn' doemschuld zinken
In J E Z U S Midd'laars-bloed.

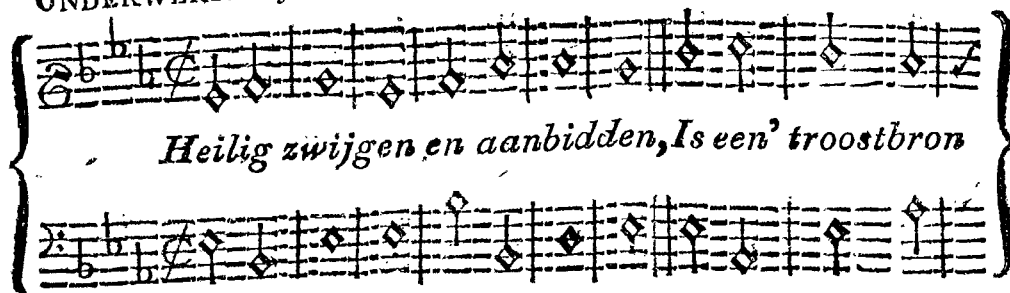

6 Ik wil voor U dan leven,
O dierb're Middelaar!
Daar Gij U hebt gegeven,
Voor mij, op 't Zoen-altaar;
Ik wil uw' liefde roemen,
Verheffend' uw genaë;
U mijn' Verlosfer noemen;
U danken waar ik ga!
7 Blijf, Heer! mijn' ziel bewaken,
Opdat zij nooit vergeet'
Dat Gij haar vrij woudt maken,
Van al haar zonde-leed;
Opdat Gij moogt ontvangen,
Voot uw' geleden smart,
In dankb're lofgezangen,
De liefde van mijn hart!

HEILIG ZWIGEN.

ONDERWERPELIJK.

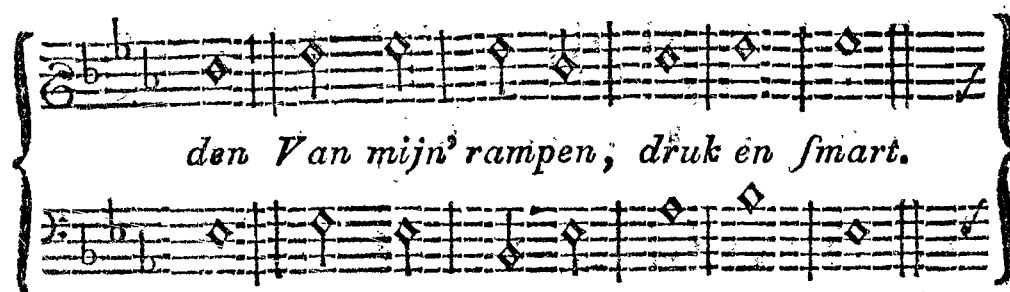
113
114 = bianco

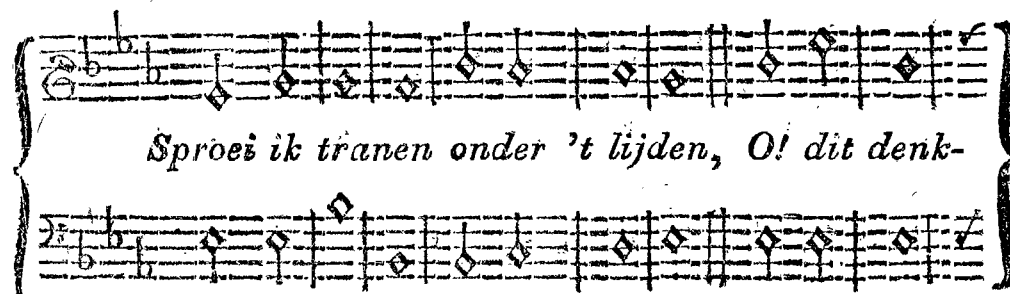
Heilig zwijgen en aanbidden, Is een' troostbron

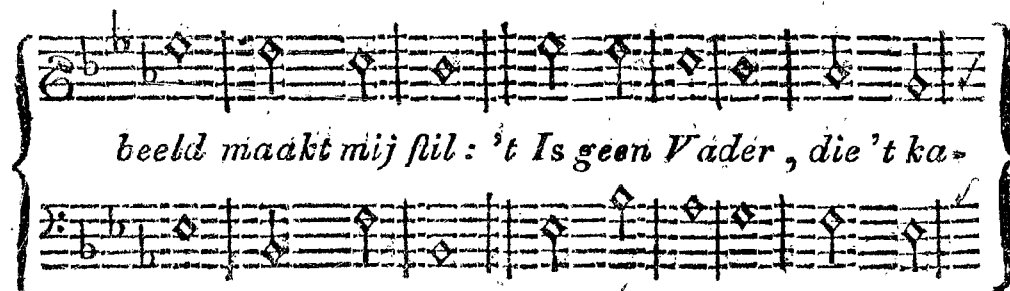
voor mijn hart; J E Z U S liefde staat in 't mid-

den Van mijn' rampen, druk en smart.

Sproei ik tranen onder 't lijden, O! dit denk-

beeld maakt mij stil: 't Is geen Vader, die 't ka-

stijden, Aan zijn kind onthouden wil!

XXIste L I E D.

H E I L I G Z W I J G E N,

Heilig zwijgen en aanbidden,
Is een' troostbron voor mijn hart;
J E Z U S liefde staat in 't midden
Van mijn rampen, druk en smart.
Sproei ik tranen onder 't lijden,
O! dit denkbeeld maakt mij stil:
't Is geen Vader, die 't kastijden
Aan zijn kind onthouden wil

2 Moet ik steeds op doornen treden,
 En langs kronkelwegen gaan;
 Bekers vol van bitterheden
 Smaken op mijn' levenspaën;
 Zie ik hen, die God onteeren,
 Zich verlusten naar hunn' wil,
 En den Godsvriend brood ontberen,
 'k Zwijg den Heer ootmoedig stil!

3 Dekt een' wolk, vol onweërsvlagen,
 Dag bij dag, mijn' voorspoeds-zon;
 Zou dit leed mijn hart versagen,
 Of mij God niet redden kon?
 Neen; het denkbeeld: 't is mijn Vader,
 Die mijn lot, naar zijnen wil,
 Blijft beſturen, brengt mij nader
 Tot zijn' liefde; maakt mij ſtil.

4
 God wil altoos Vader blijven,
 Bij 't kastijden van zijn kind,
 Dat Hij speent van wanbedrijven,
 En aan zijne liefde bindt.

Zou ik dan nog morrend woelen,
 Daar mijn God de wonden heelt?

't Heilig zwijgen is gevoelen
 Wat al smart de zonde teelt.

5
 O hoe zalig is het dragen
 Van den bangen tegenspoed,

Daar men naar Gods welbehagen,
 Zwijgend' troost vindt in 't gemoed!

Zien w'op J E Z U S, bij ons zwijgen;
 Bergen van het felst verdriet,

Kunnen dan niet hooger stijgen!,
 Dan 't Gods liefde noodig ziet.

6 Ja mijn' smart zou lijden heeten,
 Staard' ik niet mijn' Heiland aan,
 Die ook smartbrood heeft eeten,
 Lijgend heeft mijn' schuld voldaan;
 Lieve Heiland! ja uw' liefde
 Zweeg voor mij ootmoedig stil,
 Gij volbragt, wat smart U griede,
 Heilig zwijgend' 's Vaders wil

7 Leer mij zwijgen en aanbidden
 Zoo als Gij in 't lijden deedt;
 Blijf, o Gods-Lam! steeds in 't midden
 Van mijn' rampen, smart en leed.
 Laat dan zee en golven bruisen,
 d'Afgrond, met gesperden mond,
 Tegen mijn' belangen druifchen;
 In U blijft mijn heil gegrond.

E E R S T E K E R S Z A N G.

VROLIJK EN SPREKENDE.

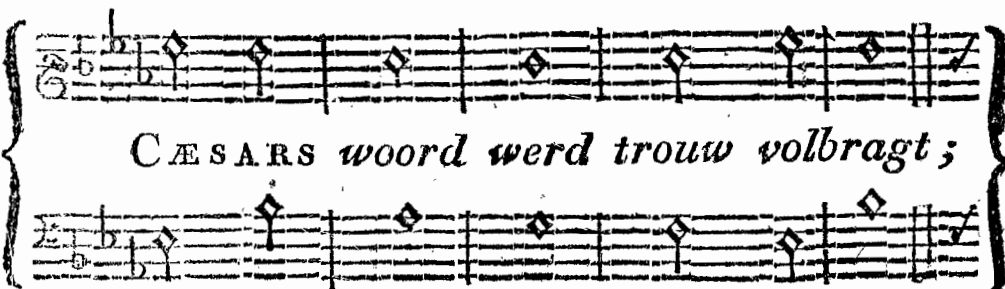
*Deed AUGUSTUS 'tvolk vergaëren,
't Heil-geheim moest zich verklaren,*

*Hij door-grond-de 't Godsplan niet;
On-der 'twoord van zijn ge-bied;*

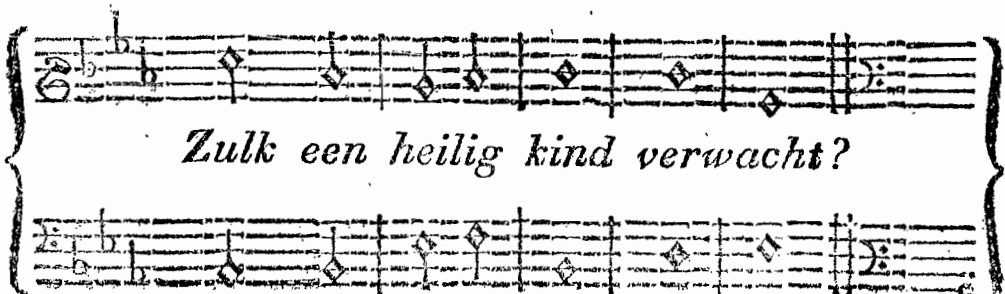
Niemand dacht aan achterblijven;

CÆSARS woord werd trouw volbragt;

Maar wie had, bij dit beschrijven,

Zulk een heilig kind verwacht?

XXIIIste L I E D.

E E R S T E K E R S Z A N G.

Deed AUGUSTUS 't volk vergaëren,

Hij doorgrondde 't Godsplan niet ;

't Heilgeheim moest zich verklaren,

Onder 't woord van zijn gebied ;

Niemand dacht aan achterblijven,

CÆSARS woord werd trouw volbragt ;

Maar wie had , bij dit beschrijven ,

Zulk een heilig kind verwacht ?

2 Hij, door wien de vorsten leven,
 Heerschend' zitten op hunn' troon;
 Moest zich meê op reis begeven,
 Ongekend als D A V I D S Zoon;
 Onder 't maagd'lijk hart gedragen,
 Reisde Hij naar *Bethl'em* heen;
 Daar het licht des heils moest dagen,
 't Welk reeds aan de kimmen scheen.

3 Juicht nu vrolijk, Ongetroosten!
 't Blij orakelwoord heeft kracht;
 Juicht: „de heilster gloord' in 't oosten,
 „J E Z U S is aan 't licht gebragt!”
 Hij, op wien al d'Eng'len staren,
 d'Albeheerscher vol genaê,
 Deed zich door zijn' Moeder baren,
 In een' Karavansera.

4

Juicht nu vrolijk, Reisgezellen!

Neen; 't was u nog duisternis;

Herders moesten u vertellen,

Dat dit Kind de Schilo is;

Herders moesten u doen hooren:

„ In het veld van *Efrata*,

„ Juicht men: J E Z U S is geboren,

„ In een' Karavanfera!”

5

Juicht nu vrolijk, Sionieten!

Ziet dit Kind, uw' Heiland, aan;

Laat geen' bangen traan meer vlieten,

't Licht des heils is opgegaan:

Wat de hofslang heeft verdreven,

Zal dit heilig Vrouwezaad,

U genadig wedergeven,

Naar Gods eeuw'gen vrederaad.

6 Dank-

6 Dankb're tranen mogen stroomen,
 Tranen van het reinst gevoel;
 Daar G', o J E Z U S! zijt gekomen,
 Met een zondaarslievend doel;
 Och! doe ons uw doel beseffen,
 En U, in uw' ned'righeid,
 Als den God des heils verheffen,
 Die ons naar den hemel leidt.

7 Was een stal uw' eerste woning,
 Bij uw' komst in 't vleesch op aard',
 Gij toch bleeft, o Hemelkoning!
 Aller Eng'len lofzang waard'.
 Leer ons ook uw' lof te zingen,
 Daar G'ons nu ten broeder zijt;
 Maak ons, als de hemelingen,
 Heer! met uwe komst verblijd.

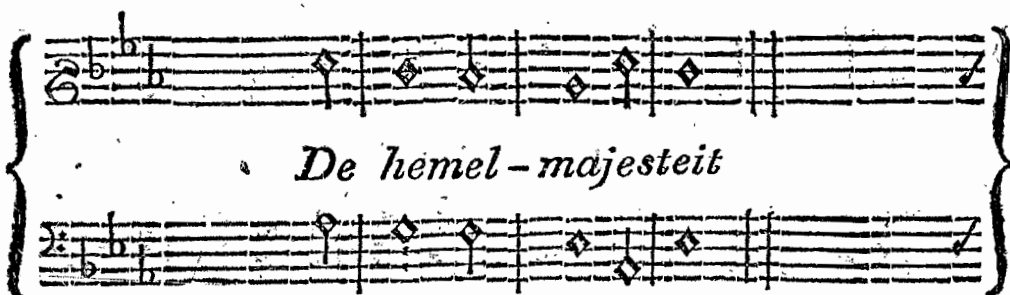
TWEEDE KERSZANG.

VEEL VROLIJK.

125
126 = bianco

Juicht vrolijk, Christenheid!

De hemel-majesteit

Verdreef het ak'lig duister;

De bangste nacht verdween,

Daar 't licht des heils verscheen

Met meer dan Eng'lenluister.

XXIIIste L I E D.

T W E E D E K E R S Z A N G.

Juich vrolijk; Christenheid!

De hemel - majesteit

Verdreef het ak'lig duister;

De bangste nacht verdween,

Daar 't licht des heils verscheen

Met meer dan Eng'lenluister.

De hemel - burgerij

Streek neer met melodij,

En

En blijde lofgezangen;

Die heerschaar van Gods troon,

Deed d'aard den hemel toon

Van 't Godd'lijk koorlied vangen!

3 „ Geloofd zij God alöm!

„ In 't hoogste heiligdom;

„ Den vree moet d'aarde dragen,

„ Nu ADAMS nageslacht,

„ In deez' verlichten nacht,

„ Deelt in Gods welbehagen!”

4 Dus ju'chte 't zalig Koor,

De luchtgewelven door,

Tot in het hof der hoven,

Om met dit nieuwe lied

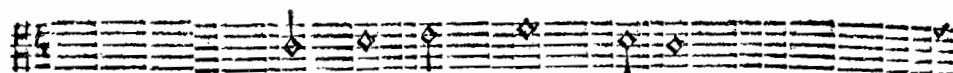
Hem, die 't heelal gebiedt,

Voor zijnen troon te loven.

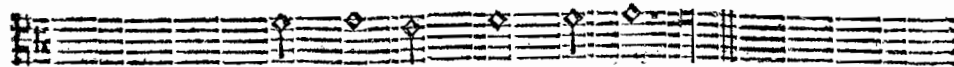
5 Hef, Christ'nen! 't Feestlied aan,
 Laat harp en citer slaan;
 Juicht vrolijk, Jood! en Heiden!
 Nu houdt geen middelmuur,
 Noch vlammend offervuur,
 Ons van elkaer gescheiden:

6 Nu is de zaligheid
 Alom ten toon gespreid,
 Voor al de nageslachten;
 Juich vrolijk, ADAMS kroost!
 Dit is de ware troost,
 Dien Isrel bleef verwachten.

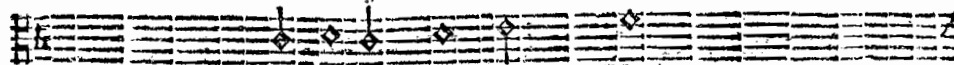
7 Juich al wat adem heeft,
 Nu onze Koning leeft,
 Die eeuwig zal regeren;
 Zijn zachte heerschappij;

Zal hellsche dwing'landij

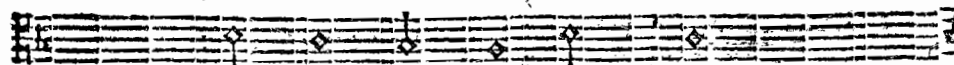

Aan zijnen voet verneëren.

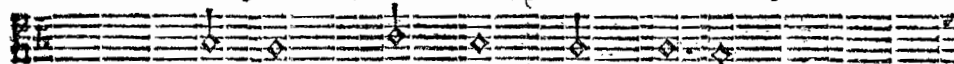

8

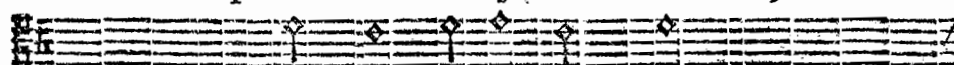
O aller Vad'ren wensch!

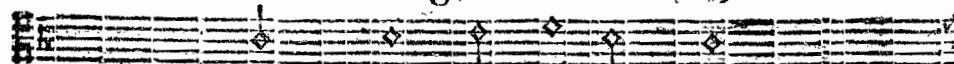
Gij werdt om ons een mensch,

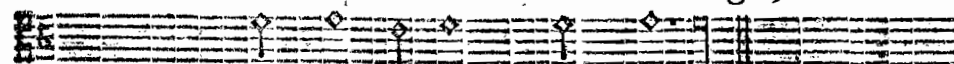
Opdat G'ons vrij zoudt maken,

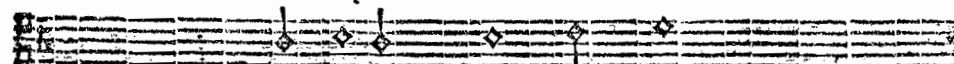
Door uw genaë en kracht,

Van 't snoer der hellsche magt,

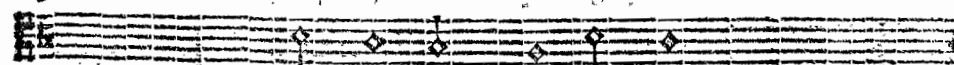

Dat Gij alleen kondt flaken.

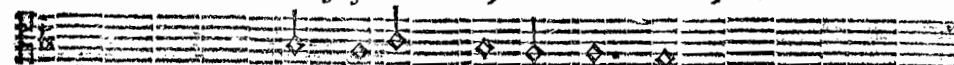

9

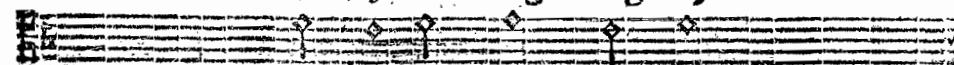
O Siöns Vorst en Heer!

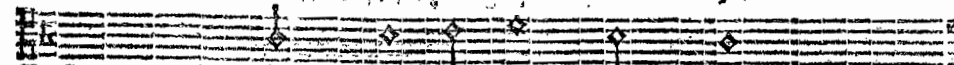
Wij juichen, U ter eer',

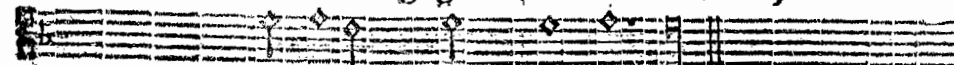
In blijde feestgezangen;

Wil onzen dankb'ren lof,

Schoon nog geboeid aan 't stof,

In uwe gunst ontvangen.

DERDE KERSZANG.

VERGENOEGD:

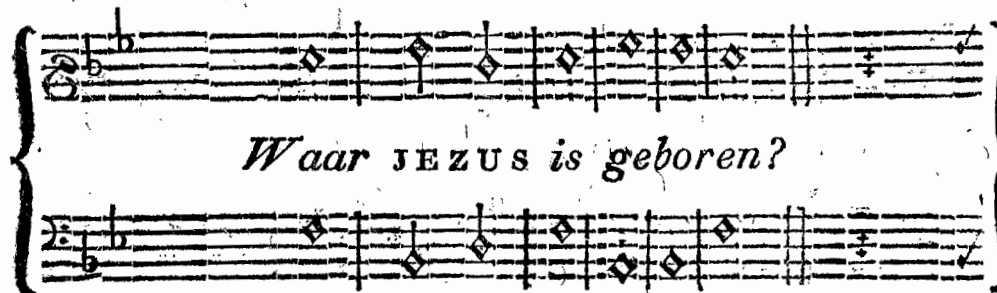
*Wie zou niet vro-lijk, blij te moé,
En jui-chen Hem een' lofzang toe,*

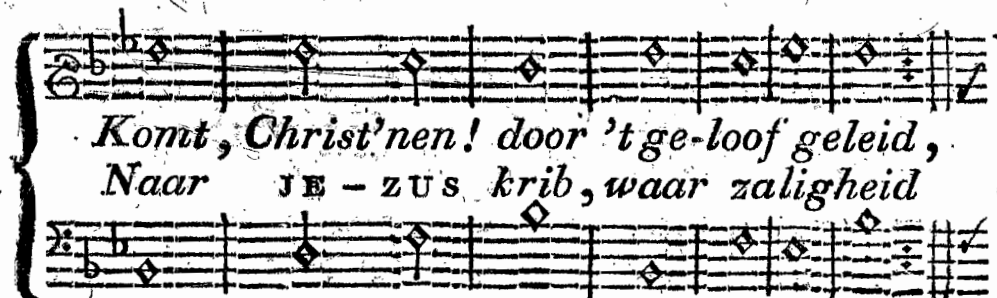
*Naar JEZUS he-nen streven,
Als 't le-ven van ons le-ven?*

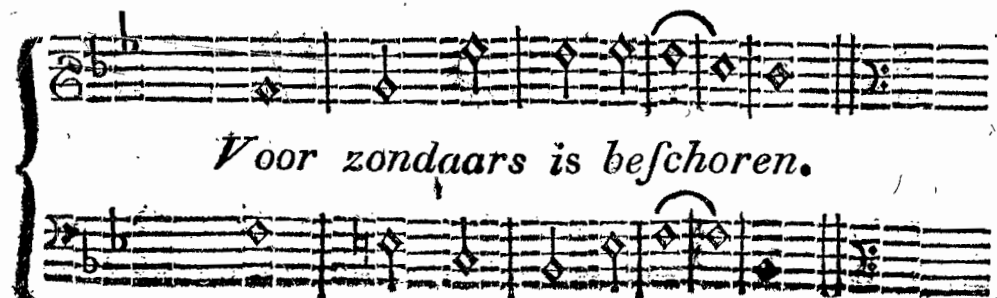
*Zou ons ge-loof op 't Godd'lijk woord,
Niet sta-ren op dat za-lig oord,*

Waar JEZUS is geboren?

*Komt, Christ'nen! door 't ge-loof geleid,
Naar JE - ZUS krib, waar zaligheid*

Voor zondaars is beschoren.

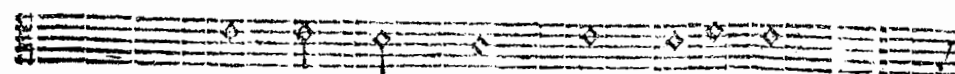
131
132 = bianco

XXIVste L I E D.

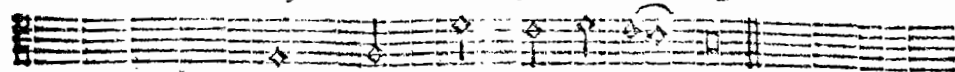
D E R D E K E R S Z A N G.

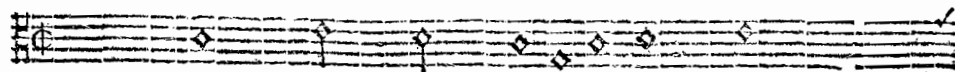
Wie zou niet vrolijk, blij te moê,
Naar J E Z U S henen streven,
En juichen Hem een' lofzang toe,
Als 't leven van ons leven?
Zou ons geloof, op 't Godd'lijk woord,
Niet staren op dat zalig oord,
Waar J E Z U S is geboren?
Komt, Christ'nen! door 't geloof geleid,

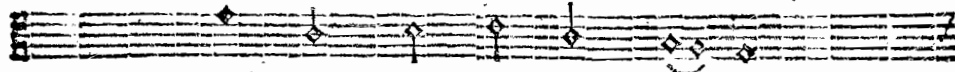
Naar JEZUS krib, waar zaligheid

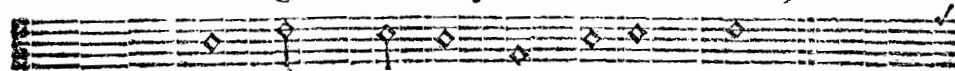
Voor zondaars is beschoren.

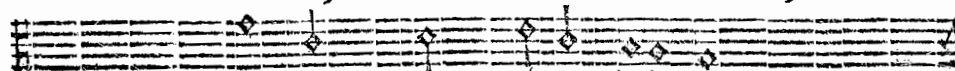
2 Dat d'aard, als 't Efratasche veld,

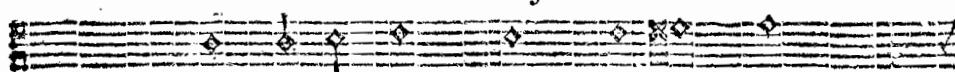
Weërgalm' van juichend' danken,

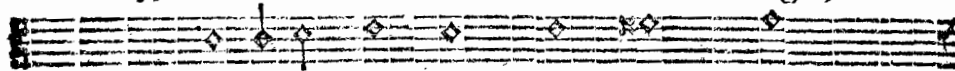
En elk, tot eer van Siëns Held,

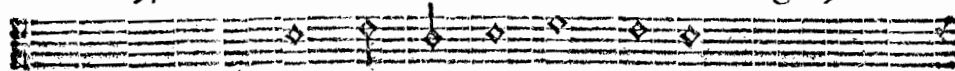
Verheff' deez' blijde klanken:

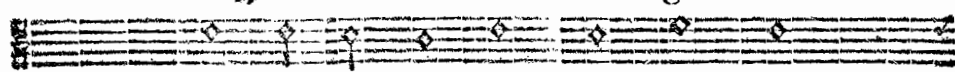
„ De Vrededorst, die d'aarde draagt,

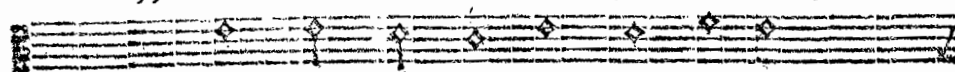
„ Geboren uit den schoot der Maagd,

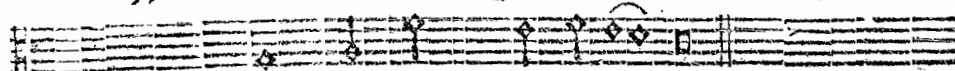
„ O wonder in elks oogen!

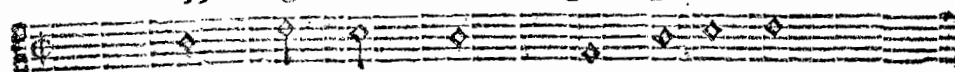
„ Omwonden als een weërloos kind,

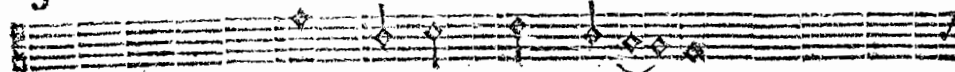
„ Van God en Eng'len teër bemind,

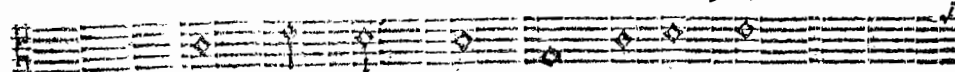
„ Lag hier in 't stof gebogen!”

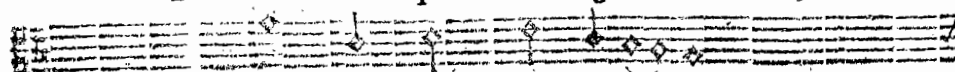
3 Noch schaduwdienst, noch offervlam,

Komt Isrel meer te stude;

Nu leeft de spruit uit Jesses stam,

De Heilvorst vol genade;

Nu leeft de Vorst der eeuwigheid,

Die DAVIDS troon, met majesteit:

Weér luister bij zal zetten;

Nu leeft het ware Vrouwezaad,

Dat, naar Gods eeuw'gen vrederaad,

De Hofflang zal verpletten.

4 Nu gloord', in ons gezegend Hoofd,

De Godd'lijk schoone morgen;

Al wat de zond' ons had ontroofd,

Was in dien schat verborgen;

Nu mogen wij, in God verblijd,

Met psalmen, aan Hem toegewijd,

En dank'bre lofgezangen,

Verlossing uit ons treurig lot,

Gods Vaderliefd', en 't zoet genot

Der zaligheid ontvangen.

5 O dierb're Heiland! Levensvorst!

O Schepper van uw' Moeder!

Fontein des heils voor zielendorst,

O eeuwig' Albehoeder!

Dat Jood en Heiden voor U kniel';

Verdrijf het duister hunner ziel,

Om, in uw' liefdetrekken,

Het welbehagend' Godd'lijk schoon,

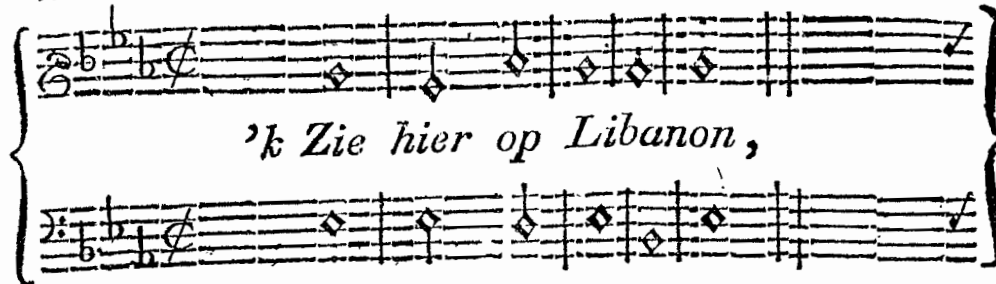
En 't heil van uw' genadetroon,

Aan krib en kruis t'ontdekken!

DE VERHEERLIJKE HEILAND

VERHEVEN.

'k Zie hier op Libanon,

De heil- en glo-rie-zon,

Uit 's hemels kim ge-re-zen;

Hier straalt de scheinna

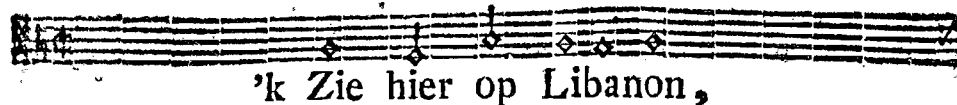
Op Hem, die Golgotha

Wel dra ter prooi zal we-zen.

XXVste L I E D.

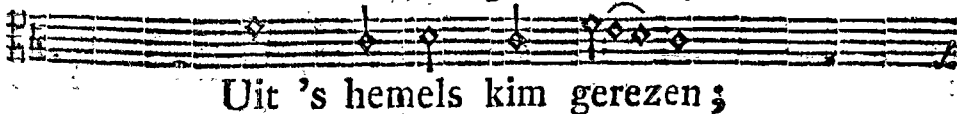
DE VERHEERLIJKTE HEILAND!

Naar Matth. xvii. vs. 1—5.

'k Zie hier op Libanon,

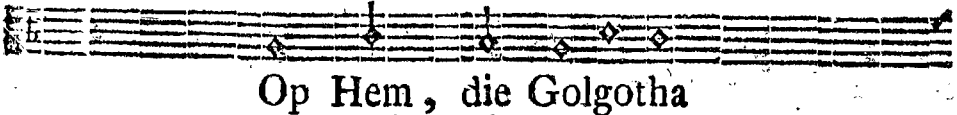
De heil- en glorie - zon,

Uit 's hemels kim gerezen;

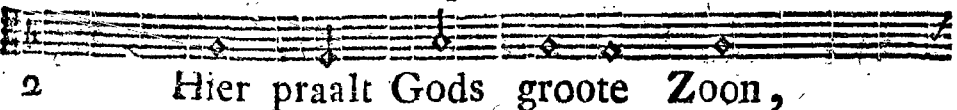
Hier straalt de schechina

Op Hem, die Golgotha

Wel dra ter prooi zal wezen.

2 Hier praat Gods groote Zoon,

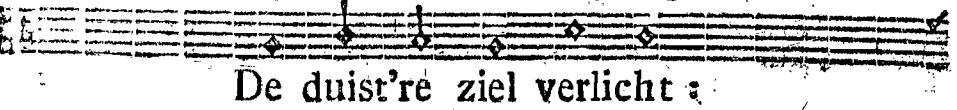
Verheerlijkt in zijn schoon,

Naar 't Godd'lijk welbehagen,

Wiens glansrijk aangezicht

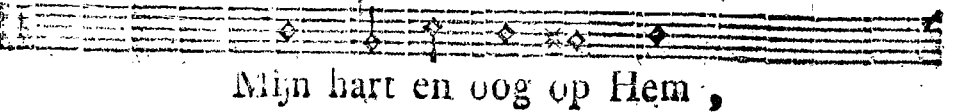
De duist're ziel verlicht:

De nevels weg kan vagen!

3 Hier trekt Gods Vaderstem,

Mijn hart en oog op Hem,

Die

Die voor mijn' schuld zou lijden;
Die meer dan ELIAS
Of MOZES, voor mij was,
Om tot mijn heil te strijden.
4 O Heiland, is 't zoo goed,
Voor 't afgepijnd gemoed,
U, in uw schoon, t'ontwaren?
Daal dan, met licht en kracht,
In 't hart dat U verwacht,
En op uw heil blijft staren.
5 Toon ons uw' heerlijkheid,
Uw licht, uw' majesteit,
Daar w'aan uw' voetbank knielen;
't Geloof voert ons omhoog;
Och sla uw lievend oog,
Op millioenen zielen.

DE VERHEERLIJKE HEILAND:

ERNSTIG.

141
142 = blanco

*Een' ziel, die vaak door duisterheid,
Kan 's Heeren glans en ma-jes-teit,*

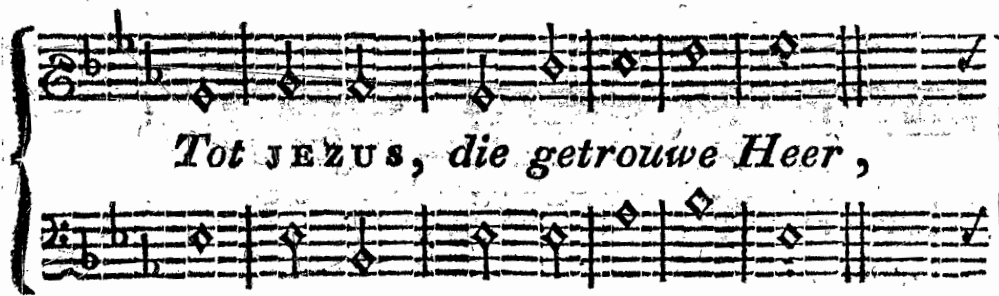
*De waarheid blijft mis-trou-wen,
Zijn' grootheid niet aanschou-wen;*

Angstvall'ge vrees slaat haar ter neér,

Bij d'Evangelie-klanken,

Tot JEZUS, die getrouwe Heer,

Haar leert blijmoedig dan-ken.

XXVI^{te} L I E D.

DE VERHEERLIJKE HEILAND.

Naar Matth. XVII. vs. 6—12.

Een' ziel, die vaak door duisterheid,
De waarheid blijft mistrouwen,
Kan 's Heeren glans en majesteit,
Zijn' grootheid niet aanschouwen;
Angstvall'ge vrees slaat haar ter neer,
Bij d'Evangelie-klanken,
Tot JEZUS, die getrouwe Heer,
Haar leert blijmoedig danken.

2 O ziel! wat buigt g'u neêr? sta op!

Toon eerbied zonder vreezen;

Kan Libanons verheven top

U niet ter woonsteê wezen;

Ga dan met uwen J E Z U S heen,

Volbrengend' zijn bevelen;

Eens doet Hij u op rozen treên,

Wier geuren 't harte streelen.

3 Het glansrijk schitt'rend' Libanon,

Kon geen voldoening geven,

Daar eerst de heil- en levens-zon,

De doodskim door moest streven;

De doodskim van IMMANUEL,

Kon 't morgenrood doen rijzen,

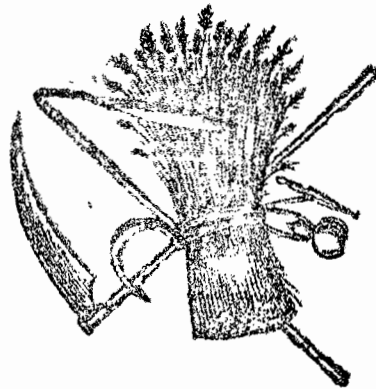
Om, bij dat licht, de magt der hel

Voor altoos afte wijzen.

4 Volg ziel! dien ELIAS slechts na,
 Langs 't spoor van smart en lijden,
 Put uit die bron, dat siloä,
 Door rein geloof, bij 't strijden;
 Dan zal het helderst zielenlicht,
 Uw' duisternis verdrijven,
 En J E Z U S glansrijk aangezigt,
 Voor eeuwig bij U blijven.

5 O lieve Heiland! wie zijn wij?
 Hoe wordt ons hart bestreden,
 Zoo niet uw' liefd' en heerschappij
 Verzellen onze schreden;
 De zonde baart ons angst en schrik,
 Al zien w'uw glansen stralen;
 Uw Geest moet, ieder oogenblik,
 In onze harten dalen.

6 Verhoogde Heiland, op den troon
 Der heerlijkheid verheven,
 Doe ons U kennen als Gods Zoon,
 Op 't pad van licht en leven;
 Verlicht ons hart, o levens-zon;
 Weer van ons 't angstig vreezen;
 En doe het hemelsch Libanon,
 Ons een verblijfplaats wezen.

JEZUS IN GETHZEMANÉ.

KLAGEND EN VERHEVEN.

147
140: bianco

Lieve Heiland! Gij moest lijden,

Angstig strijden,

In het bang Gethzemané!

Ach! wat moest uw' menschheid klagen,

Bij het dragen

Onzer ziele smart en wee!

XXVIIIste L I E D.

JEZUS IN GETHZEMANÉ,

The musical score is written on ten staves. Each staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The notes are represented by diamond-shaped symbols. The lyrics are printed below the staves, aligned with the corresponding musical phrases. The lyrics are: 'Lieve Heiland! Gij moest lijden, Angstig strijden, In het bang Gethzemané! Ach! wat moest uw' menschheid klagen, Bij het dragen Onzer ziele-smart en wee! 2 Edens Hof hoord' ADAM zuchten; Zag hem vlugten Voor de hoogste Majesteit; Maar deez' Hof hoord' uw gebeden, Zag U treden Voor den troon der zaligheid.'

Lieve Heiland! Gij moest lijden,
Angstig strijden,
In het bang Gethzemané!
Ach! wat moest uw' menschheid klagen,
Bij het dragen
Onzer ziele-smart en wee!
2 Edens Hof hoord' ADAM zuchten;
Zag hem vlugten
Voor de hoogste Majesteit;
Maar deez' Hof hoord' uw gebeden,
Zag U treden
Voor den troon der zaligheid.

3 Hier drukt' onze last der zonden

Diepe wonden

In uw rein onschuldig hart;

En 't geen U nog 't zwaarste griede:

Vaderliefde

Bleef verscholen bij uw' smart.

4 Moest Gij, in deez' donk're streken,

Driemaal smeeken:

„Vader! zoo het moog'lijk zij,

„Laat mij dezen kelk niet drinken;

„Zie mij zinken

„In de smarten die ik lij!”

5 „Vader!” Neen, het was hier strijden;

Al uw lijden

Was verëend met 's Vaders wil;

't Bloedig zweet mogt U ontvloëjen,

Hellsche boëjen

U beknellen; Gij waart stil!

6 Zoudt Gij, o Heiland! hier bezwijken,

Smart ontwijken?

Neent uw Vader hoord' uw beê;

Zond een Engel, Uite sterken

Bij 't bewerken

Van des zondaars heil en vree!

7 Sliep uw drietal volgelingen,

Bij 't voldingen

Van den losprijs? Smartlijk leed!

Gij toch moest de smartpers treden,

Daar, in Eden,

Reeds de bloedprijs was besteed!

8 Moest U doodsche droefheid treffen?

Zich verheffen

Tot de hoogste maat en trap;

Lijgend moest Gij zegevieren;

Eerlaurieren

Volgden U van flap tot flap!

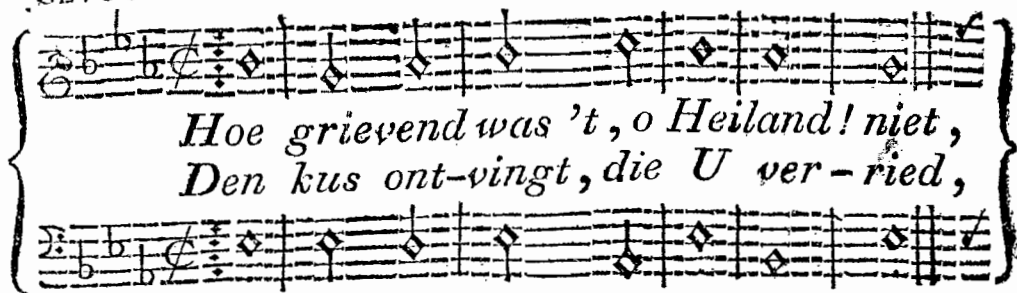
9 Zondaars mogen 't lijden heeten,
Daar 't geweten
Rust'loos klopt, door schuldgevoel;
Maar Gij, die geen zonde kende,
Droegt d'ellende
Schuld'loos met het reinste doel.

10 's Vaders gramfchap moest Gij dragen,
Helsche flagen
Met een vlekkelooze ziel;
En die strijd was niet voltreden,
Niet geleden,
Voor de laatste vijand viel!

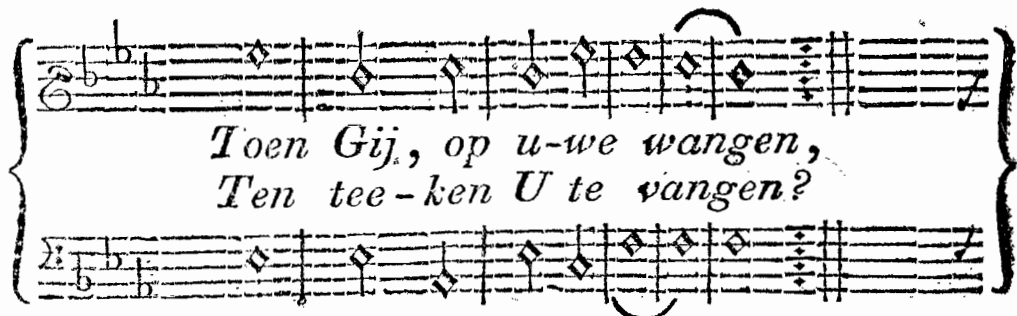
11 Gij, o hoogste menschenliefde!
Wat U griede,
Bleef getrouw tot in den dood:
Leer ons dankend' voor U leven,
d'Eer U geven,
Dat U ons 't levenspad ontfloot!

DE VERRADERLIJKE KUS.

GEVOELIG.

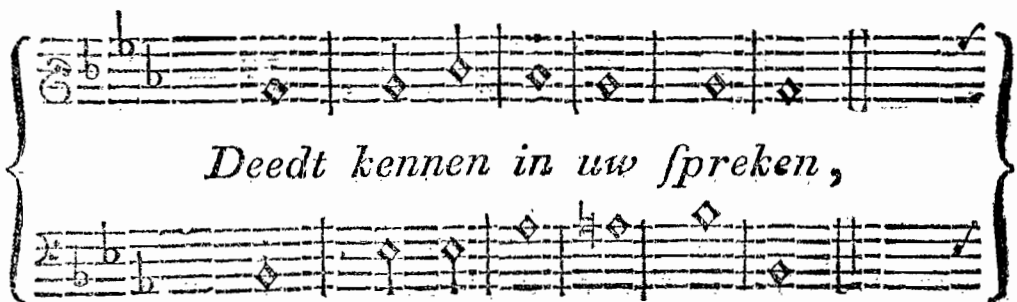
*Hoe grievend was 't, o Heiland! niet,
Den kus ont-vingt, die U ver-ried,*

*Toen Gij, op u-we wangen,
Ten tee-ken U te vangen?*

Gij, die het reinste vriendenhart,

Deedt kennen in uw spreken,

Werdt valsch gekust! o helsche smart!

Bij 't Godontëerend tee-ken!

153
154=blanco

XXVIIIte L I E D.

DE VERRADERLIJKE KUS.

Hoe grievend was 't, o Heiland! niet,
Toen Gij, op uwe wangen,
Den kus ontvingt, die U verried,
Ten teeken U te vangen?
Gij, die het reinste vriendenhart,
Deedt kennen in uw spreken,
Werdt valsch gekust! o helsche smart!
Bij 't Godontëerend teeken!

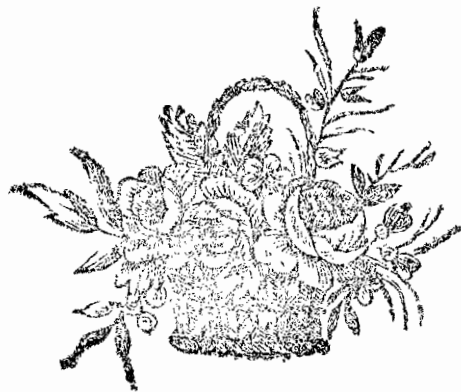
2 Uw vriend, die met U dronk en at,
 Die aan uw' voeten leerde,
 Vervolgd' U op uw levenspad,
 Daar hij als vriend verkeerde;
 Hij groett' U met een' kus, en ach!
 Zijn hart, van U geweken,
 Het geen uw alziend oog doorzag,
 Kon niet dan valsheid spreken.

3 Door geldzucht tot die daad verleid,
 Dorst hij den moordkus wagen,
 Een' kus, dien hij in d'eeuwigheid,
 Zich eeuwig zal beklagen.
 Een bloedprijs voor uw schuld'loos bloed,
 Kon JUDAS hart bekoren;
 En ach! hij zag het hoogste goed,
 Voor zijne ziel, verloren!

4 Was 't valscheit die de zonde sprak,
 In Eden, tot verachting
 Van God, waardoor de mensch verbrak
 Zijn' blijde zielsverwachting;
 Gij, Heiland! woudt die schuld voldoen,
 Liet valschlijk U bejeeg'nen,
 En hellsche magten op U woën,
 Om ADAMS zaad te zeeg'nen.

5 Hoe bloedt ons hart, o Heiland! ja
 Wie zijn wij door de zonden?
 Zoo niet uw bloed en uw' genaë,
 Ons bergen in uw' wonden.
 Een weinig goud of schijngenot,
 Kan dra ons hart vervoeren,
 Zoo G'ons niet bindt, als Heer en God,
 Aan uwe liefdesnoeren.

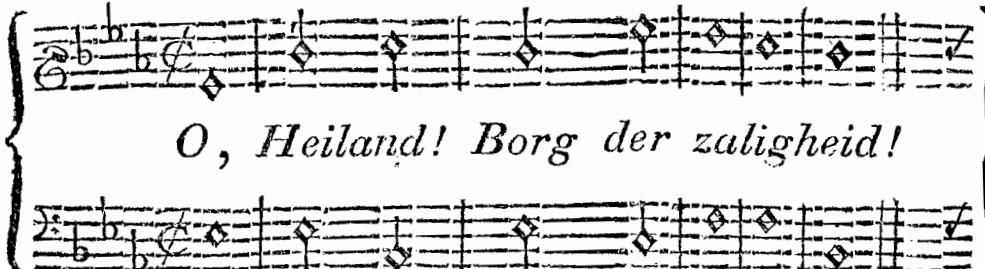
6 Geen eigen kracht kan ons doen slaan,
 Daar w'als een riet bewegen;
 Wij zijn, op onze levenspaên,
 Tot struik'len vaak genegen;
 Och schenk ons, door 't geloof, o Heer!
 Zoo tot uw' eer te leven,
 Dat wij met liefdekussen d'eer:
 Aan U als Zoenborg geven!

DE WEGLEIDING VAN JEZUS.

GEVOELIG MET STERK GELUID.

189
160 = *blanco*

O, Heiland! Borg der zaligheid!

Gij werdt als booswicht heengeleid,

Om onze schuld gebonden;

Ja, dierb're Goël! ied're tred,

Naar 't joodsch gerigt, door U gezet,

Was boeting onzer zon · den.

XXIX^{de} L I E D.

DE WEGLEIDING VAN JEZUS.

Handwritten musical notation on ten staves. The melody is written in a single line on a five-line staff, with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are written below the notes. The notation includes various musical symbols such as notes, rests, and bar lines.

O, Heiland! Borg der zaligheid!
Gij werdt als booswicht heengeleid,
Om onze schuld gebonden;
Ja, dierb're Goël! led're tred;
Naar 't joodsch gerigt, door U gezet,
Was boeting onzer zonden.
Gelaten, met het fijnst gevoel,
En 't heiligst zondaarslievend doel;

Liet Gij U henen sleuren;

En U, als 't zonedragend Lam,

Daar onze straf U overkwam,

Door wreede wolven scheuren.

3 Uw' ongekende heerschappij,

Bleef, in uw' banden, heilig vrij

Voor uw' gevlugte vrienden;

Die Gij, op 't woord van uw bevel,

Schoon zelfs in kluisters van de hel,

Beveiliging deedt vinden.

4 Zoo toondet Gij, hoe G'in uw' smart,

De ware vriend bleeft van het hart,

Voor die uw' naam belijden;

Daar Gij uw' liefde, trouw en magt,

Deedt schitt'ren in den zwarten nacht

Van uw grootmoedig strijden.

5 De zachtheid blonk op uw gelaat,
Gelijk de blonde dageraad,
Bij 't klimmen van den morgen;
De helmagt woedd', en Gij waart stil:
Het heilig doel van 's Vaders wil,
Bleef in uw hart verborgen.

6 Hier zag 't Geloof U willig gaan,
Beladen met onz' euveldaen,
En al wat wij misdreven;
Als 't Lam, ten offer toebereid,
Om aan Gods regt en heiligheid,
Het Borgansfoen te geven.

7 Wat zullen w'U vergelden Heer?
Wij knielen dankend' voor U neêr,
Daar Gij de heilige snoeren
Gewillig droegt, om onze ziel;

Hoe bang het U, o Heiland! viel',
Ten hemel op te voeren.
8 Geleid ons op dit lijdens-pad,
Dat Gij, om onze schuld, betrakt,
Aan uwe liefdebanden;
Opdat wij meer, ontboeid aan 't stof,
Tot U, met dankbaarheid en lof,
Verheffen hart en handen!

165
166 = blanco

JEZUS VOOR DEN JOODSCHEN RAAD.

EENPARIG MET GELATENHEID.

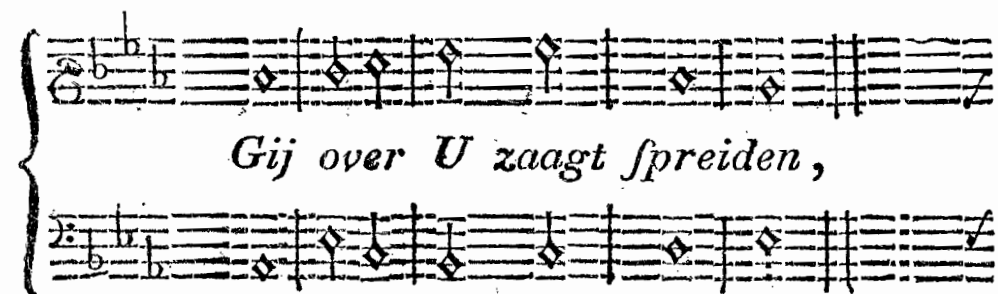
*O lie-ve Hei-land! Gij, Gij leedt;
Daar Gij uw' mond niet o-pen deedt,*

*Zoo heeft geen mensch ge-le-den,
Hoe fel Gij werdt bestreden;*

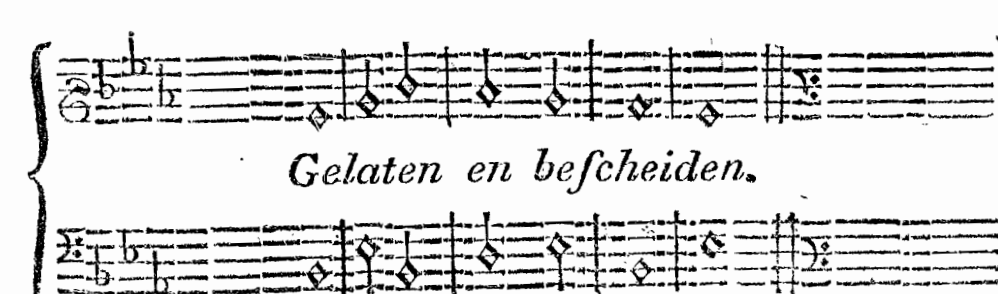
O Levenskracht! Wat zwarte nacht

Gij over U zaagt spreiden,

Bij't snoodst verwijt, Bleeft G'in den strijd

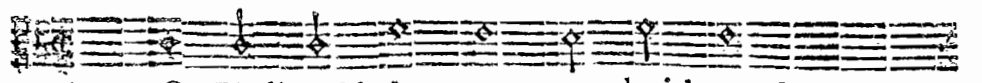
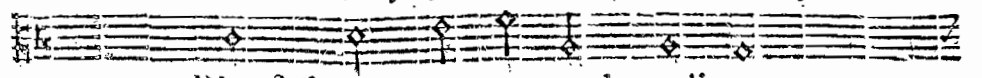
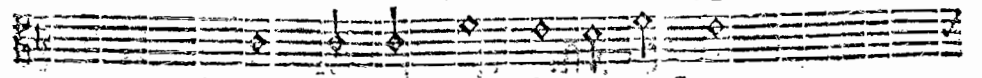
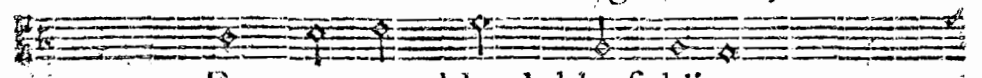
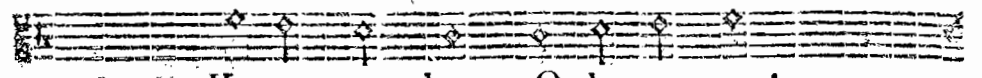
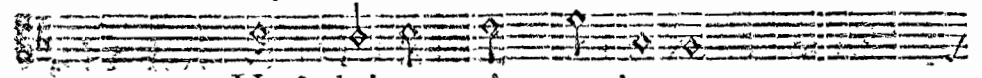
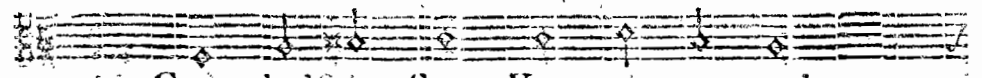
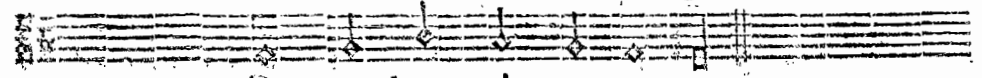
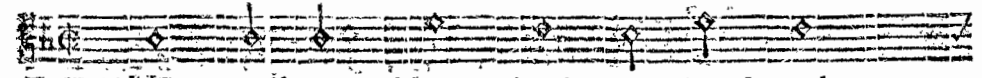
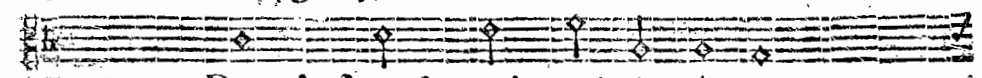
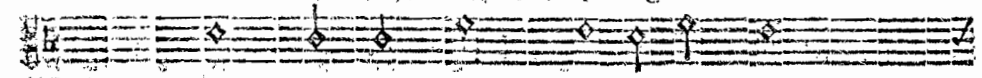
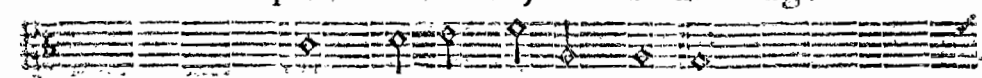
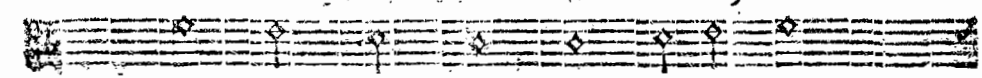
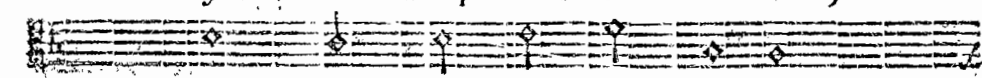
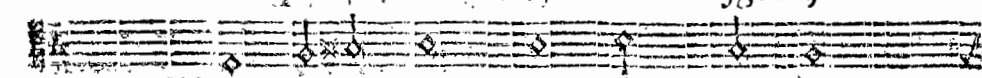
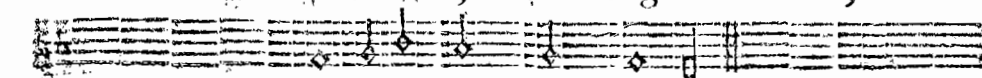
Gelaten en bescheiden.

XXXste L I E D,

JEZUS VOOR DEN JOODSCHEN RAAD.

O lieve Heiland! Gij, Gij leedt;
Zoo heeft geen mensch geleden,
Daar Gij uw' mond niet open deedt,
Hoe fel Gij werdt bestreden;
O levenskracht! Wat zwarte nacht
! Gij over U zaagt spreiden,
Bij 't snoodst verwijt, Bleeft G'in den strijd
Gelaten en bescheiden.

 2 O Heiland! ja, uw waarheidmond,

 Bleef steeds verzoenend zwijgen,

 Waar lasterzucht U tegenstond,

 En naar uw bloed bleef hijgen:

 KAJAFAS kon, O levenszon!

 Uw' luister niet verdooven;

 Geen helsche floet Kon uw gemoed,

 De zondaarsmin ontrooven.

 3 Uw zwijgen, Heer! had meerder kracht,

 Dan 't snood miltzuchtig tieren

 Der priester(schaar, en al de magt

 Dier sterke bazansstieren;

 Gij toch stondt pal Voor onzen val,

 En spraakt ons vrij door zwijgen,

 Waar onze ziel, Hoe bang 't U viel,

 Verademing kon krijgen.

4 Waar U KAJAFAS priestertoon
 Stoutmoedig dorst bezweren,
 Spraakt Gij met kracht: „Ik ben Gods Zoon,
 „Wien al de Serafs eeren!”
 Uws Vaders eer, Uw kindschap, Heer!
 Moest ongeschonden blijven;
 Geen helsche schicht, Kon 't Godd'lijk licht
 Van U in 't duister drijven.

5 KAJAFAS mogt, verwoed, ontzind,
 Den priestermantel scheuren,
 God bleef uw Vader, Gij zijn kind,
 Wat U hier mogt gebeuren,
 Gij bleeft Gods Zoon; Noch smart, noch hoon,
 Noch laster, spot, noch logen,
 Noch slag, noch stoot, Noch kruis, noch dood,
 Had op dat regt vermogen.

6 O Heiland! bron der zaligheid!

Gij hebt, in 't zwoegend strijden,

Uws Vaers eer ten toon gespreid;

Gij bleeft zijn' Naam belijden,

Die VADERnaam, Doet ons te zaam,

Op 't Godd'lijk kindſchap ſtaren;

Dien blijden troost Voor ADAMS kroost

Bleeft G in 't gerigt bewaren.

7 Wat U miskend', o Heiland! Gij

Moet eeuwig' eer ontvangen;

O Siöns Vorst! uw' heerschappij,

Zij 't doel van onze zangen.

Uw' waarheidsmin Vloei' tot ons in;

Leer' ons bij last'ring zwijgen;

Och! doe ons hart, In vreugd of smart,

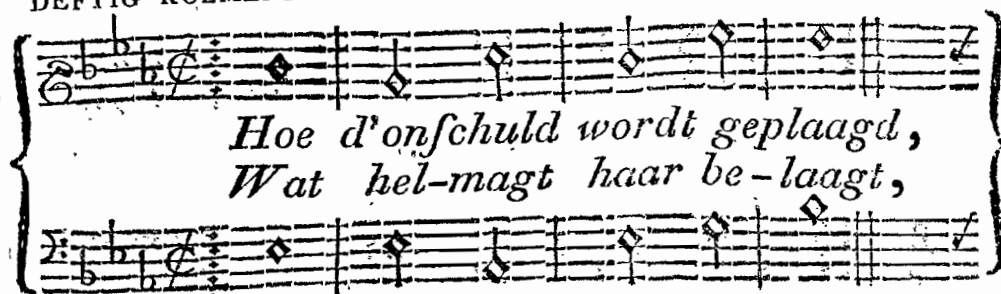
Naar U, o JEZUS! hïgen.

JEZUSLIDEN VOOR PILATUS.

DEFTIG ROEMENDE.

171

172=bianco

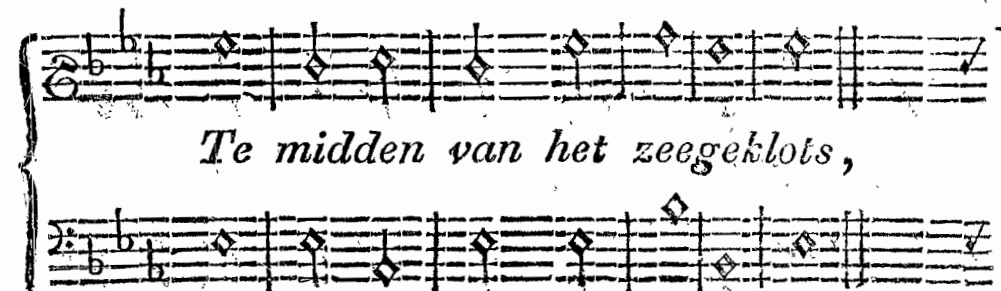
*Hoe d'onfschuld wordt geplaagd,
Wat hel-magt haar be-laagt,*

*Daar zij het regt ziet wij-ken;
Zij weet van geen be-zwij-ken;*

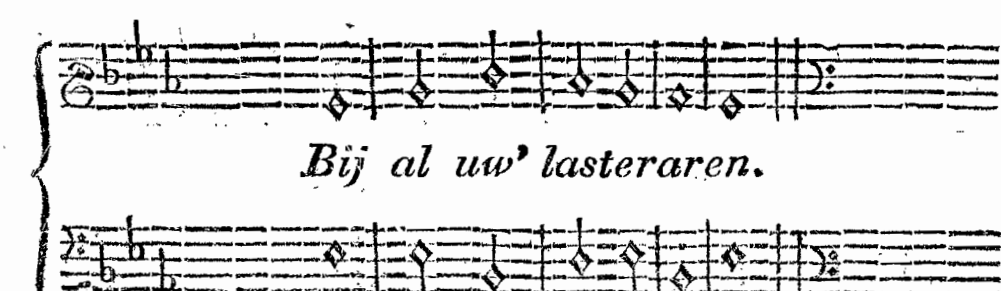
Zoo stondt G', o Heiland! als een' rots,

Te midden van het zeegeklots,

En 't buld'rend woén der baren,

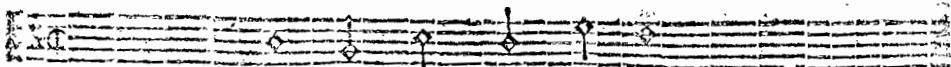
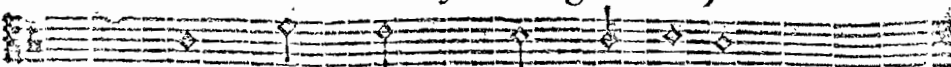
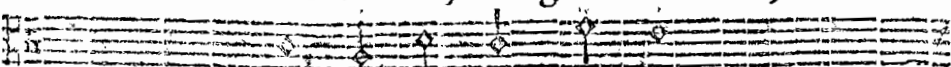
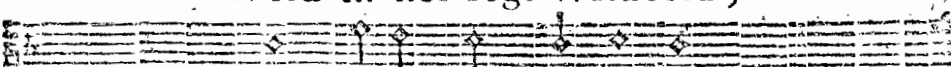
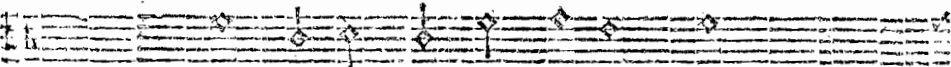
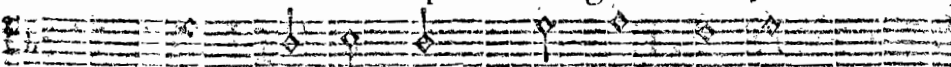
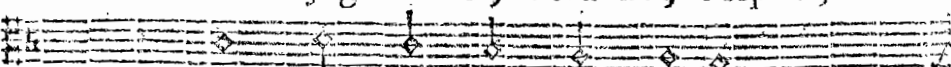
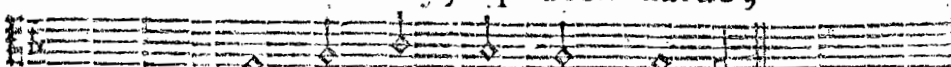
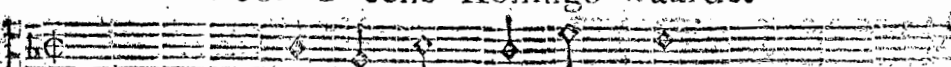
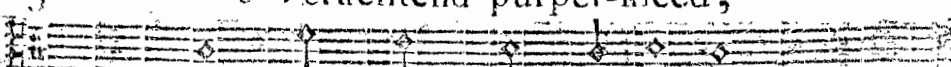
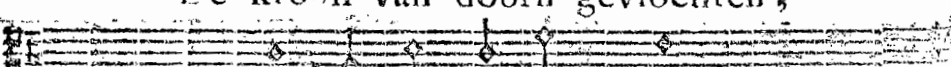
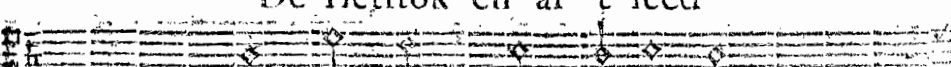
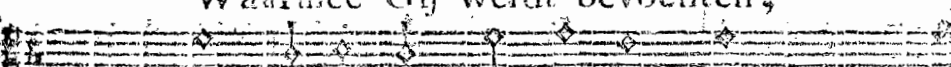
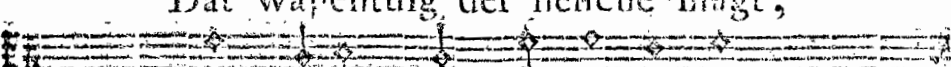
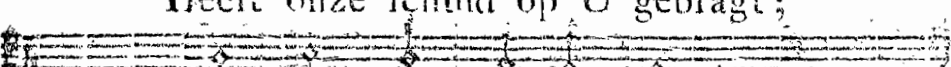
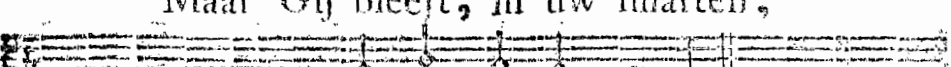
Bij al uw' lasteraren.

XXXIste L I E D.

JEZUS LIJDEN voor PILATUS.

Hoe d'onfschuld wordt geplaagd,
Daar zij het regt ziet wijken;
Wat helmagt haar belaagt,
Zij weet van geen bezwijken;
Zoo stondt G', o Heiland! als een' rots,
Te midden van het zeegeklots,
En 't buld'rend woën der baren,
Bij al uw' lasteraren.

The musical score is written on ten staves, each corresponding to a line of Dutch text. The notation includes various musical symbols such as notes, rests, and bar lines. The text is in a historical Dutch style, with 'onfschuld' and 'woën'.

 2 Al wat Gij hebt geleerd,

 Uw' Godsvrucht, deugd en zeden,

 Werd in het regt verkeerd;

 Door lasterzucht bestreden.

 Om onzen opstand tegen God,

 Werdt Gij gehoond, veracht, bespot,

 Als zocht Gij, op deez' aarde,

 Voor U eens Konings waarde.

 3 't Verachtend purper-kleed,

 De kroon van doorn gevlochten,

 De rietstok en al 't leed

 Waarmee Gij werdt bevochten,

 Dat wapentuig der hellsche magt,

 Heeft onze schuld op U gebragt;

 Maar Gij bleef, in uw' smarten,

 Toch Koning onzer harten.

4 Uw' onschuld deed, o Heer!
 Het hart uws Regters beven;
 Die, starend' op uw' eer,
 Geen kracht aan 't regt dorst geven,
 Daar hij U gaf ter geefeling;
 En, voor de snoodste lastering,
 Bij zijn gezag, bleef vreezen,
 Om 's Keizers vriend te wezen.

5 Een blind verdoolde schar,
 Door 't Sanhedrin gedreven,
 Verkoos een' Moordenaar,
 Voor U, o bron van 't leven!
 Wiens onschuld blonk als 't vleck'loos licht,
 Dat zelf PILATUS, in 't gerigt,
 Voor 't oor der lasteraren,
 Zoo, dikwerf bleef verklaren.

6 Hier zag 't Geloof den Mensch,
 In U den Man van lijden;
 Der vad'ren hoop en wensch,
 De magt der hel bestrijden;
 't Zag in U, bij uw' smart en leed,
 Den Held, die 't slangenhoofd vertreedt;
 En, in uw bloed en wonden,
 De vrijpraak onzer zonden.

7 Tot zulk een' duren prijs
 Woudt G'onze banden flaken;
 Ja 't was uw' hemelspijs;
 Ons zondaars vrij te maken;
 Men eischt' uw' dood, het kruis ter straf,
 Tot U PILATUS overgaf,
 Wiens weifling hem deed beven,
 Ten koste van uw leven.

8 Zoo werdt G', als 't weerloos lam,
 Door wolven aangegrepen,
 Om 't kruis, dat op U kwam,
 Al wagg'lend' heen te slepen;
 De priesterhaat en 't droef geween,
 Verzelden uwe laatste schreên;
 Omringd door vloek en tranen,
 Moest G' ons den heilweg banen.

9 O lieve Heiland! Gij,
 Gij woudt die smarten dragen:
 Uw' onschuld sprak ons vrij,
 Naar 't Godd'lijk welbehagen;
 Al wat de laster U verweet,
 Was onze schuld; en 't geen Gij leedt,
 Door 't onrecht dat U grielde,
 Toond' ons uw' zondaarsliefde.

Io Wat dank zijn w'U verplicht,
 Daar w'onze schuld beseffen;
 Nu kan geen' helsche schicht,
 Uw' gunstgenooten treffen.
 O Koning van ons hart! och geef
 Dat ieder dankend' voor U leev',
 En doe Gij onze zielen,
 Ootmoedig voor U knielen.

JEZUS GELEID NAAR GOLGOTHA.

TEEDERLIJK.

179
100 = bianco

O Heiland! Zoon van God!

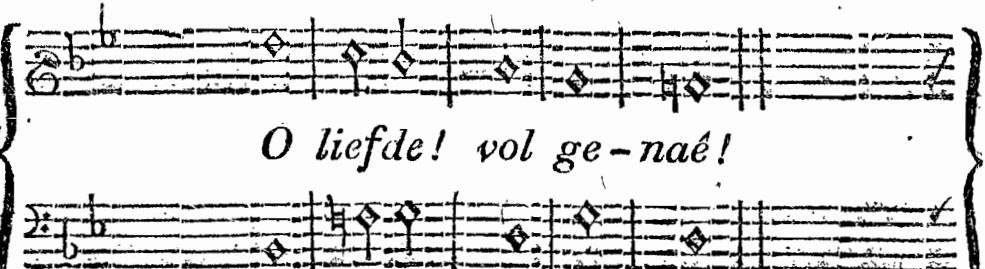
Gebeukt, gehoond, bespot,

Geboeid in helsche snoeren,

Liet G'U naar Gol-go-tha,

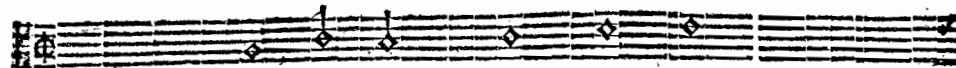
O liefde! vol ge-naé!

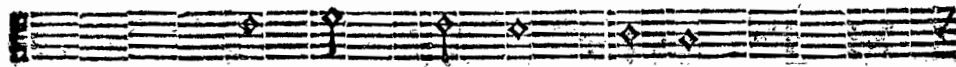
Ter doodstraf henen voe-ren.

XXXIIste L I E D.

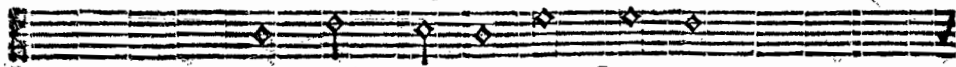
JEZUS GELEID NAAR GOLGOTHA,

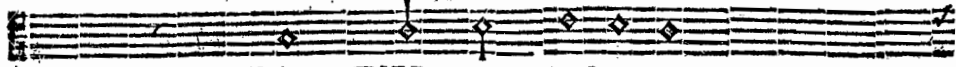
O Heiland! Zoon van God!

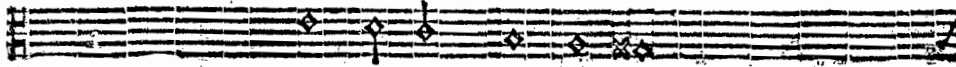
Gebeukt, gehoond, bespot,

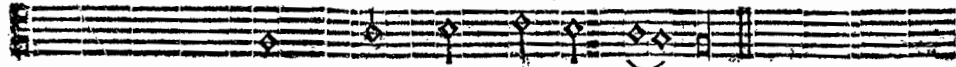
Geboeid in helsche snoeren,

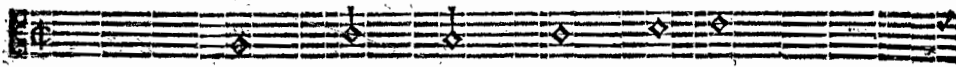
Liet G'U naar Golgotha,

O liefde! vol genaë!

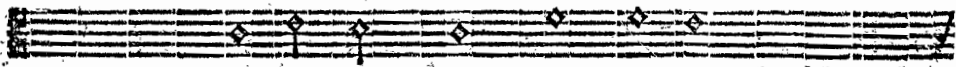
Ter doodstraf henen voeren.

2 Hoe wreed een woest gespuis,

Het vloekvol harde kruis,

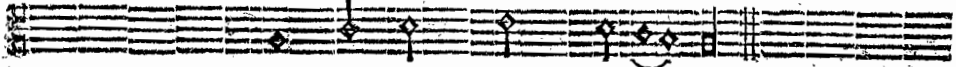
U op de schoud'ren drukte;

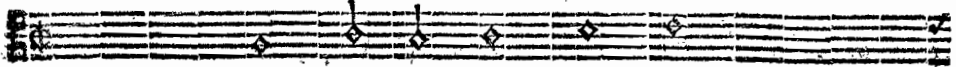
Geen' smart was U te veel,

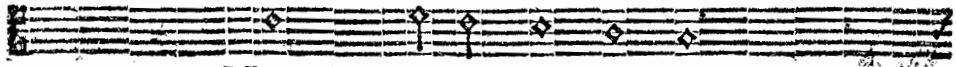
Daar G'U aan eenig deel

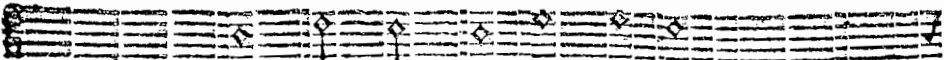
Uws lijdens nooit ontrukte.

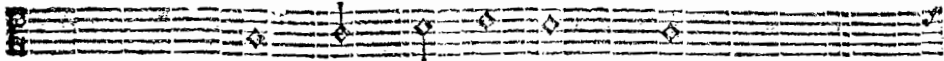
3 Zoo moedig trad geen held,

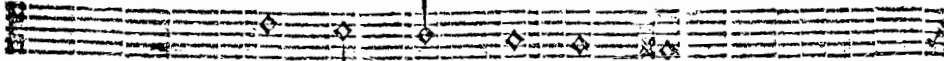
Naar 't bloedig oorlogsveld,

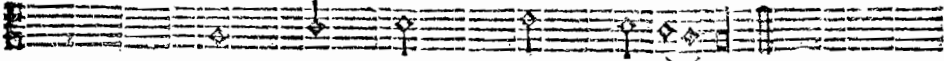
Om tot zijn' eer te strijden ;

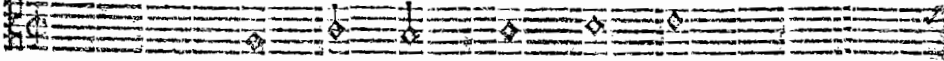
Dan Gij, o Heiland ! tradt

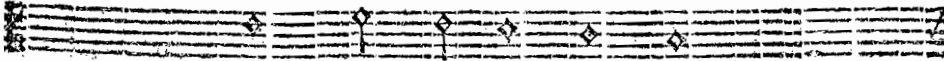
Op uw zoo doornig pad ,

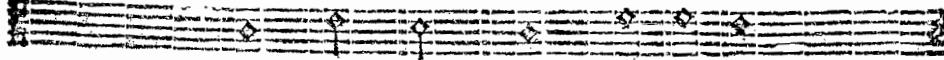
Om voor mijn' schuld te lijden.

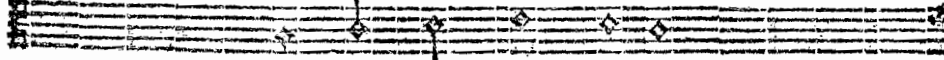
4 Och dat uw kruis , o Heer !

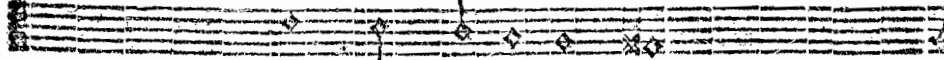
Mijn roem zij en mijn' eer ;

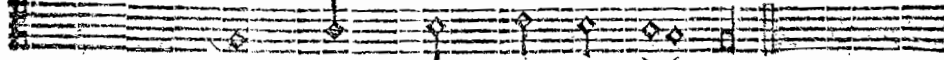
't Leer mij mijn' schuld betreuren ,

En met een rein gevoel ,

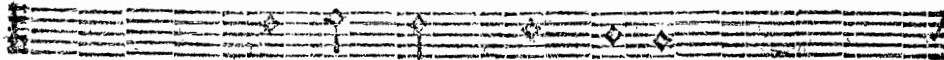
Naar uw verheven doel ,

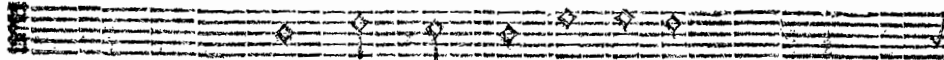
Uw' dienst mij waardig keuren.

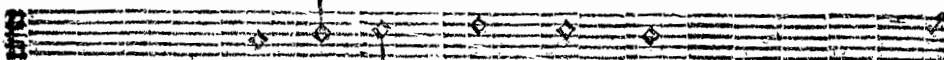
5 Uw kruis , zoo vol genaë ,

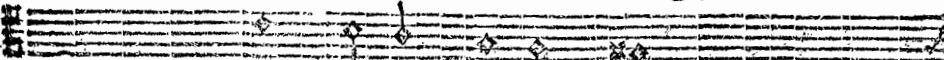
Verzell' mij , waar ik ga ,

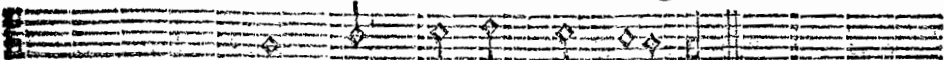
Ook op mijn' lijdenspaden ;

Opdat ik , voor elks oog ,

Mijn' liefde toonen moog' ,

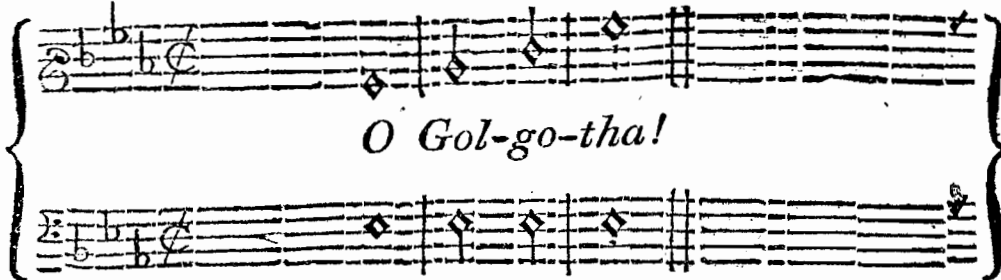

Voor U , uit al mijn' daden.

G O L G O T H A.

UITDAGENDE MET STERK GELUID.

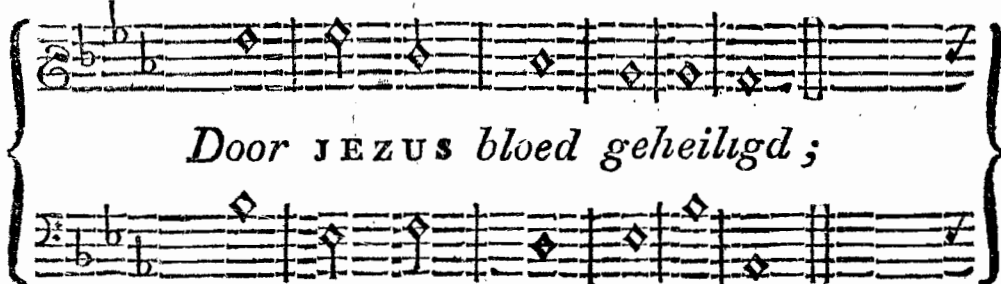
103
104 = bianco

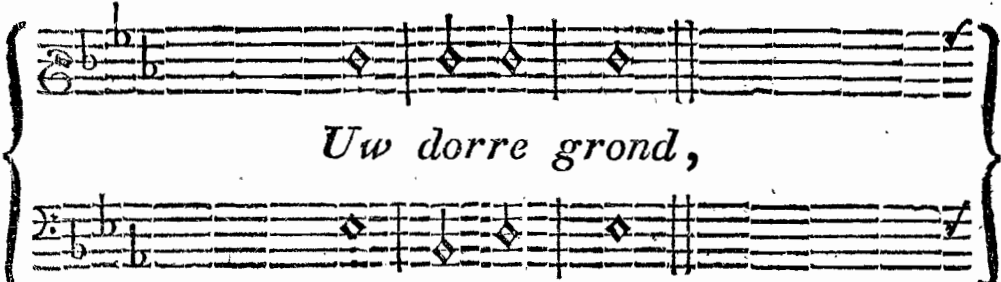
O Gol-go-tha!

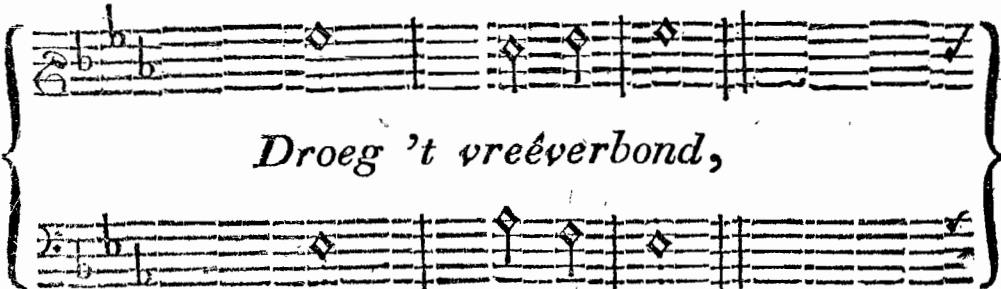
Zoo vol genaé,

Door J E Z U S bloed geheilgd ;

Uw dorre grond,

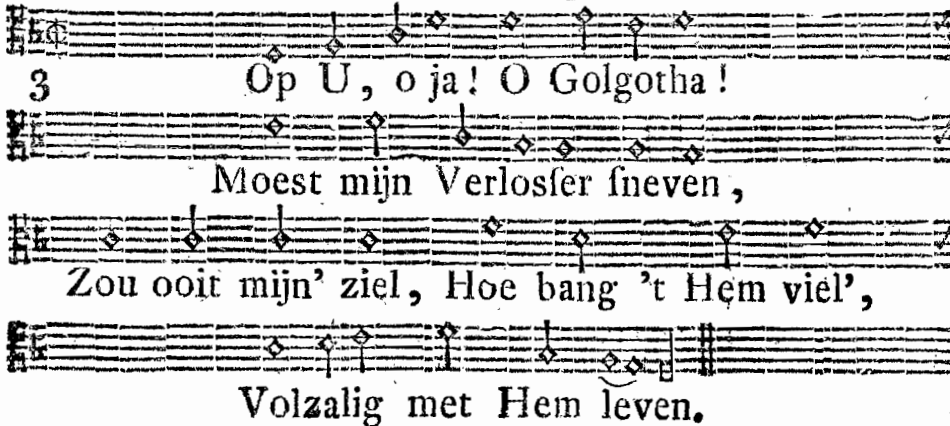
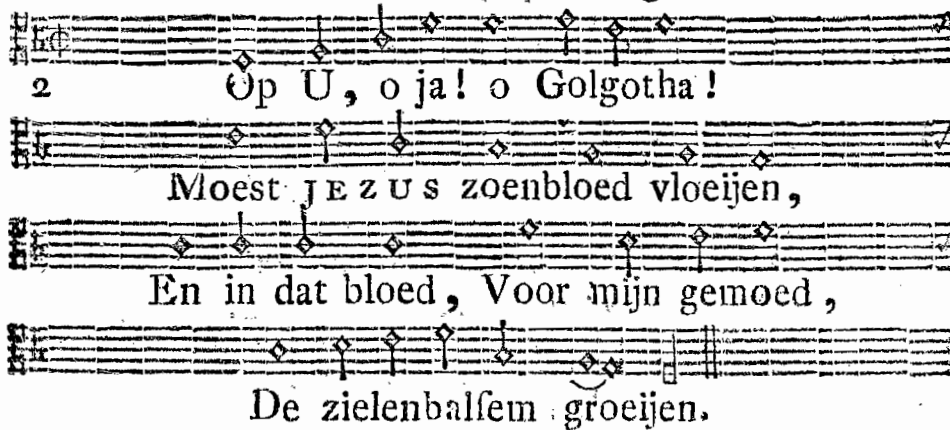
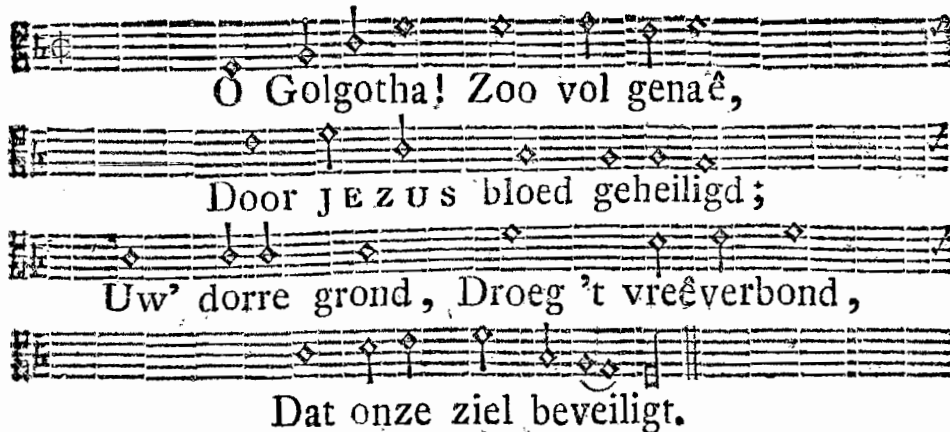
Droeg 't vreeverbond,

Dat onze ziel be-vei-light.

XXXIIIste L I E D.

G O L G O T H A,

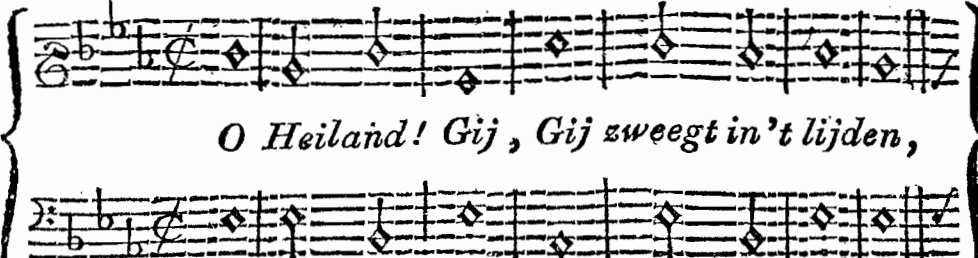

Bebloed, gescheurd, Gevloekt, betreurd,
 Moest Gij deez' grond betreden.
 5 Op Tabor, Heer! Mogt Gij, welcer,
 In 't licht der Godheid blinken,
 Maar hier, o Zon! O Levensbron!
 Moest G'in de doodskim zinken.
 6 O Heiland! ja, Dit Golgotha,
 Was 't outer der verzoening;
 Uw' liefdevlam, O Godd'lijk Lam!
 Gaf daar de borgvoldoening.
 7 Hier moest Gij 't hoofd Der slang, die 't ooft,
 Vol zielenmart en zonden,
 Had aangebragt, Door uwe kracht,
 Vermors'len in uw' wonden.
 8 O liefdevlam! O Godd'lijk Lam!
 Wat zal ik U vergelden?
 Vergelden, Heer! ja, 'k zal uw' eer
 Met dankbaarheid vermelden.

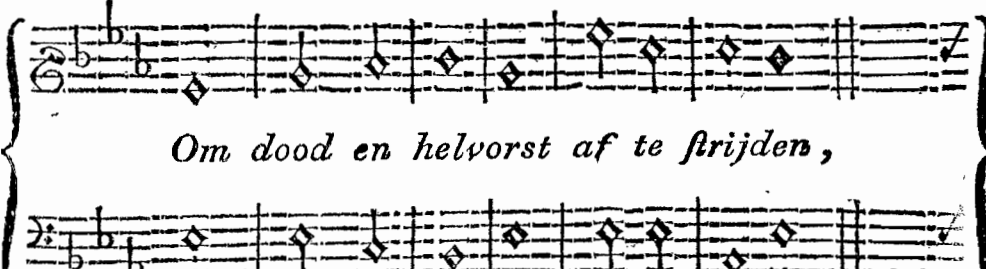
JEZUS EERSTE KRUISWOORD.

DEFTIG.

107
100 = 10/10

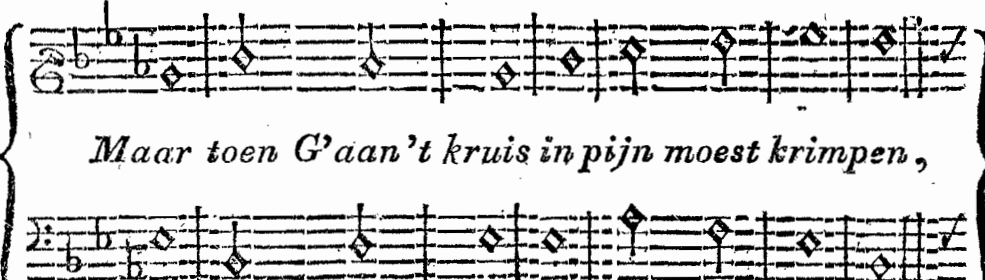
O Heiland! Gij, Gij zweegt in 't lijden,

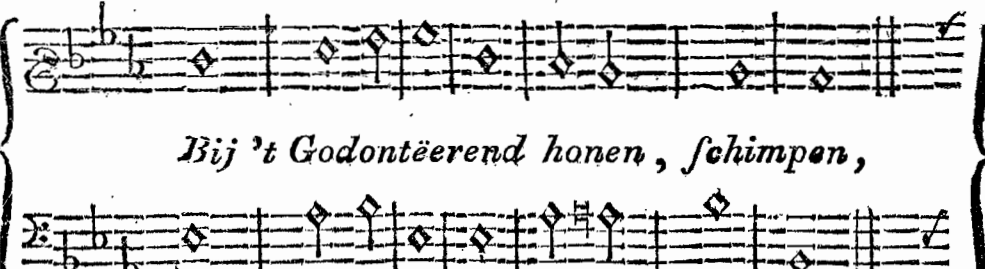
Om dood en helvorst af te strijden,

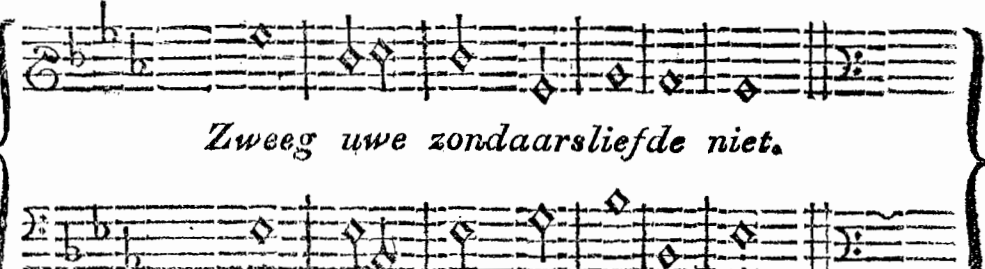
Ter wering van ons zielsverdriet;

Maar toen G'aan't kruis in pijn moest krimpen,

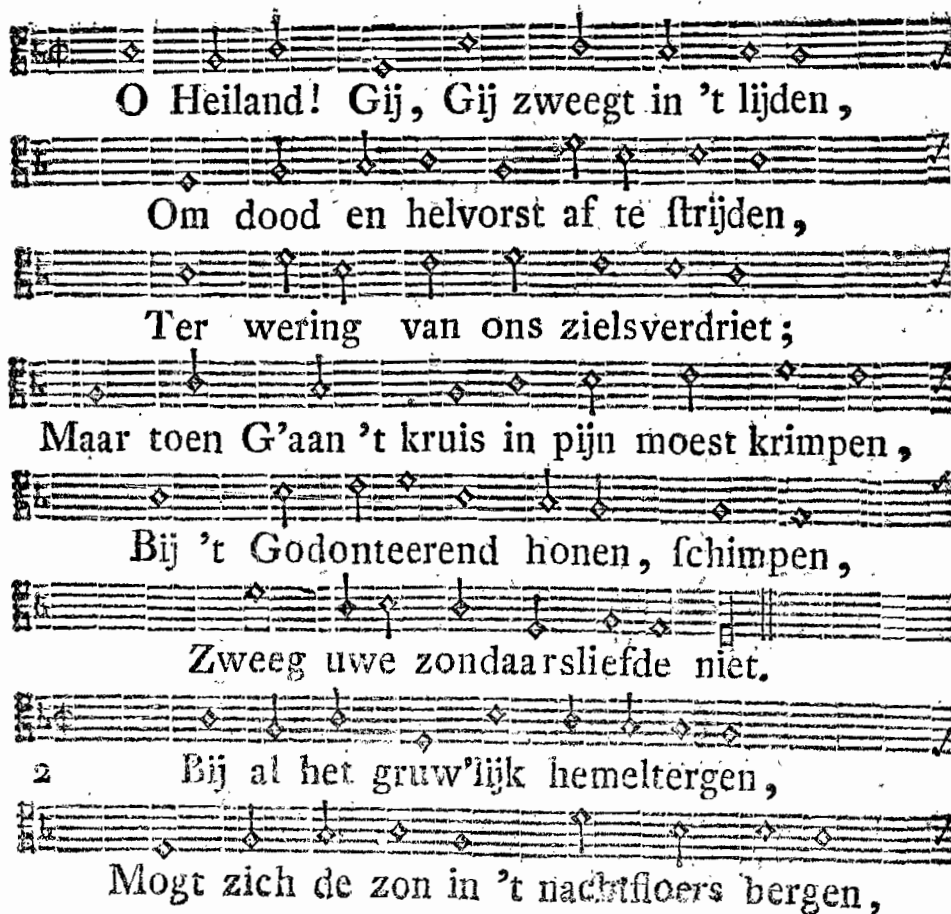
Bij 't Godontëerend honen, schimpen,

Zweeg uwe zondaarsliefde niet.

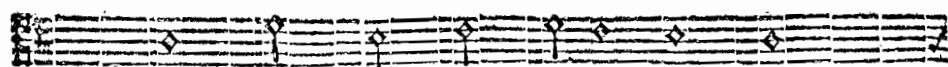
XXXIVte L I E D.

JEZUS EERSTE KRUISWOORD.

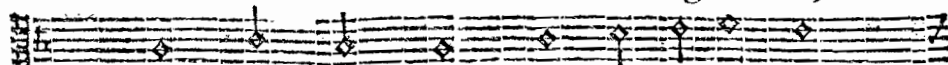

O Heiland! Gij, Gij zweegt in 't lijden,
Om dood en helvorst af te strijden,
Ter wering van ons zielsverdriet;
Maar toen G'aan 't kruis in pijn moest krimpen,
Bij 't Godonteerend honen, schimpen,
Zweeg uwe zondaarsliefde niet.
2 Bij al het gruw'lijk hemeltergen,
Mogt zich de zon in 't nachtfloers bergen,

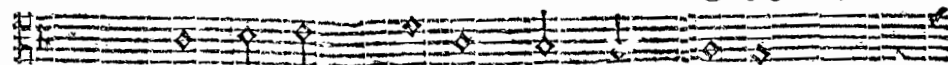
Uw

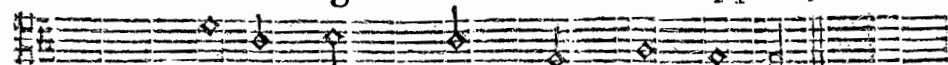
Uw dood bleef een verzoeningsdood;

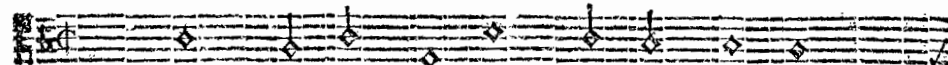
Geen duld'loos woord kon U ontglippen;

Verzoening vloeide van uw' lippen,

Waarin Gij d'eisch der wet besloot.

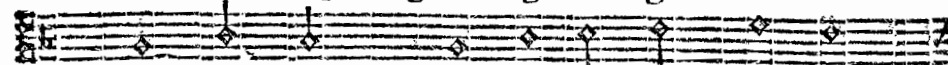
3 Waar konden zachter beekjes vloeijen,

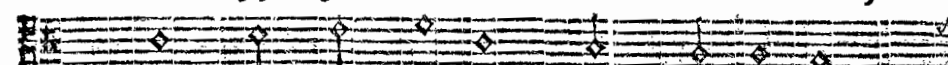
Waar reiner zielenbalsem groeijen,

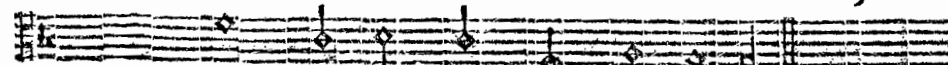
Dan op 't geheiligd Golgotha?

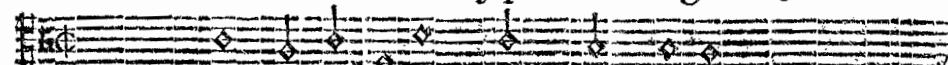
Daar Gij, bij 't schuldverzoenend' sterven,

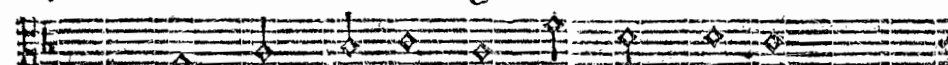
Ook voor uw' beulen woudt verwerven,

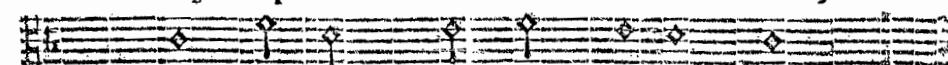
Uws Vaders vrijpraak en genade.

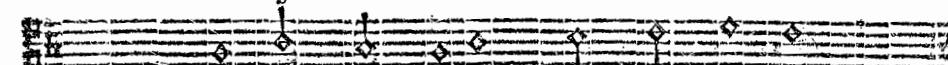
4 O liefdevolle goedheids-ader!

Gij riept verzoenend tot uw' Vader,

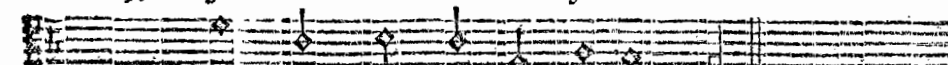
Daar Gij uw' moorders 't leven boodt:

„Vergeef, o Vader! hun die zonden!

„Zij weten niet wien zij doorwonden!”

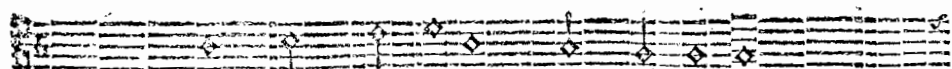

Die beë verschrikte hel en dood.

5 Dit mag verzoenend lijden heeten,
 Daar d'onschuld met een blank geweten,
 Meêdoogend' op haar' beulen staart;
 Dit heet, o Heiland! Borg-voldoening,
 De priesterlijke schuldverzoening,
 Alleen het doel der Godheid waard.

6 Geen vlammend' offer kon zoo branden,
 Tot schuldverzoenend' offeranden,
 O Heiland! dan uw' liefde-vlam;
 Gij werdt, vrijwillig, knecht der knechten,
 Voldoener aan uws Vaders regten,
 De Priester, en het Offerlam!

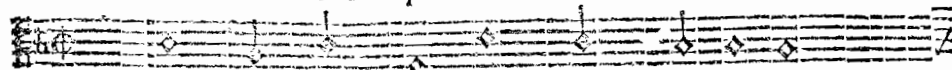
7 Uw' bede voor uw' moordenaren
 Doet ons verzoenend heil ontwaren,
 Geeft kalmen troost aan 't schuldvol hart;
 Och! wil ook onze schuld vergeven!

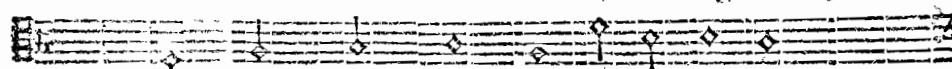
Doe ons, o Goël! voor U leven,

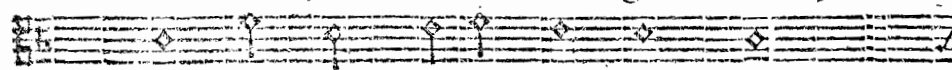
En vruchten plukken uit uw' smart.

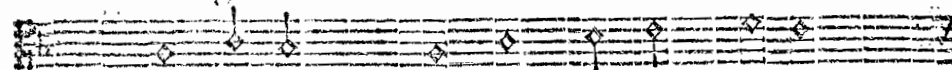
8 Och leer ons ook de schuld vergeven,

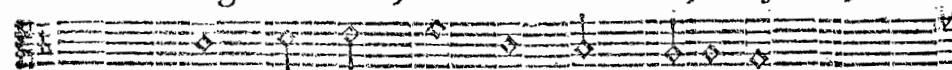
Aan hen, die vaak ons tegenstreven,

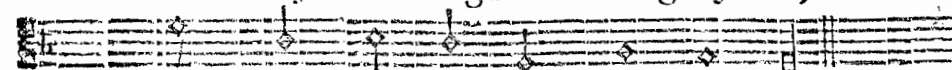
En goeddoen loonen met hun kwaad!

Dan geven w', in den wandel, blijken,

Dat wij uw deugdenbeeld gelijken,

En Christ'nen zijn in woord en daad.

JEZUS TWEEDE KRUISWOORD:

GEMATIGD VROLIJK.

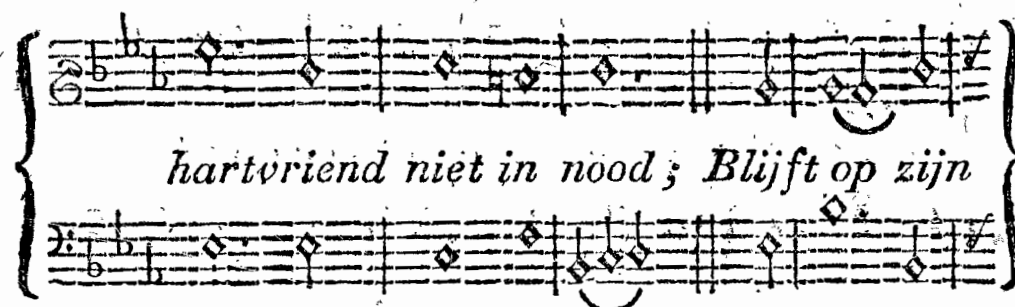
193
194 = bianco

De liefde, sterker dan de dood, Schroomt

dolken noch ge-vá-ren; Verlaat haar'

hartvriend niet in nood; Blijft op zijn

lij-den starende: Zoo trad Ma-ria naar het

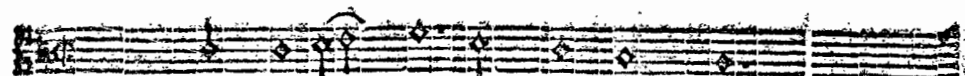
kruis; Haar liefd' ontzag geen helsch ge-

spuis, Geen' drom van moorde-naren.

XXXVte L I E D.

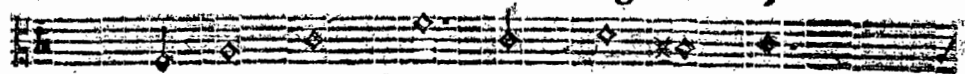
JEZUS TWEEDE KRUISWOORD

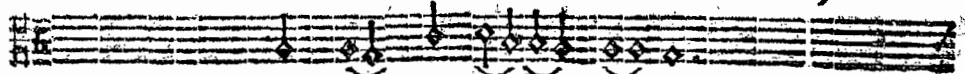
De liefde, sterker dan de dood,

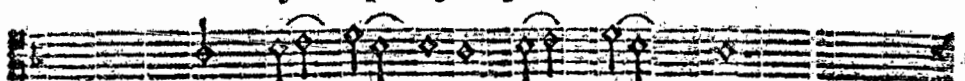
Schroomt dolken noch gevaren ;

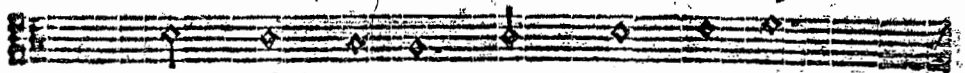
Verlaat haar' hartvriend niet in nood ;

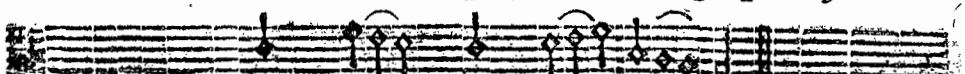
Blijft op zijn lijden staren :

Zoo trad MARIA naar het kruis ;

Haar liefd' ontzag geen helsch gespuis ,

Geen' drom van moordenaren.

2 Daar zag zij nu haar wonderkind,
 Dat z'onder 't hart mogt dragen,
 Van God en Eng'len teer bemind,
 Door beulen solt'rend plagen,
 Daar zag zij nu dien Heilgezant,
 Die 't rijk des hemels had geplant,
 Aan 't slavenhout geslagen!

3 Daar zag zij D A V I D S Heer en Zoon,
 Van wien al d'Eng'len zongen,
 In Efrata, met Serafs-toon
 En blijde hemel-tongen,
 Dien Vrededorst, Im-ma-nu-ël,
 Het heil der aard, de schrik der hel,
 Met smart op smart doordrongen!

4 Daar zag zij Hem, die wond'ren deed,
 Aan dooden schonk het leven;
 Die trouwe Redder in elks leed,
 Als een' ellend'ling sneven;
 Nu zag zij 't heiligst aangezigt,
 Dat eertijds blonk in 't Godd'lijk licht,
 Met lil-lend' bloed omgeven.

5 Hier kon zij 't woord van SIMEON,
 Gevoelen en be-fef-fen,
 Hoe eens, bij deze levensbron,
 Een zwaard haar ziel zou treffen;
 Maar hier zag z' ook de wet voldoen,
 Die d' ouderhiefd' in 't hart wil voên,
 En eeuwig blijft verheffen.

6 Nu hoorde zij den lieddentoont
 Van haren Al-be-hoeder ;
 Dat woord vol troost : „ Vrouw ! zie uw' Zoon !
 „ O Zoon ! zie uwe Moeder ! ”
 Vloeid' , als een balssem , in de smart
 Van 't diepgewonde moederhart ;
 Schonk haar een' Zoon , een' Broeder .

7 Wat bangen zucht het harte loost ,
 Daar 't J E Z U S ziet gebonden ,
 De moede toch schonk moeden troost ,
 Goot o-lie in de wonden !
 Hij , die aan 't kruishout was gehecht ,
 Bleef 's Vaders Zoon en 's Vaders knecht .
 De boet'ling onzer zonden .

8 Hier zag 't geloof de schuld geboet,

Waardoor onz' ouders treuren,

In J E Z U S kruis en offerbloed;

Dat zondig handschrift scheuren:

Och leerden wij het heilig doel

Der liefdewet, vol rein gevoel,

Voor ons steeds waardig keuren!

9 Maar, lieve Heiland! wie zijn wij,

Daar w'op uw' lief-de staren?

Die liefde moest gekruist, zoudt Gij

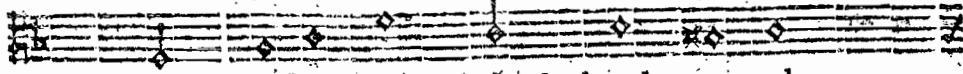
Ons eeuwig vrij verklaren;

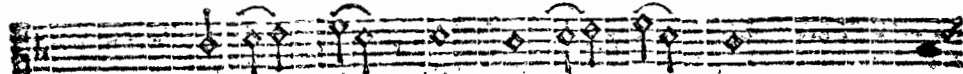
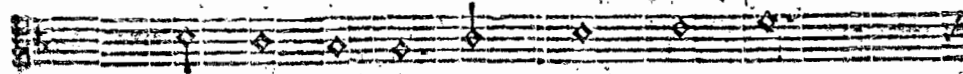
Wij schreijen, ach! wij knielen, Heer!

Door 't heilgeloof, vol ootmoed neêr,

Om uw' genâe t'ontwaren.

 10 Vloei tot ons in, en geef ons kracht,

 Om naar uw heil te streven,

 Uw' liefdegloed, die 't leed verzacht,

 Is 't leven van ons leven;

 Bedek toch ons bevlekt gemoed,

 Met uw verzoenend Midd'laarsbloed,

 Om U al d'eer te geven.

JEZUS DERDE KRUISWOORD.

201
202 = blanco

ERNSTIG EN TEDER.

*Had on - ze schuld, o Heer!
Voldeedt G', in smart, aan d'eer.*

*U aan het kruis ge-sla-gen;
Van't Godd'lijk wel-be-ha-gen;*

*De gansche magt der hel,
Kon U, Im-ma-nu-el,*

Die vrijmagt niet ontrukken,

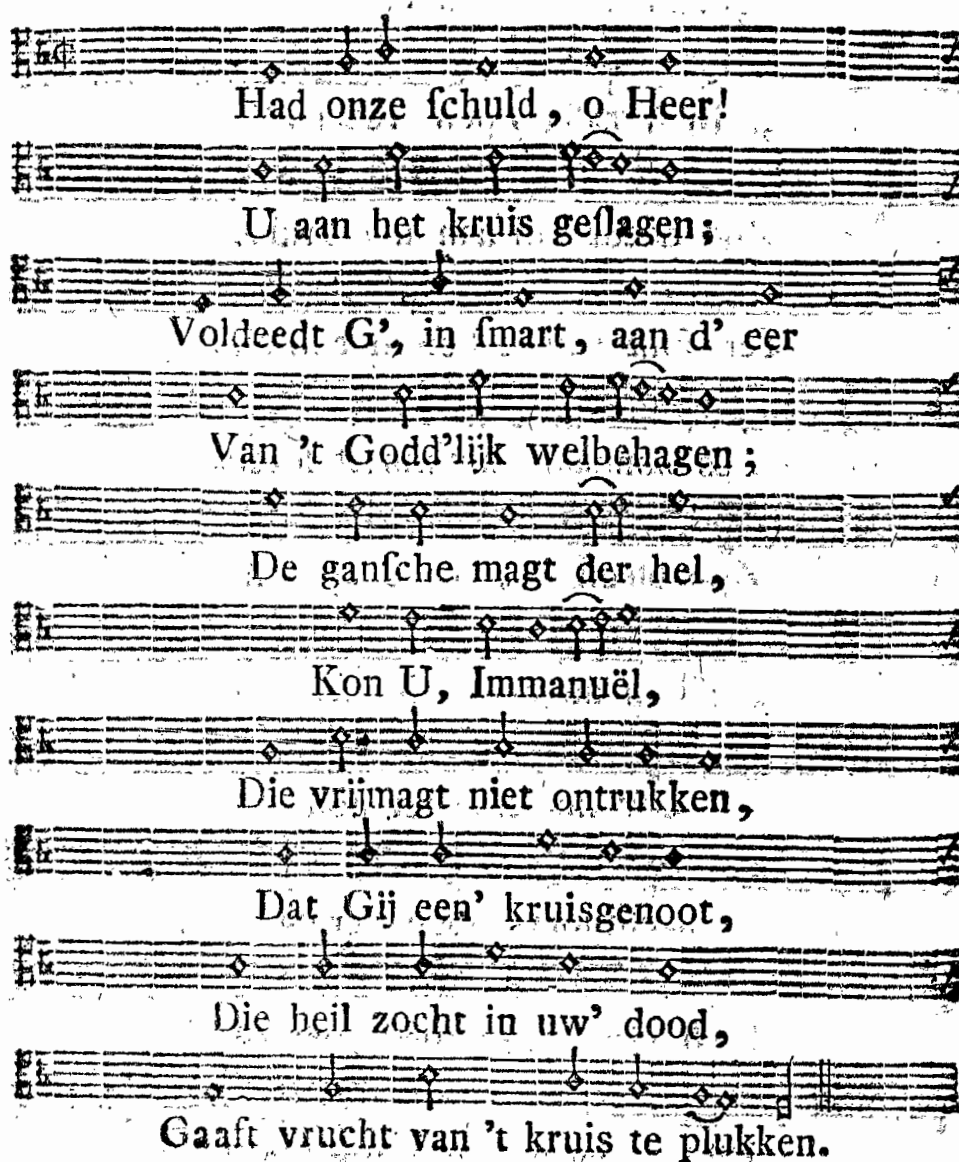
*Dat Gij een' kruis-ge-noot,
Die heil zocht in uw' dood,*

Gaaft vrucht van 't kruis te plukken.

XXXVI^{te} L I E D.

JEZUS DERDE KRUISWOORD.

Had onze schuld, o Heer!

U aan het kruis geslagen;

Voldeedt G', in smart, aan d' eer

Van 't Godd'lijk welbehagen;

De gansche magt der hel,

Kon U, Immanuël,

Die vrijmagt niet ontrukken,

Dat Gij een' kruisgenoot,

Die heil zocht in uw' dood,

Gaaf vrucht van 't kruis te plukken.

2 Hier hoord' een boeteling,
 Op zijn geloovig smeeken,
 Daar hij genaë ontving,
 Uw schuldverzoenend spreken:
 „ Gij zult met mij weldra,
 „ Van 't smartvol Golgotha,
 „ In 't zalig Eden wezen!”
 Zoo deedt Gij aan uw kruis,
 Ten spijt van 't helsch gespuis,
 Des zondaars kwijtbrief lezen.

3 Zoo bleeft G, o Levenszon!
 Zelfs in de doodskim schijnen;
 Uw hemelluister kon
 Het nachtfloers doen verdwijnen,
 Daar Gij 't geprangd gemoed,
 Bij 't stroomen van uw bloed,

Schonkt onvergank'lijk leven;

Och! wil ook ons, in smart,

O Koning van ons hart!

Dien zielenbalsem geven!

4 't Geloof zag hier de vlam

Der liefde, tot voldoening;

Den priester en het Lam,

Op 't outer der verzoening;

't Zag hoe Gij, uit uw leed,

Volmaaktheid schitt'ren deedt;

Den hemel blijdschap baardet;

't Zag, in uw smart, hoe Gij

Uw' kracht en heerschappij,

Als God en Heer, bewaardet.

5 Wij knielen dankend' neer;

Och! wil aan ons gedenken,

Daar

Daar wij ons hart, o Heer!
Aan U ootmoedig schenken!
Geef ons geloof en licht,
Om, met ons zielgezig,
Steeds op uw kruis te staren;
Doe ons, in bangen strijd,
De magt der hel ten spijt,
Uw' liefdegloed ontwaren.

JEZUS VIERDE KRUISWOORD.

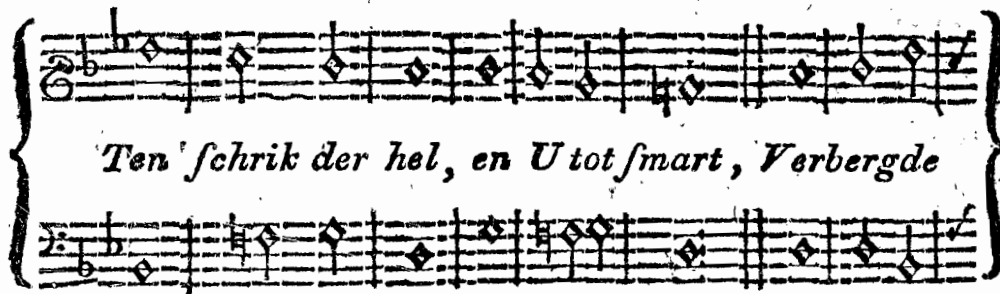
GEVOELIG.

*Hoe bang, o Hei-land! zwaaren zuur,
Daar G'ook de krach-ten der natuur,*

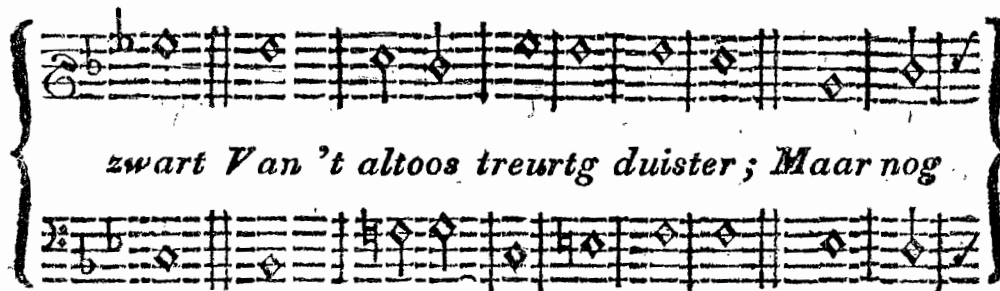
*Hoe smart'lijk was uw lij-den,
'Zaagt met uw zoenwerk strij-den.*

Ten' schrik der hel, en U tot smart, Verbergde

zich de luister Der middagzon in 't aaklig

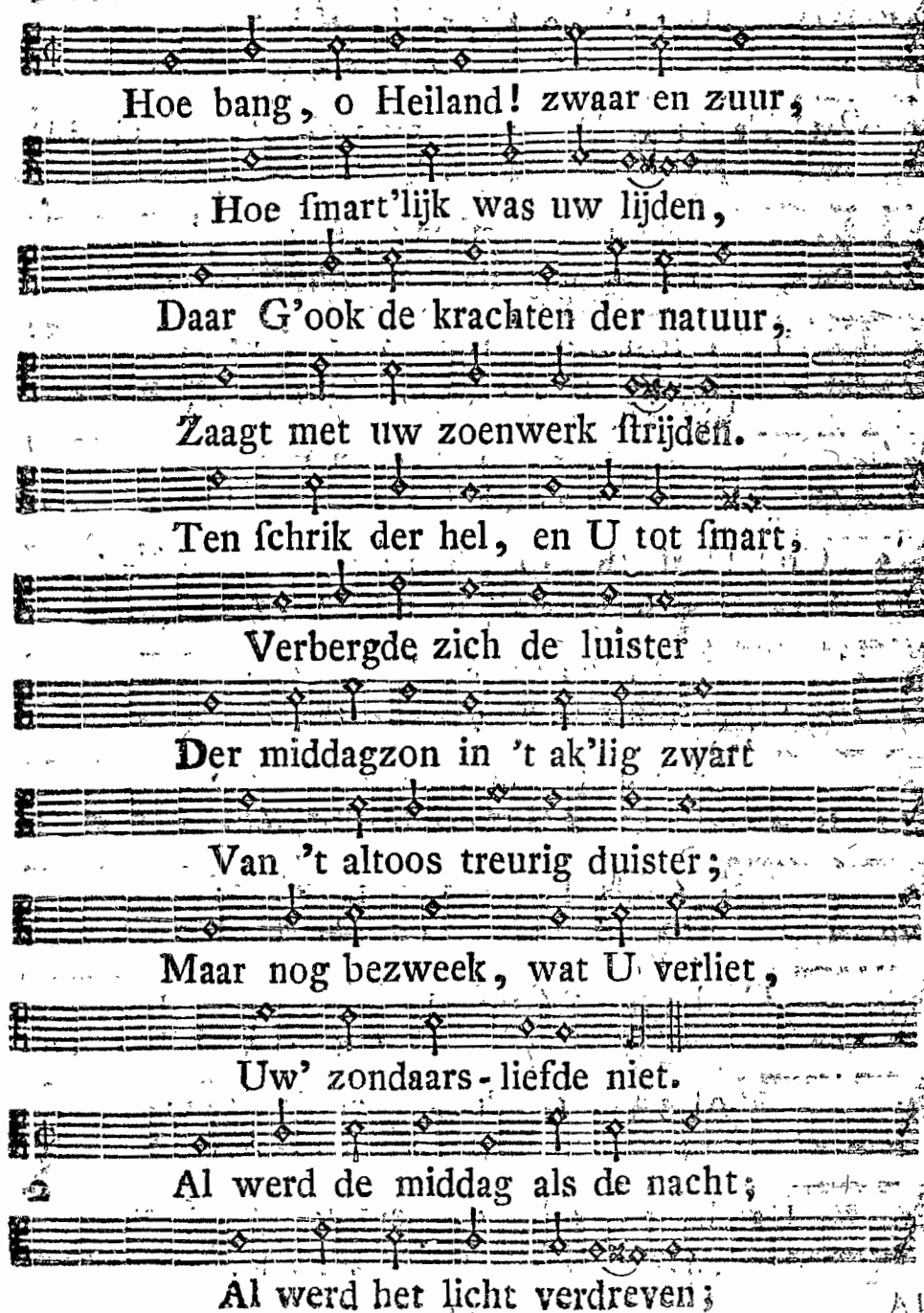
zwart Van 't altoos treurtg duister; Maar nog

bezweek, wat U verliet, Uw' zondaars liefde niet.

XXXVIIIste L I E D.

JEZUS VIERDE KRUISWOORD.

Hoe bang, o Heiland! zwaar en zuur,
 Hoe smart'lijk was uw lijden,
 Daar G'ook de krachten der natuur,
 Zaagt met uw zoenwerk strijden.
 Ten schrik der hel, en U tot smart,
 Verbergde zich de luister
 Der middagzon in 't ak'lig zwart
 Van 't altoos treurig duister;
 Maar nog bezweek, wat U verliet,
 Uw' zondaars-liefde niet.
 Al werd de middag als de nacht;
 Al werd het licht verdreven;

Al had U God, met zijne kracht,
 In dezen nood, begeven;
 Al hoorde 't hellsche moordersrot,
 Dat U, o Heer! bleef haten,
 Uw' klagt: „Hoe ver, mijn God! mijn God!
 „Hebt Gij mij nu verlaten!”
 't Vertrouwend hart, wat U verliet,
 Bezweek in 't lijden niet.
 3 God bleef uw God, Gij riept nog: *mijn!*
 Hoe ver van U geweken,
 Al was U, in de bangste pijn,
 Gods liefde niet gebleken;
 Gij kleefdet God, uw' Vader, aan,
 Al zaagt Gij 't licht verdwijnen:
 Dat licht des heils moest eeuwig slaan,
 Om in ons hart te schijnen;

Zoo heeft uw' liefd', uw' trouw en kracht,

Ons weêr tot Hem gebragt.

4 Tot Hem, die licht en leven is,

Door ons zoo snood verlaten;

Waardoor wij in de duisternis,

In doodsche schaduw zaten,

O Heiland! ja, zoo toondet Gij,

Dat niets U kon versagen,

Wat lijden heet, en lijden zij,

Hebt Gij als Borg gedragen;

Zoo bragt Gij ons, uw' naam ter eer',

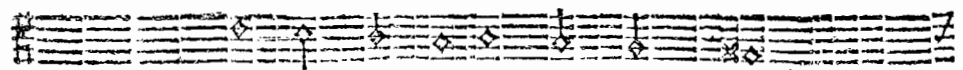
Tot uwen Vader weêr!

5 Maar, ach! wie zijn wij, Bron van heil!

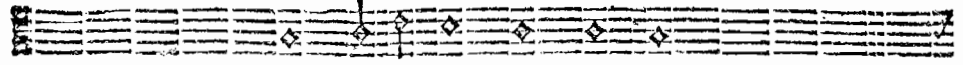
[Hoe moest uw leed ons treffen;

Uw liefde kent noch maat noch peil,

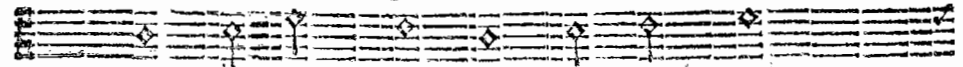
Och, doe ons dit belessen!

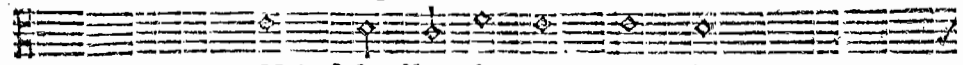
Verdrijf uit onze ziel den nacht

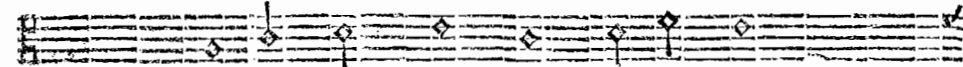
Van ongeloof en zonden;

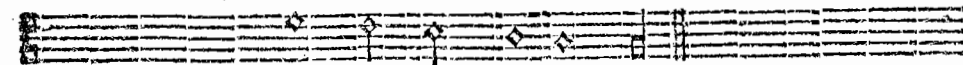
O Heilzon! geef ons licht en kracht!

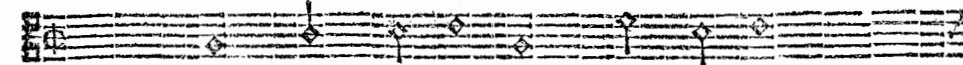
Wij schuilen in uw' wonden;

Opdat wij steeds uw' liefde zien,

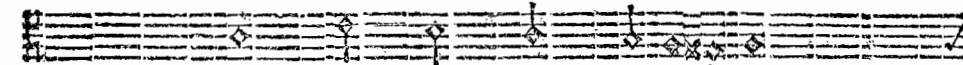

U eeuwig hulde biên!

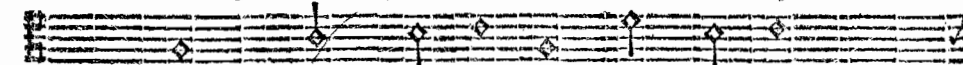

6

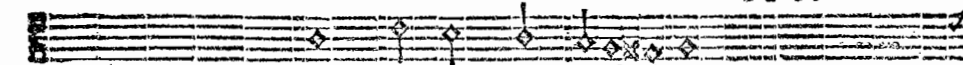
Gij weet, o Heiland! wat het zij,

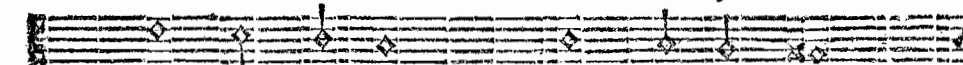
Zijn' God, in smart, te missen;

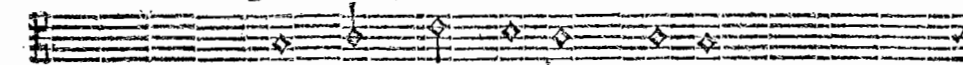
In 't woën der helsche heerschappij,

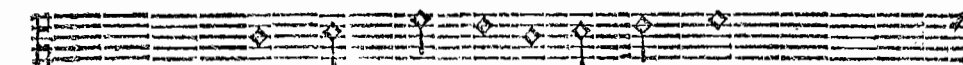
Door dikke duisternissen,

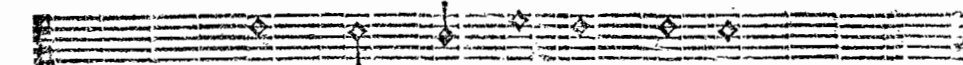
Omringd te zijn; — och, zie ons aan

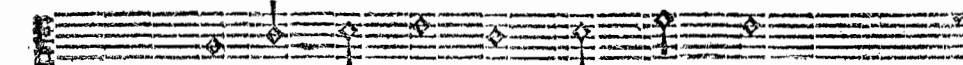
En blijf ons bij in 't lijden,

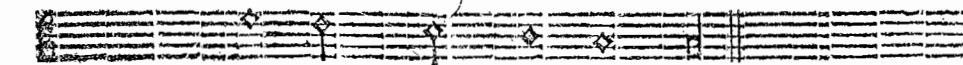
Als wij, op onze levensbaan,

Met dood en zonden strijden!

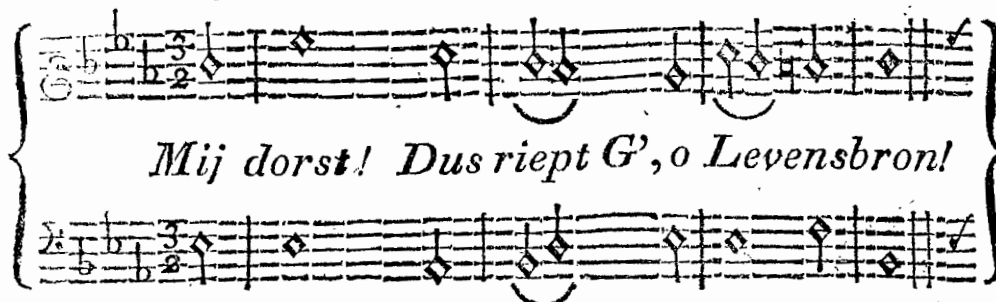
Opdat wij, in den bangsten nood,

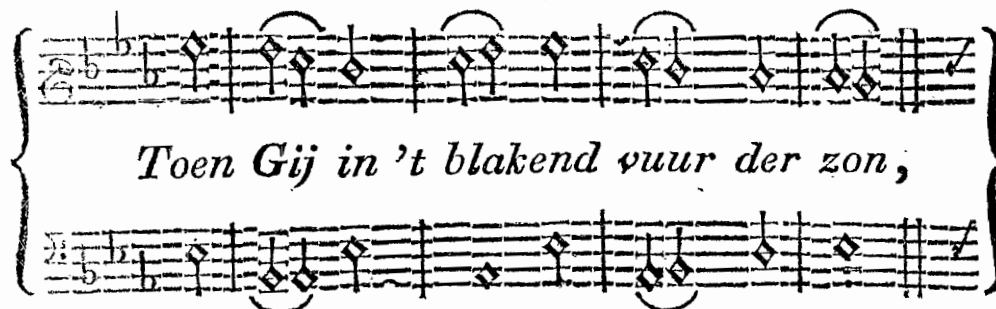
U zien, zoo goed als groot!

JEZUS VIJFDE KRUISWOORD.

AANDOENLIJK.

Mij dorst! Dus riept G', o Levensbron!

Toen Gij in 't blakend vuur der zon,

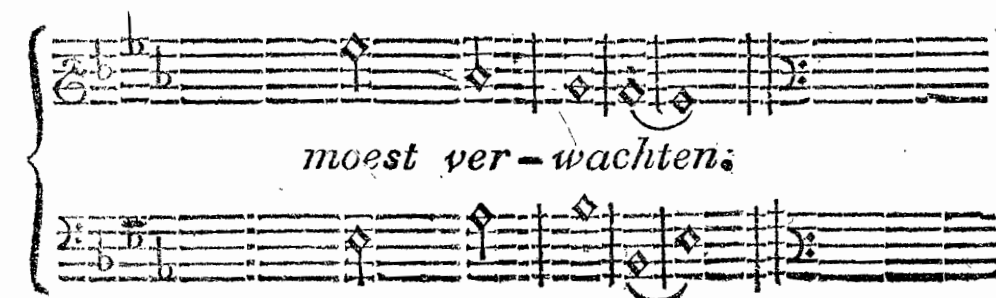
Aan 't bloedig kruis moest smachten,

Gij riept: mij dorst! O Levensvorst!

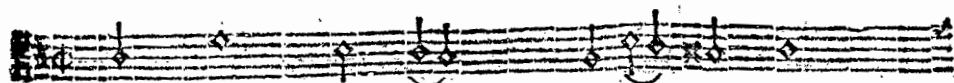
Van wien 't heelal verkwikking

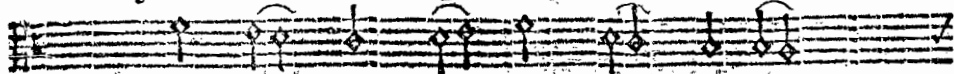
moest ver-wachten.

XXXVIII^{te} L I E D.

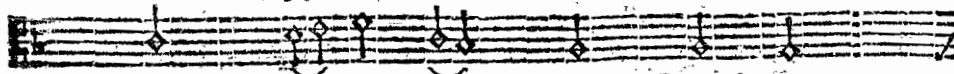
JEZUS VIJFDE KRUISWOORD.

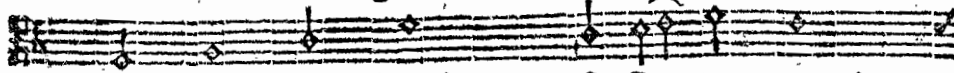
Mij dorst! Dus riept G', o Levensbron!

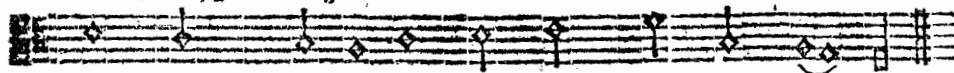
Toen Gij, in 't blakend vuur der zon,

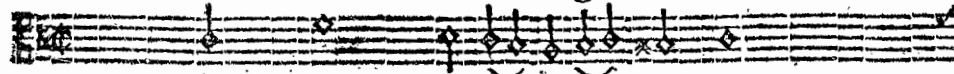
Aan 't bloedig kruis moest smachten,

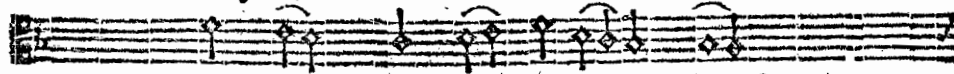
Gij riept: *mij dorst!* — O Levensvorst!

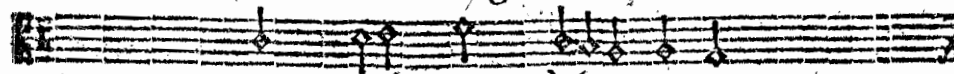
Van wien 't heelal verkwikking moest verwachten.

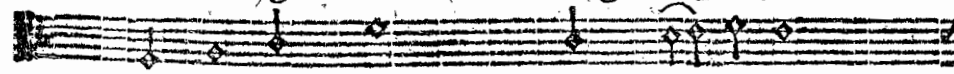
2 Mij dorst! Heilvolle levensrank!

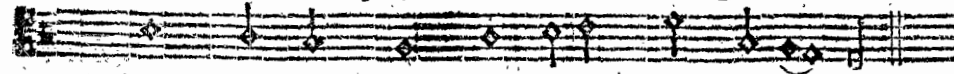
Den reeds voorzegden Edik-drank,

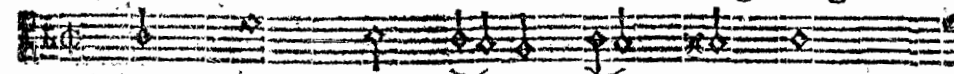
Zaagt G'U slechts toegedragen;

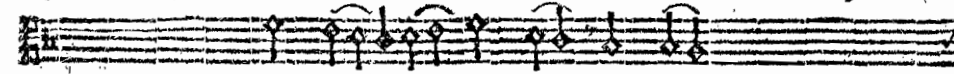
O Heiland! ja, 't Doodsch Golgotha,

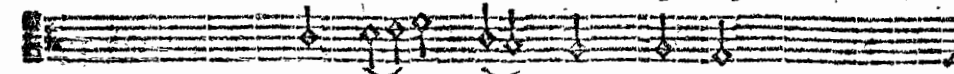
Moest eeuwen door van uwe smart gewagen.

3 Mij dorst! Maar, o die dorst deed heil,

Uit liefdebeken zonder peil,

Met volle stroomen vlieten;

Om ADAMS zaad, Geen vrucht van 't kwaad,

Maar 't leven uit uw' dood te doen genieten !

4 Mij dorst ! Hij, die door zijne kracht

Al 't fapvol ooit heeft voortgebragt,

Mogt geen verkwikking smaken :

O doodlijk uur ! — o liefde-vuur !

Dat J e z u s hart in zondaarsmin deed blaken !

5 Mij dorst ! O bron die eeuwig vloeit ,

Die d'afgematte ziel besproeit ,

Met bloed uit uwe wonden !

Genaê, o Heer ! Vergeef en weer

Uit ons gemoed het dorsten naar de zonden.

6 Mij dorst ! — Zoo loost de ziel een' zucht ,

Die naar U, lieve Heiland ! vlugt ,

Vermoeid en afgestreden.

Verkwik ons hart, In nood en smart ,

O Zondaarsborg ! die alles hebt geleden !

JEZUS ZESDE KRUISWOORD.

OPGEWEKT.

217
21d = blanco

Juich nu, Christenschaar!

Zing de blijfste maar!

Laat uw' psalmen hooren!

Juich met d'Englenkoren:

JEZUS heeft volbragt, ADAMS na-ge-slacht

Heil, genaé en le-ven, Zaligheid ge-ge-ven!

XXXIXste L I E D.

JEZUS ZESDE KRUISWOORD.

Juich nu, Christenschaar!

Zing de blijdste maar!

Laat uw' psalmen hooren!

Juich met d'Eng'lenkoren:

JEZUS heeft volbragt,

ADAMS nageslacht

Heil, genaë en leven,

Zaligheid gegeven!

2

JEZUS heeft volbragt,
d'Allerbangsten nacht,
Heilrijk doorgestreden;
't Slangenhoofd vertreden;
d'Outers neêrgeveld;
't Regt van God hersteld;
't Handschrift onzer zonden,
Wordt niet meer gevonden.

3

Wat geschreven stond,
In Gods vreeverbond;
Is voor ons ten leven,
Eeuwig kracht gegeven!
JEZUS woord: *volbragt!*
Heeft de hellsche magt,
Naar Gods welbehagen,
Aan zijn kruis verslagen!

4 't Is volbragt, mijn' ziel!

Juich, aanbid en kniel;

Alles is vergeven,

Wat Gij hebt misdreven:

Sla nu hart en oog,

Dankend' naar omhoog;

't Handschrift uwer zonden,

Wordt niet meer gevonden.

5 Hadt Gij niet volbragt,

Eeuwig was het nacht,

Goël, bron van 't leven!

Voor mijn' ziel gebleven;

Maar uw liefde gloed,

Heeft voor mijn gemoed,

Uit uw' doodsche kimmen,

't Licht des heils doen klimmen.

6 'k Juich

6 'k Juich nu, blij te moê,
 U een' lofzang toe;
 'k Wil mijn hart U wijden,
 Wat U grieft vermijden;
 'k Zing triomf! o Heer!
 Uwen naam ter eer;
 'k Zal uw' vrij spraak roemen;
 U mijn' Redder noemen.

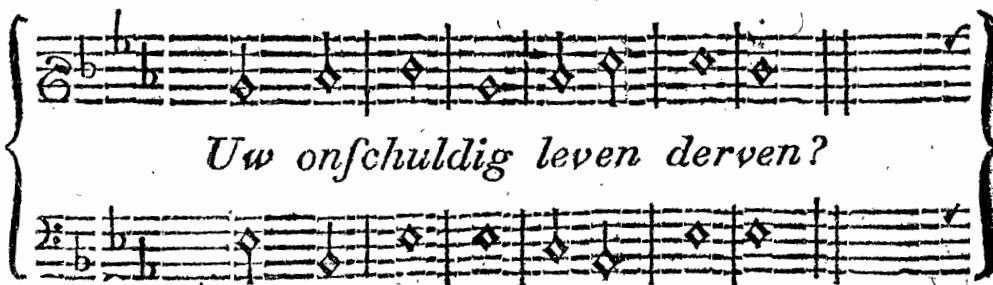
JEZUS LAATSTE KRUISWOORD.

AANDOENLIJK.

223
224 = bianco

Lieve JEZUS! moest Gij sterven?

Uw onschuldig leven derven?

Smaaktet Gij aan 't kruis den dood?

Neen: Gij hebt het zelf gegeven;

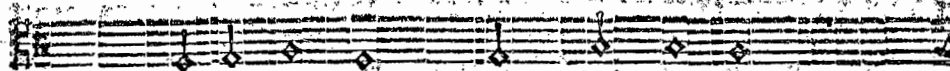
Als de Heer van dood en leven,

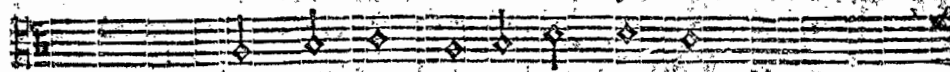
Bleeft Gij Gods Natuurgenoot.

XLfte L I E D.

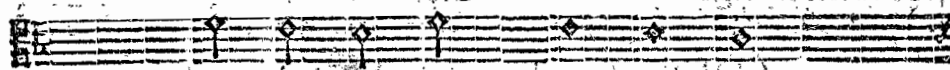
JEZUS LAATSTE KRUISWOORD.

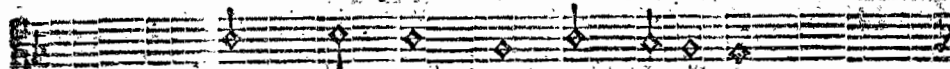
Lieve JEZUS! moest Gij sterven?

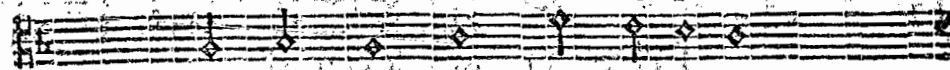
Uw onschuldig leven derven?

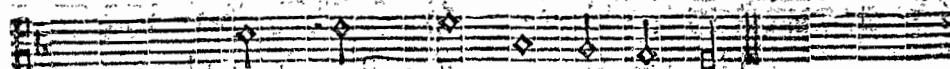
Smaaktet Gij aan 't kruis den dood?

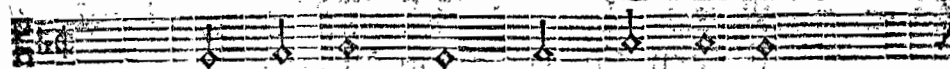
Neen: Gij hebt het zelf gegeven;

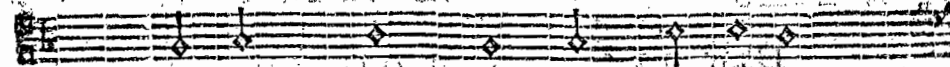
Als de Heer van dood en leven,

Bleeft Gij Gods natuurgenoot.

2 Ziels en ligchaams folt'rend' lijden,

Heiland! droegt Gij, bij 't bestrijden

P

Van

Van den helvorst en zijn' magt,
 Tot de hofslag, die in Eden
 Ons deed vallen, was vertreden,
 En Gij alles hadt volbragt.
 3 In de diepste smart gezonken,
 Aan het moordhout vastgeklonken,
 Waar men onze schuld op leest;
 Afgefolterd in die banden,
 Riept Gij: „In uw' liefdehanden,
 „Vader! geef ik mijnen geest!”
 4 Zoo hebt Gij, voor aller oogen,
 Uw gezegend hoofd gebogen;
 Leidet Gij uw leven af!
 O, dit sterven was hier leven!
 En een Godd'lijk wedergeven,
 Daar uw? ziel voor ons zich gaf!

5 Ja, uw dood deed d'aarde beven;
 Gaf aan dooden kracht en leven;
 Deed hen uit hunn' graven gaan:
 't Voorhang scheurde, rotsen spleten;
 Zulk een dood mogt sterven heeten;
 Zulk een dood heeft God voldaan!

6 O! die dood moest harten treffen!
 Onze ziel tot U verheffen,
 Gadelooze Levensbron!
 Aard' en hemel zijn getuigen
 Van uw liefd'rijk nederbuigen,
 Toen uw dood den dood verwon.

7 Eenmaal komen d'oogenblikken,
 Dat onz' aller jongste snikken
 Uit den zwakken boezem gaan;
 Maar wie zou voor 't sterven vreezen,

Daar G'ons in uw' dood doet lezen:

Onze schulden zijn voldaan!

8 O! hoe moesten onze harten,

Bij het denkbeeld uwer smarten,

Kloppen voor uw' dienst, uw' eer!

Daar wij op uw' zoendood staren,

Velt Gij onze zielsgevaren,

Groote Heiland! eeuwig neêr!

9 Juichen, danken, biddend' knielen,

Zijn nu d'offers onzer zielen,

Daar Gij onze smart geneest;

Doe ons, in de doodsche banden,

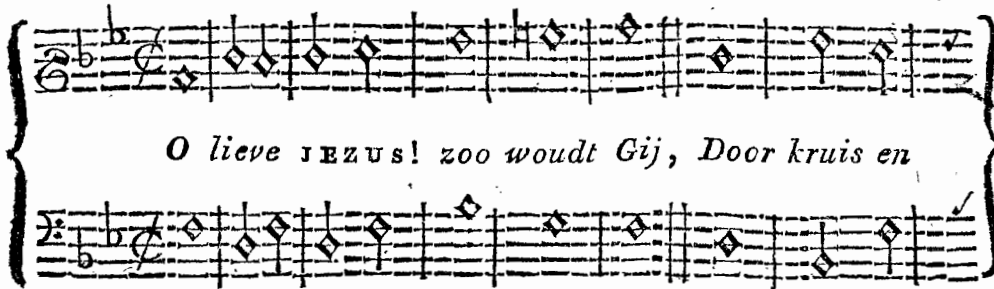
Stervend' zeggen: in uw' handen,

Heiland! geven w'onzen geest,

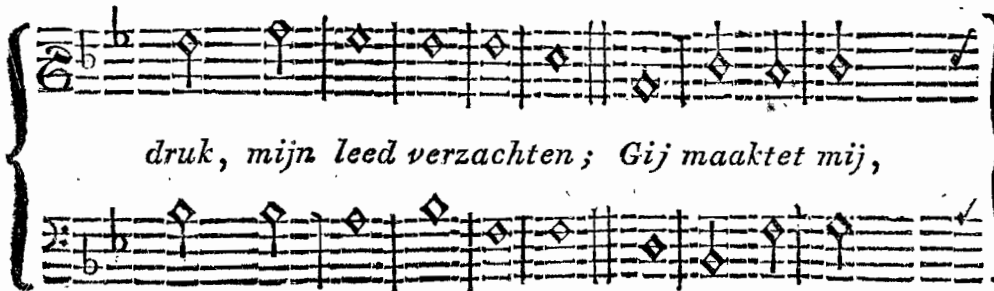
DANKLIED AAN JEZUS.

EERBIEDIG VROLIJK.

229
230=blanco

O lieve JEZUS! zoo woudt Gij, Door kruis en

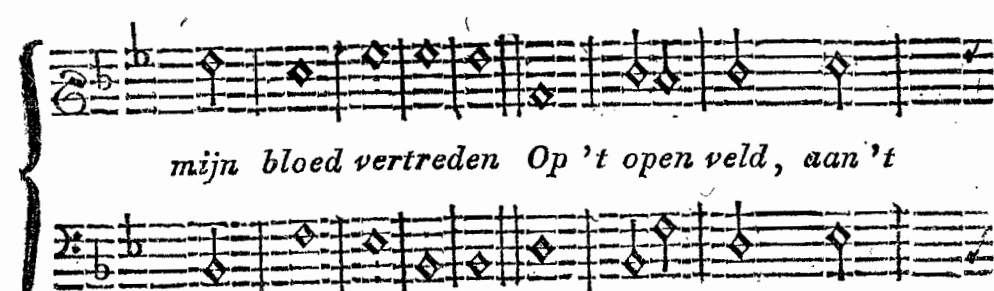
druk, mijn leed verzachten; Gij maaktet mij,

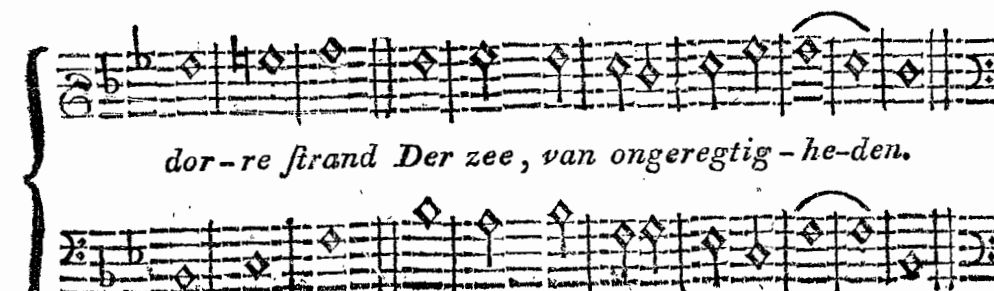
ellend-ling, vrij Van al de smarten die mij wachten;

Van U ontving ik onderstand, Daar 'k lag als in

mijn bloed vertreden Op 't open veld, aan 't

dor-re strand Der zee, van ongerechtig-he-den.

XLI^{ste} L I E D.

DANKLIED AAN JEZUS.

Handwritten musical notation on ten staves, each with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The lyrics are written below the notes. The notation includes various note values (quarter, eighth, and sixteenth notes), rests, and bar lines. The lyrics are: O lieve JEZUS! zoo woudt Gij, Door kruis en druk, mijn leed verzachten; Gij maaktet mij, ellend'ling, vrij Van al de smarten die mij wachten; Van U ontving ik onderstand, Daar 'k lag als in mijn bloed vertreden Op 't open veld, aan 't dorre strand Der zee van ongeregtigheden.

O lieve JEZUS! zoo woudt Gij,
Door kruis en druk, mijn leed verzachten;
Gij maaktet mij, ellend'ling, vrij
Van al de smarten die mij wachten;
Van U ontving ik onderstand,
Daar 'k lag als in mijn bloed vertreden
Op 't open veld, aan 't dorre strand
Der zee van ongeregtigheden.

2 Ik roem uw' liefd' en uw geza,
 O Heiland! hoor mijn doffe klanken!
 'k Heb al wat ik genieten mag,
 Aan uw verlostend heil te danken:
 Hadt Gij niet voor mijn' schuld voldaan,
 Mijn God! waar was mijn' ziel gebleven?
 'k Had eeuwig moeten buiten staan,
 Verftoken van het zaligs leven!
 3 't Was, Heer! uw' liefde, doel en lust,
 In mij Gods beeld weêr op te rigten,
 En in mijn hart de zoete rust
 Der zaal'ge hemelvreugd te flichten:
 Eer 'k aanzijn had waart Gij bereid,
 U, fchuld'loos in mijn' fchuld te mengen,
 En mij, o Borg der zaligheid!
 Tot uwen Vader weêr te brengen.

4 Mijn' schuld heeft U aan ' kruis gehecht,
 Bespot, gehoond en fel geslagen;
 Heeft, lastrend', U al d'eer ontzegd,
 Die G'eeuwig als Gods Zoon moest dragen;
 Maar uwe liefde zag mij aan,
 Zoo als G'een' PETRUS aan woudt flaren,
 Dien G'uit zijn' val weêr op deedt staan,
 Ter wering zijner zielgevaren.

5 Gij gaaft U, Heer! geheel aan mij;
 Dit denkbeeld moet mijn' liefde sterken,
 Opdat ik heilig leef als Gij,
 Door 't heilgeloof, in pligt en werken:
 O wat zou 't zijn zoo ik, o Heer!
 Alleen bleef op uw lijden flaren,
 'k Zou dan geen' vruchten van uw' leer,
 Tot heil voor mijne ziel, ontwaren.

6 In uwe kracht is al mijn' kracht;
 Mag 'k schuilen onder uwe vleug'len,
 Dan zie ik al wat U veracht,
 En lippen vol van smaad beteug'len.
 O zaligheid! wat zoet genot!
 Waarvan 't vooruitzigt mij kan streelen,
 Dat 'k eens met U, mijn' Heer en God!
 In zaal'ge heerschappij zal deelen.

7 Nu stap ik vrolijk dankend' heen,
 Op 't pad, bestrooid met rozenbladen;
 En moet ik soms op doornen treên,
 Zij zullen toch mijn' ziel niet schaden.
 Gij hebt volbragt, o Heiland! ja.
 De balssem vloed' uit uwe wonden;
 'k Roep eeuwig uit: „Genaê! genaê!
 „Gij leedt en stierft voor al mijn zonden.

P A A S C H - Z A N G.

235
236 = blanco

ZIELVERBLIJDEND.

Triomf! mijn J E Z U S leeft!

Die 't al verwonnen heeft,

Waarvoor mijn' ziel moest vreezen.

Zou ik geen' danktoon slaan?

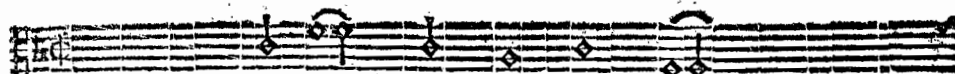
De Heer is opgestaan!

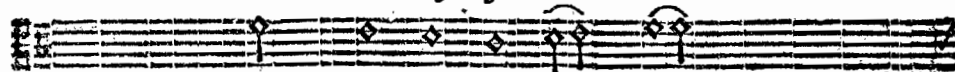
Mijn Heiland is ver-re-zen!

XLIIste L I E D.

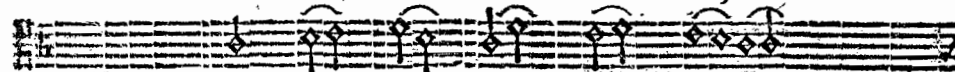
P A A S C H - Z A N G.

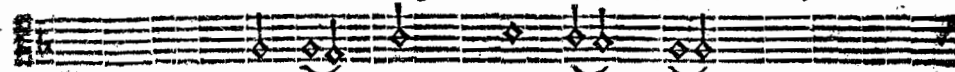
Triomf! mijn J E Z U S leeft!

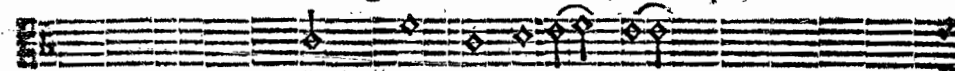
Die 't al verwonnen heeft,

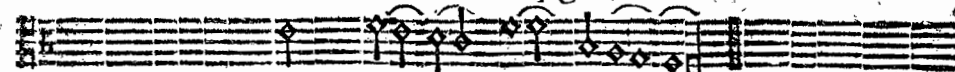
Waarvoor mijn' ziel moest vreezen;

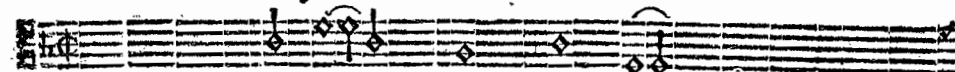
Zou ik geen' danktoon slaan?

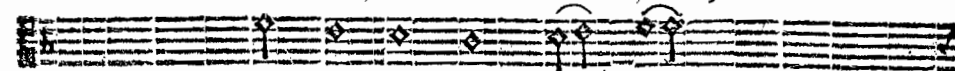
De Heer is opgestaan!

Mijn Heiland is verrezen!

De vane nacht verdween;

De morgenstond verscheen;

Gansch

Gansch Pa - les - ti - na beefde ;

Door 't schitt'rend bliksemlicht ,

Waarvoor de grafwacht zwichtt' ,

En mijn Verlosser leefde !

3 De zond' en al 't geweld

Der helmagt ligt geveld ;

Mijn graf is nu geheiligd ;

Al velt de dood mij neêr ,

d'Opstanding van mijn' Heer ,

Heeft eeuwig mij beveiligd.

4 Juich' Isrel , blij te moê ,

Zoo dra 't van MEMPHIS roê

En dienst zich zag ontheven ;

Toen 't PHARO en zijn heir

Zag , zinkend' in het meir ,

De jongste snikken geven.

5 Ik zing veel blijder toon,

Nu Gods gekruisten Zoon

Heeft dood en graf verslonden;

'k Zie nu, in J E Z U S bloed,

De zee voor mijn ge-moed,

Ter smoring mijner zonden.

6 God, in zijn' Zoon voldaan,

Heeft Hem weêr op doen staan;

Nu zal ik ook ver-rij-zen;

En mijn' Verlosser zien;

Hem eeuwig hulde biên;

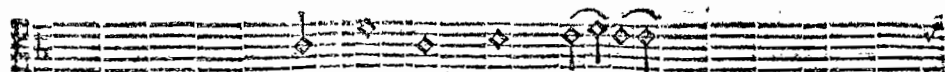
Volmaakter eer bewijzen.

7 Mijn God! wat zalig feest

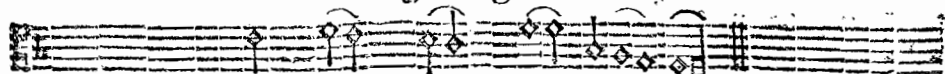
Viert nu mijn blijde geest,

Door heil-be-spie-ge-lin-gen!

Nu voel ik wat het zij:

O Engel! ga voorbij

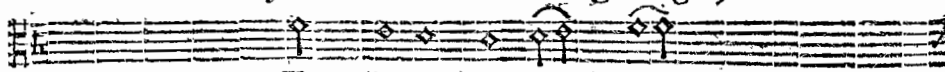

En doot geen' eerstelingen!

8

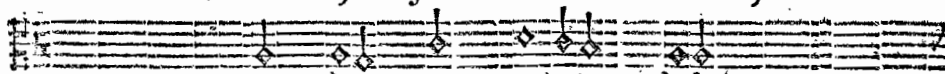
Mijn Paasch-lam is geslagt,

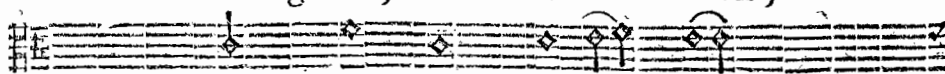
En d'allerbangste nacht

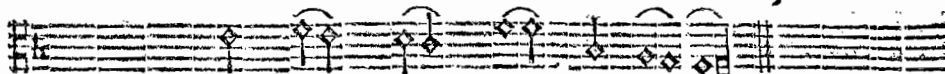
Voor u, mijn' ziel! verdreven;

'k Mag nu, met vaster schreên,

Naar 't hemelsch Kanaan treên,

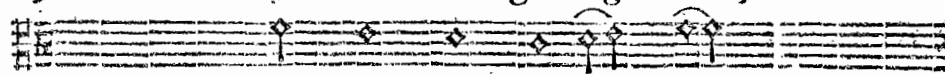

Om met mijn' Heer te leven.

9

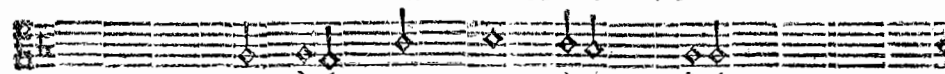
Zijt G'uit uw graf getreên,

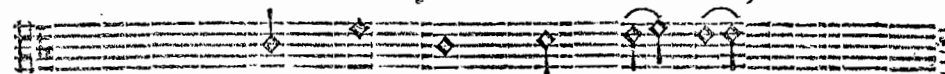
'k Ga naar uw' tempel heen,

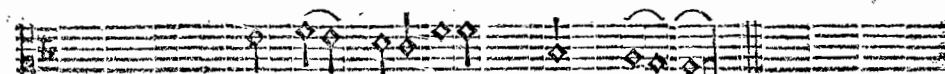
O Heiland! U te lo - ven!

Ontboei mijn ziel van 't stof,

Voer haar met dankb'ren lof

En blij gejuich naar boven!

JEZUS OPSTANDING.

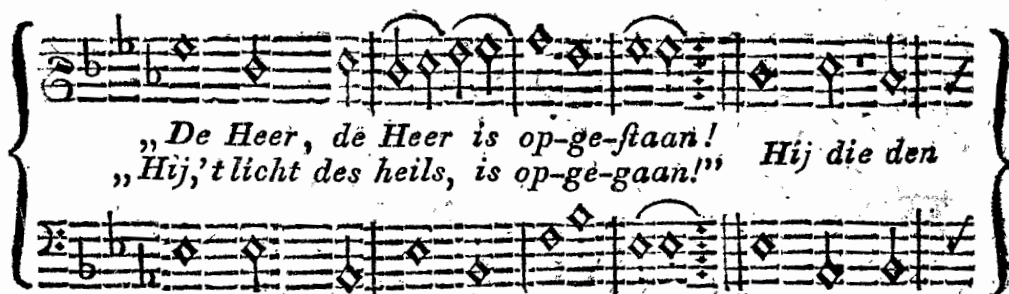
OPWEKKENDE.

241

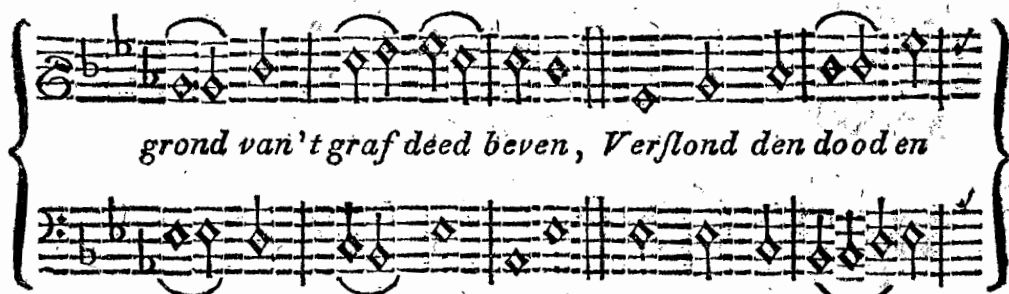
242 = bianco

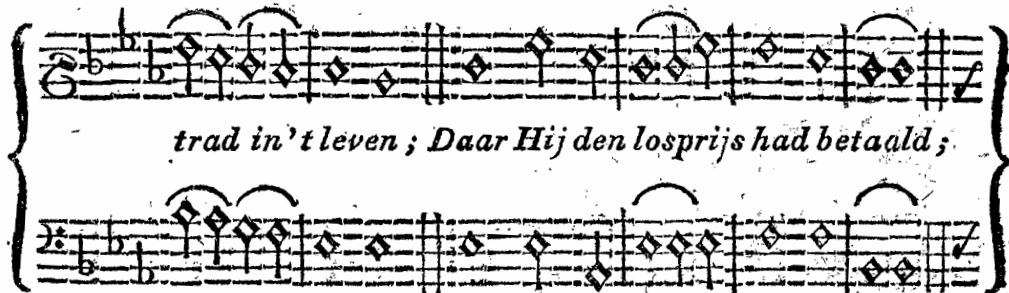
*Komt, Christ'nen! laat ons vro-lijk zingen:
„Noch graf, noch dood kon Hem be-dwingen,*

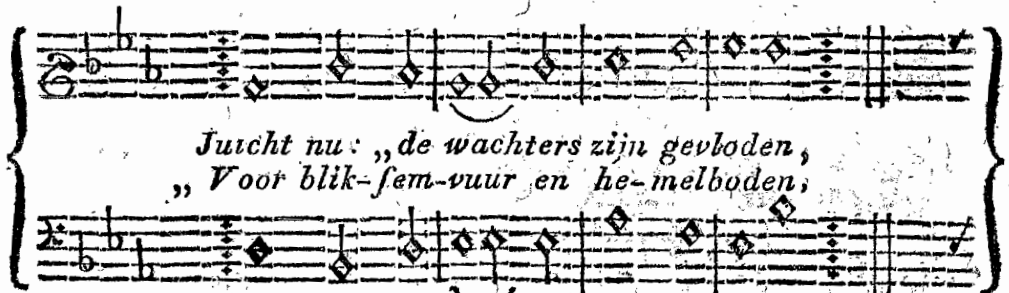
*„De Heer, de Heer is op-ge-staan!
„Hij, 't licht des heils, is op-ge-gaan!” Hij die den*

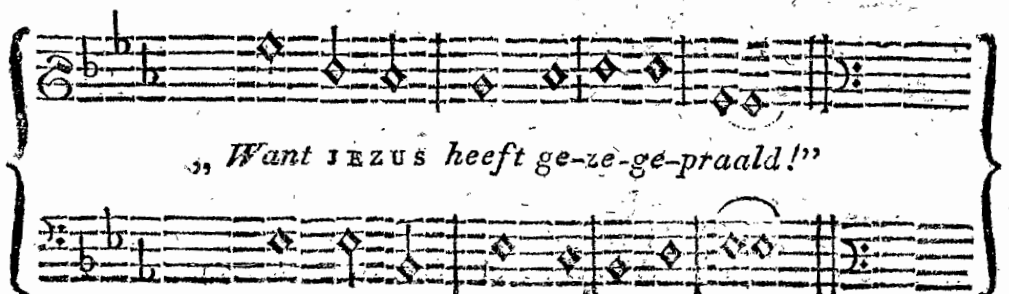
grond van't graf deed beven, Verslond den dood en

trad in't leven; Daar Hij den losprijs had betaald;

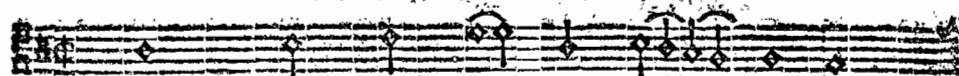
*Jucht nu: „de wachters zijn gevoden,
„Voor blik-sem-vuur en he-melboden,*

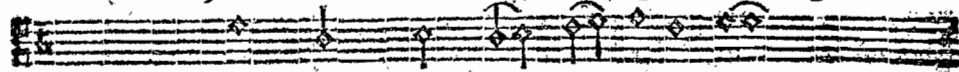
„Want J E Z U S heeft ge-ze-ge-praald!”

XLIII^{ste} L I E D.

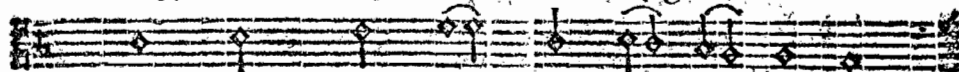
J E Z U S O P S T A N D I N G.

Komt, Christ'nen! laat ons vrolijk zingen:

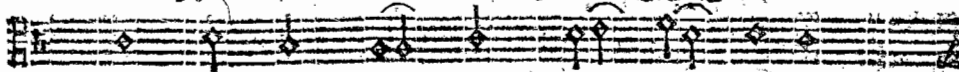
„ De Heer, de Heer is opgestaan!

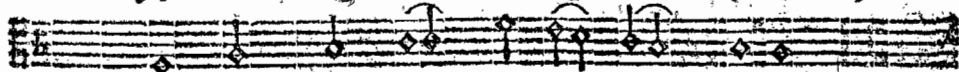
„ Noch graf, noch dood kon Hem bedwingen,

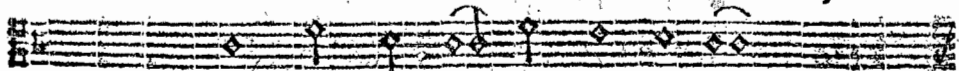
Hij, 't licht des heils, is opgegaan!"

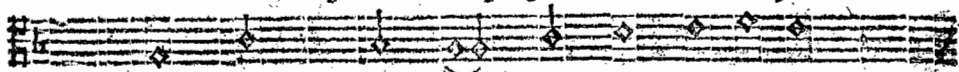
Hij, die den grond van 't graf deed beven,

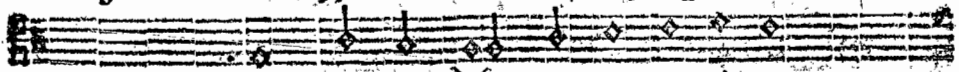
Verslond den dood en trad in 't leven;

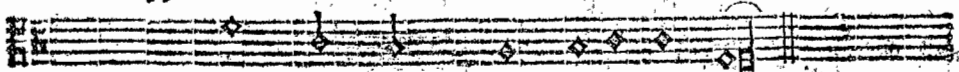
Daar Hij den losprijs had betaald;

Juicht nu: „ de wachters zijn gevloten,

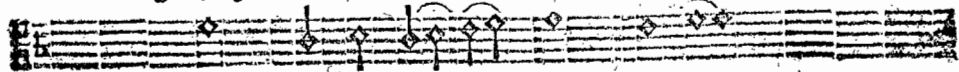
„ Voor bliksemvuur en hemelhoden,

„ Want J E Z U S heeft gezegepraald!"

Ja, J E Z U S heeft ons vrijgesproken;

Zijn Vader is in Hem voldaan;

Nu is ons 't licht des heils ontstoken;

De Heer is waarlijk opgestaan!

Bedrukten! slaakt uw angstig treuren;

Hij, die de rotsen kon verlicheuren,

Is overwinnaar van den dood!

Zoekt J E Z U S, maar met zegezangen;

Hij nam de magt der hel gevangen,

Toen Hij zijn heilig graf ontsloot.

3 Ja, J E Z U S leeft; wij zullen leven;

De dood heeft nu geen' prikkel meer,

Het vol rantsoen, voor ons gegeven,

Herstelt ons in Gods vriendschap weêr;

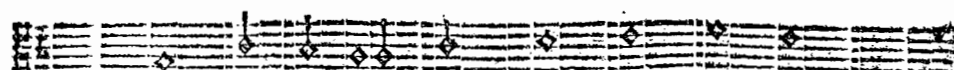
De bange vrees is nu geweken;

De Christen durft vrijmoedig spreken;

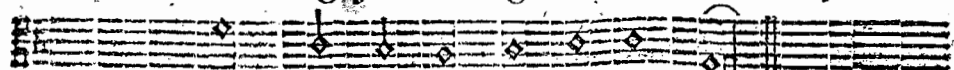
De Held van Golgotha verwon;

Nu groeijen op de graven bloemen,

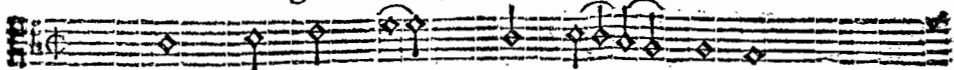
Die

Die eeuwig JEZUS grootheid roemen,

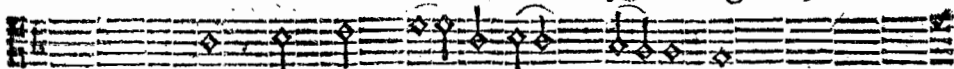
Ons graf is nu een' levensbron.

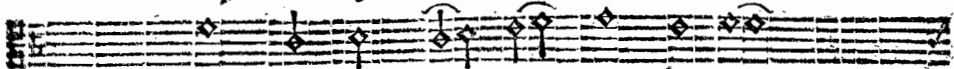
4 Ja, JEZUS leeft; wij zullen leven;

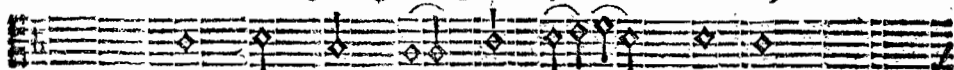
De kluisters van ons zwijgend graf,

Zijn in zijn' liefdehand gebleven,

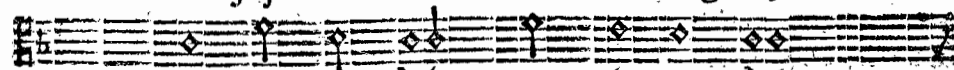
Die vrijmagt legt Hij nimmer af;

Laat nu ons lied ten hemel dringen;

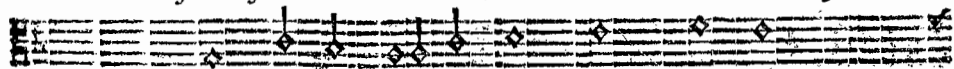
Wij juichen met de hemelingen,

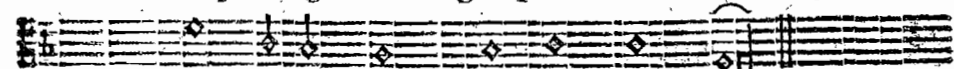
Tot eer van Hem, die eeuwig leeft;

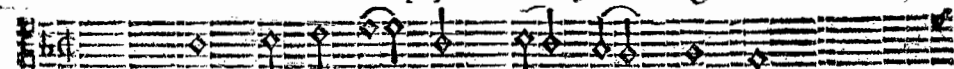
Hij blijft de rots van ons vertrouwen,

Wij mogen veilig op Hem bouwen,

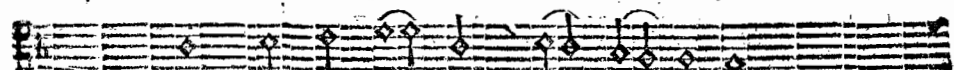
De stille hoop, die Hij ons geeft.

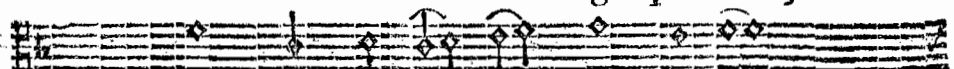
5 Wij loven U met dankb're psalmen,

O Sions Vorst! Immanuël!

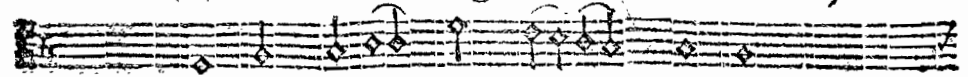
En kroonen U met vreugdepalmen,

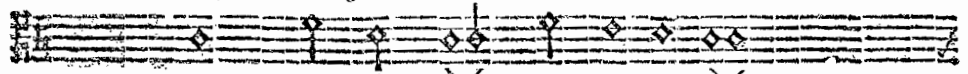
Als Heerscher o-ver dood en hel!

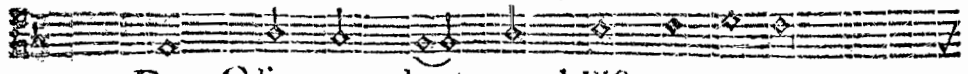
Och! doe uw' deugden in ons wonen;

Opdat wij in den wandel toonen,

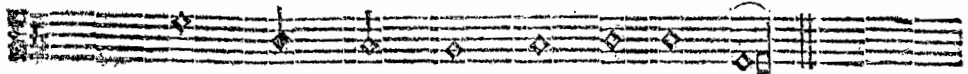
Dat G'in ons hart zijt opgestaan:

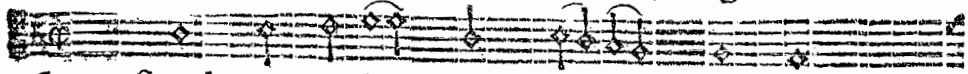
Dat G'in ons leeft en blijft regeren,

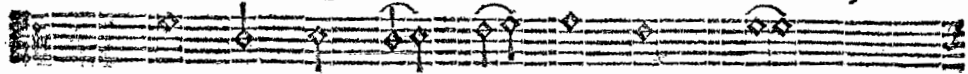
Als Koning, dien wij juichend' eeren,

Met wien wij naar den hemel gaan.

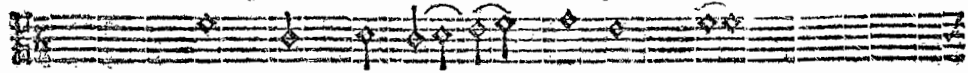
6 Sterk ons geloof met nieuwe krachten,

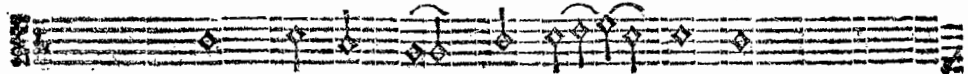
Wanneer de dood ons ligchaam sloop',

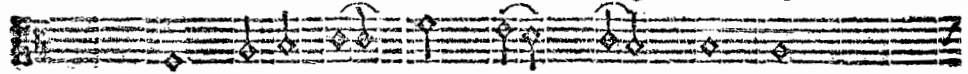
Om op uw' toekomst blij te wachten,

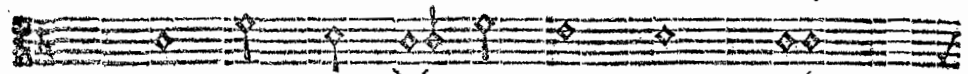
En niet beschamen in die hoop.

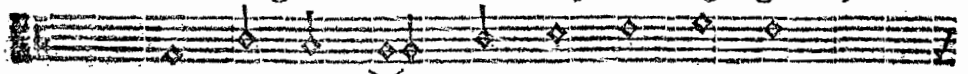
Dan zal de rust ons heilig wezen,

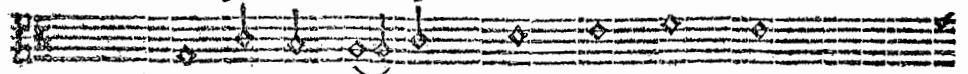
En onze ziel den dood niet vreezen,

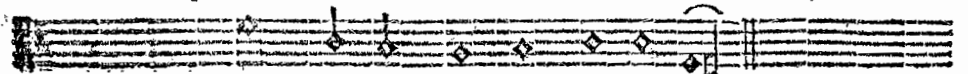
Hoe hoog dan ook de strijd moog' gaan;

Dan juichen wij met vast vertrouwen:

Wij zullen onzen Heer aanschouwen,

Want Hij is waarlijk opgestaan!

JEZUS HEMELVAART.

ROEMENDE.

247
240=bianco

*Ja! de strijd is af-ge-streden;
JE-ZUS heeft op u ge-le-den,*

*Zwijg nu, treu-rig Golgotha!
Bragt mij naar Be-thani-a.*

*Daar voer Hij van Si-ons kruinen,
Bij 't ge-klank der Gods ba-zui-nen,*

Naar omhoog als 's Menschen Zoon: Onder

't blij Hozanna zingen, Van miljoenen

Hemellingen, Stapte Hij op 's Vaders troon.

XLIVte L I E D.

J E Z U S H E M E L V A A R T,

Ja! de strijd is afgestreden;
Zwijg nu, treurig Golgotha!
Jezus heeft op u geleden,
Bragt mij naar Bethania,
Daar voer Hij van Siõns kruinen,
Bij 't geklank der Godsbazuinen,
Naar omhoog als 's Menschen Zoon:
Onder 't blij Hozanna zingen
Van miljoenen Hemellingen,
Stapte Hij op 's Vaders troon.

2 Zingt nu vrolijk, Si-o-nieten!
 Schoon uw oog uw' Heiland mist;
 Elke traan, dien gij doet vlieten,
 Wordt eens vrolijk afgewischt.
 Hij, de Heer der hemelscharen,
 Is naar 's Vaders huis gevaren,
 Daar Hij u ook plaats bereidt,
 Om met Hem vol vreugd te leven,
 Al zijn zoenwerk eer te geven,
 In een' vol-le zaligheid.

3 'k Zing met onbedwongen klanken,
 Door 't geloof, een vrolijk lied,
 Om mijn Goël blij te danken,
 Al aanschouwt mijn oog hem niet:
 Ziel! vlugt door 't geloof naar boven,
 Hoor daar uw Verlosser loven,

Doer

Door 't ge-za-ligd Eng'lenkoor ;

Ja , de blijde lofgezangen ,

Die Hij eeuwig moet ontvangen ,

Galmen heel den hemel door.

4 Was op aard' zijn' eerste woning ,

Slechts een schaam'le beestenstal ;

Nu heerscht Hij , als siöns Koning ,

Op den troon van 't groot heeläl ;

Hem is al 't bewind gegeven ;

Hel noch dood kan Hem weêrstreven ;

Hij regeert met majesteit ;

Hemel , aarde , koningrijken ,

Niets kan ooit zijn' magt ontwijken ;

Hij regeert in eeuwigheid.

5 Hij zal 't ware Godsrijk sichten ,

Schragen door zijn' sterke hand ;

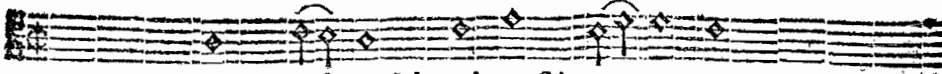
Joden, Heidenen verlichten,
 Wiſzen 't hemelsch vaderland.
 Ieder mag nu vrij verkonden:
 „ Jezus, aan het kruis gebonden,
 „ Stierf en overwon de hel;
 „ Is ten hemel opgevaren,
 „ Met veel duizend' Eng'lenicharen,
 „ Heerscht daar als Immanuël! ”
 6 d'Ark des heils, door Cherubijnen
 Opgevoerd naar 't vaderland,
 Wordt niet meer door Philistijnen
 Weggeroofd noch aangerand.
 ARONS staf zal eeuwig bloeijen,
 En vol rijpe vruchten groeijen;
 Trouwe MELCHISEDER! Ja,
 Al de hemelpriesterscharen,

Blijven op uw offer staren;

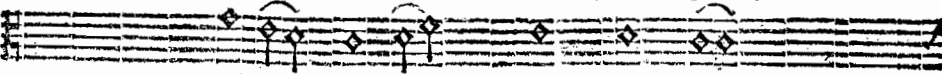

Danken U, Halleluja!

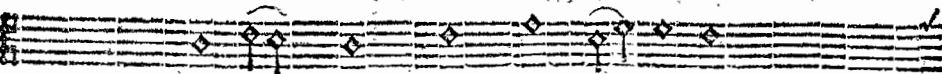

7

Nu, triomf! triomf! gezongen,

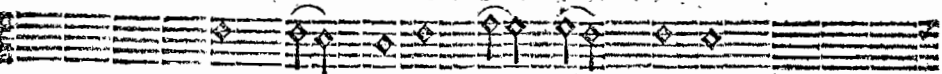
Lieve Heiland! maar ons lied

Is te zwak, en Eng'lentongen

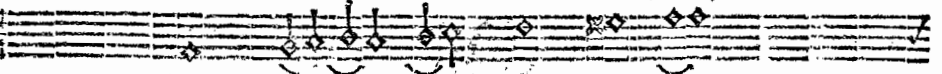
Hebben wij op aarde niet:

Voer ook onze ziel naar boven,

Om volmaakter U te loven;

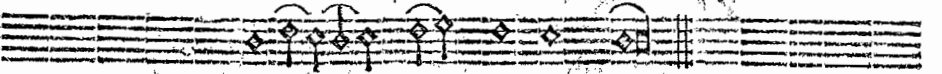
Och, ontboei ons van het stof!

Leer ons 't regte hemelleven,

Om U dankend' eer te geven,

En te juichen uwen lof!

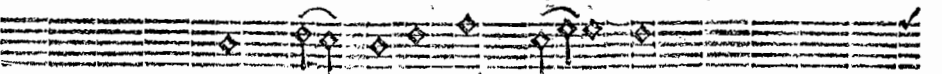

8

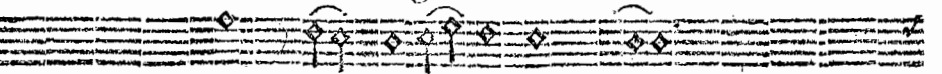
Doe uw Rijk, o Heiland! komen;

Zet het uit van zee tot zee;

Wil het ongeloof betoomen;

Voer het zegevierend mee!

Zend

Zend alom uw' Rijksgezanten,
Om uw' heilbanier te planten,
Groote Koning vol genaë!
Zijn wij hier nog strijdgenooten,
Eens neemt G'al uw lie-ve-loten,
Tot U, Heer! Halleluja!

P I N K S T E R - Z A N G.

EERBIEDIG VROLIJK.

255
256=blanco

Mogt Isrel in het goudgeel graan,

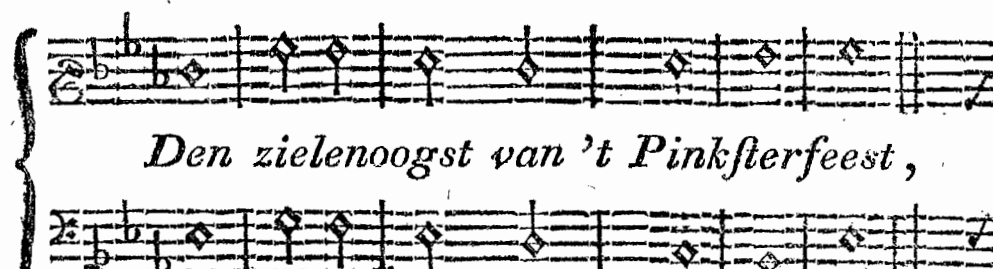
Vol vreugd, de kromme sikkel slaan,

Op 't feest der eerste-lin-gen;

Wij mogen nu door I E Z U S geest,

Den zielenoogst van 't Pinksterfeest,

Met nieuwe klanken zingen.

XLVte L I E D.

P I N K S T E R - Z A N G.

Mogt Isrel in het goudgeel graan,
 Vol vreugd, de kromme sikkel slaan,
 Op 't feest der eerstelingen;
 Wij mogen nu, door J E Z U S geest,
 Den zielen oogst van 't Pinksterfeest,
 Met nieuwe klanken zingen.

2 De Heiland leeft, dus juichen wij,
 Verheerlijkt in zijn' heerschappij;
 Als Siöns Heer en Koning;
 Hij zond zijn' Geest, den trooster, neêr,
 Ter staving van zijn' hemelleer,
 En 't kenmerk zijner krooning.

3 Zijn Geest gaf nu, door wind en vuur,
 Meer dan de krachten der natuur,
 Een Godverëerend teeken;
 Daar Hij den galileefchen mond,
 De leer van 't eeuwig vreêverbond,
 In aller taal deed spreken.

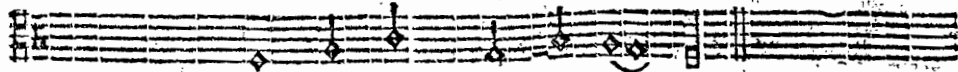
4 De *Meder*, *Parther*, *A-ra-bier*,
Romein, *Cretenfer*, elk moest hier,
 Bewond'rend opgetogen,
 Getuigen, schoon de laster spott':
 Dit is een wonderwerk van God,
 Door zijn geducht vermogen.

5 Zoo velde J E Z U S reine Leer,
 Den schaduwdienst en d'afgoôn neêr,
 Door zijne heilgezanten;
 d'Apostelschaar, zoo min geächt,

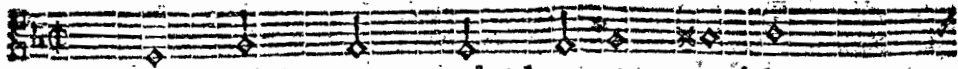
Had

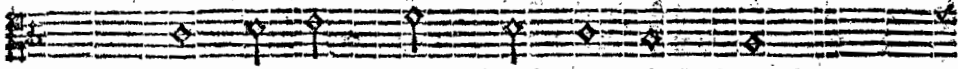
Had nu de wijsheid, moed en kracht,

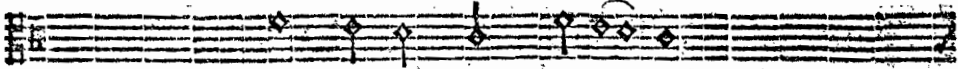
Om J E Z U S kerk te planten,

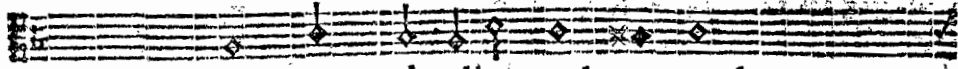
6 Een' Leer, van aardsch gezag ontbloot,

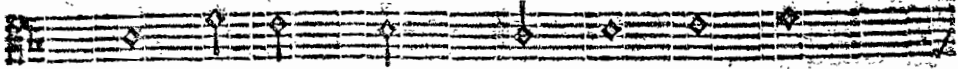
Die wellust, eer noch aanzien bood,

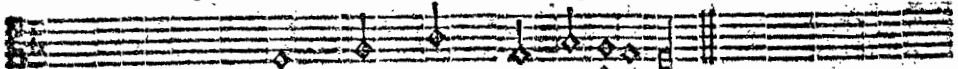
De wereld leert verlaten,

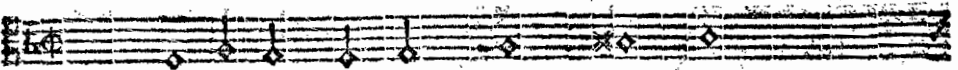
Bragt nu, uit aller taal en oord,

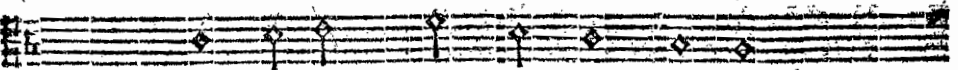
Voor J E Z U S troon, door geest en woord,

Veel duizend' onderzaten!

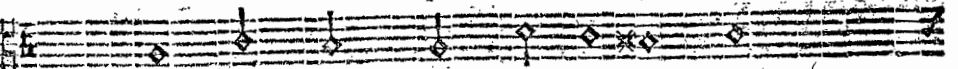
7 O lieve Heiland! zoo woudt Gij,

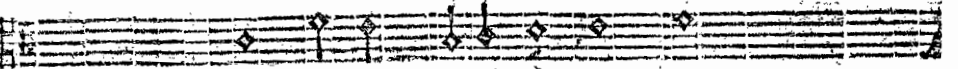
Door uwen Geest en heerschappij,

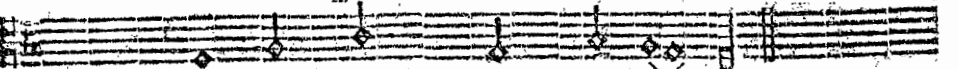
Uw' kerk op aarde stichten;

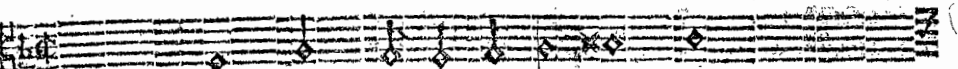
Och zend uw woord de wereld door;

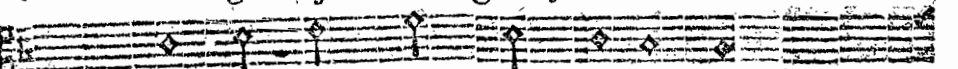
Wil Kaffer, Indiaan en Moor,

Ook A B R A M S zaad, verlichten

8 Mogt Bij - en Ongeleef de kracht,

Die ons uw Geest heeft aangebragt,

Door uw' genad' ontvangen!

Dan wierd U alle knie, o Heer!

Gebogen, uwen naam ter eer,

Met blijde lofgezangen.

9 Wij vieren, Heer! uw Pinksterfeest;

Och, blijf ons bij met uwen Geest!

Dien wij gestaag behoeven.

Ten Leidsman op de levensbaan,

Opdat wij Hem door euveldaân

Noch ongeloof bedroeven.

10 Uw Geest zij ons ten troost en licht,

Och! dat Hij onze gangen richt',

Om tot uw' eer te leven!

Hij sterk' ons in den bangsten nood,

Door zijne kracht, als w'aan den dood

De jongle snikken geven:

MORGEN AVONDMAAL.

EERBIEDIG VROLIJK.

261
262 = bianco

JEZUS heeft, door zijne boden,

Mij weer liefderijk doen nooden,

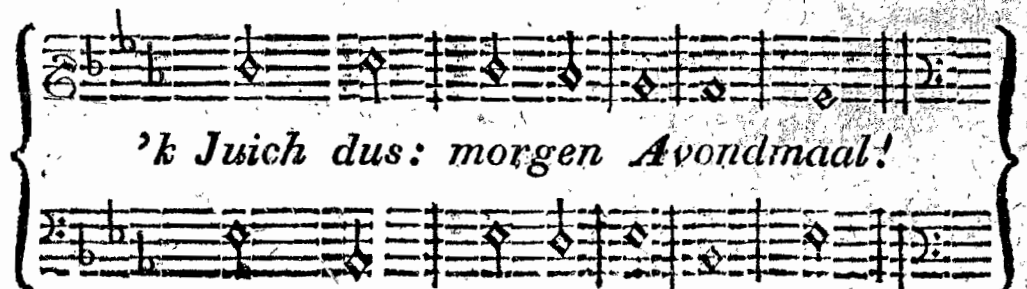
Tot zijn heilig zielsonthaal;

Daar Hij Brood en Wijn zal geven,

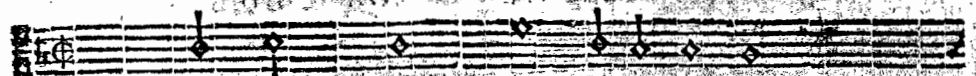
Ter verkwikking, kracht en leven:

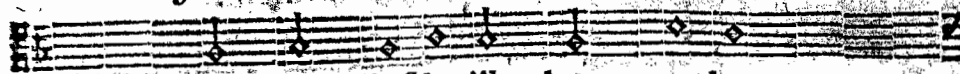
'k Juich dus: morgen Avondmaal!

XLVIIte L I E D.

M O R G E N A V O N D M A A L.

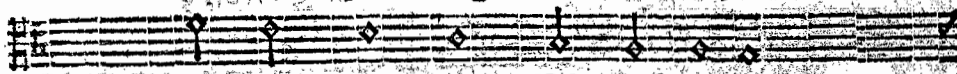
J E Z U S heeft, door zijne boden,

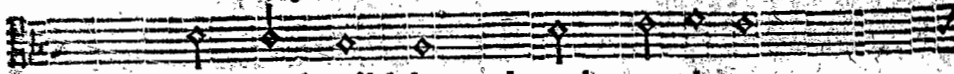
Mij weêr liefderijk doen nooden,

Tot zijn heilig zielsonthaal;

Daar Hij Brood en Wijn zal geven,

Ter verkwikking, kracht en leven:

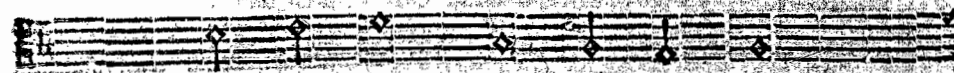
'k Juich dus: morgen Avondmaal!

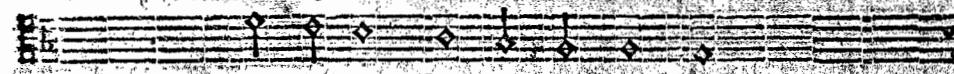
2 O! hoe zal ik daar verschijnen?

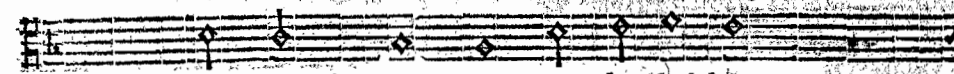
'k Voel, helaas! mijn' moed verdwijnen;

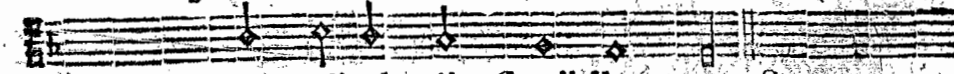
Maar Gij biedt m'een bruiloftskleed!

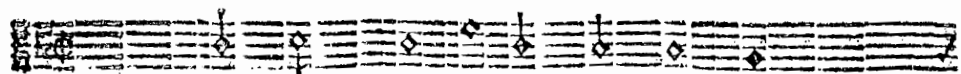
Dat alleen kan al de vlekken,

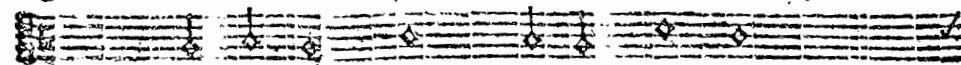
J E Z U S! voor uw oog bedekken,

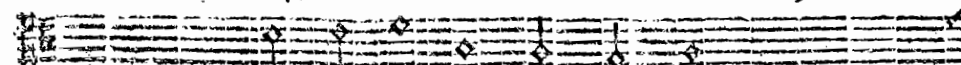
Daar gij al mijn struik'len weet?

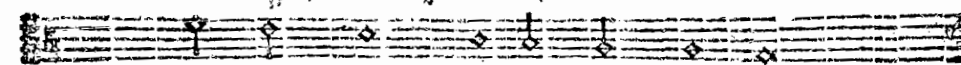
3 Zou dan schuldbesef mij hind'ren,

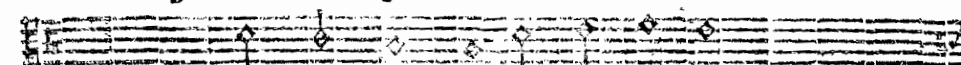
Op te gaan met 's Heeren kind'ren,

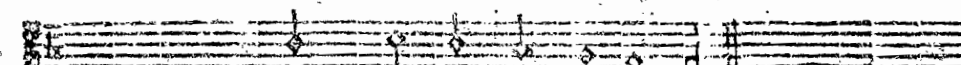
Daar ik mij als zondaar ken?

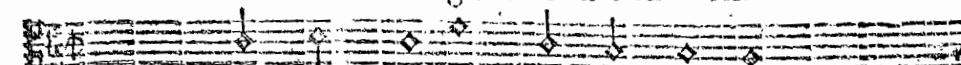
Je zus roept, en ik zou schromen

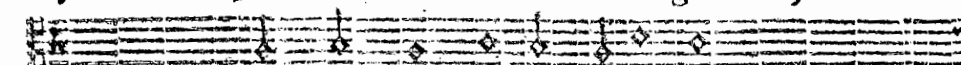
Tot zijn heil-f tein te komen?

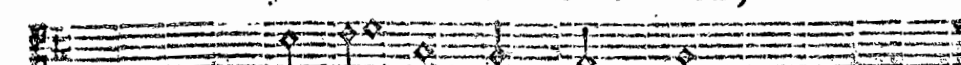
Neen: ik ga zoo als ik ben.

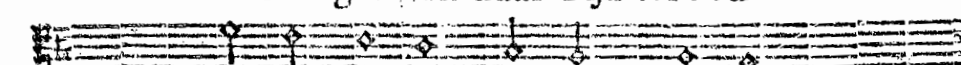
4 JEZUS liefste bruilofts gasten,

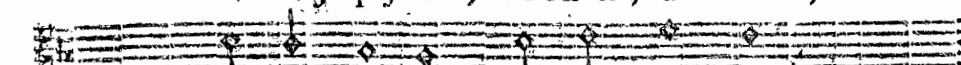
Zijn vermoeiden en belasten;

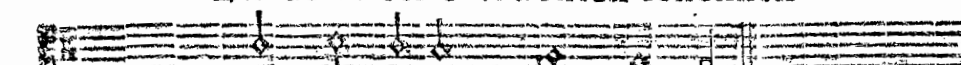
Hongerigen naar zijn Brood

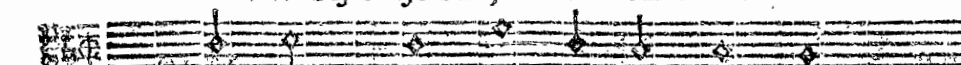
Wil Hij spijzen, voeden, drenken,

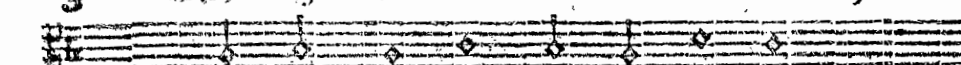
En de zoetste vruchten schenken

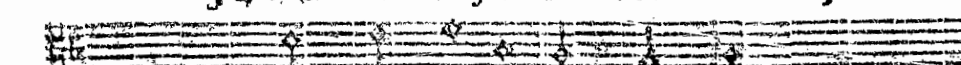
Uit zijn lijden, kruis en dood.

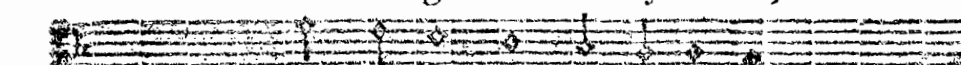
5 Laat mij d'eisch der wet verschrikken,

Je zus wil mijn' ziel verkwikken,

Met het goede van zijn huis;

Zou ik dan nog achterblijven,

Starend' op mijn wanbedrijven?

Neen: ik vlugt naar Goëls kruis.

6 'k Val ootmoedig voor U neder:

Lieve Heiland! die zoo teeder

Al mijn' schulden hebt voldaan;

Die, o goed' en trouwe Herder!

Ieder schaapje hoedt, om verder

Van het spoor niet af te gaan.

7 Doe mij aan uw' dood gedenken,

Daar ik U mijn hart wil schenken,

Zoo bezoedeld als het is;

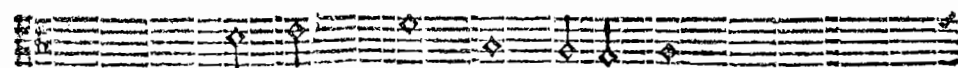
Dan zal ik geloovig eten;

Balsen krijgen op 't geweten;

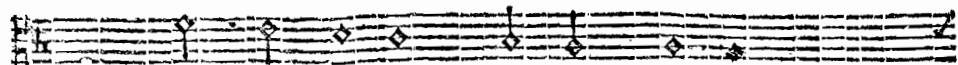
Juichen aan uw' liefdedisch!

8 'k Mag dan weër met al mijn' zonden,

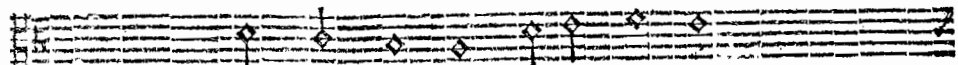
Schuilen in uw bloed en wonden,

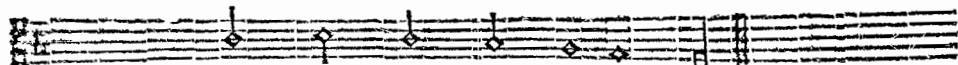
Hemel! welk een' zaligheid!

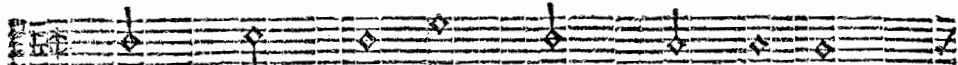
Gij doet armen, naakten, blinden,

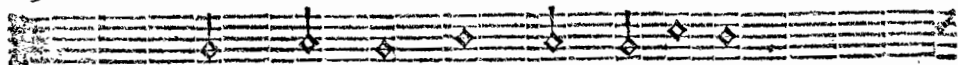
Uit uw' volheid alles vinden,

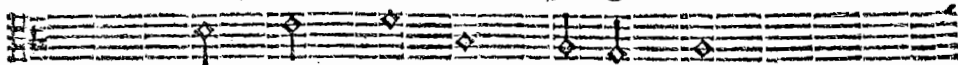
Wat hen naar den hemel leidt.

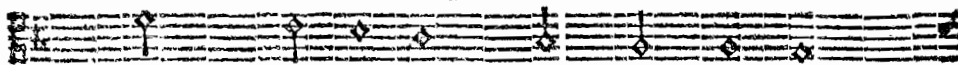
9 Daar G'een troostrijk woord wilt spreken,

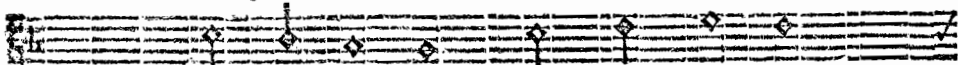
Roept Gij elk met zijn gebreken;

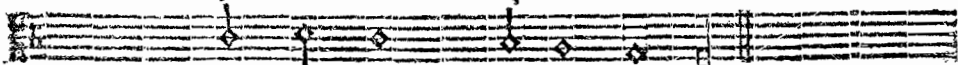
Zondaars wilt gij 't leven biën:

Geef m', o Heiland! moed en krachten,

'k Blijf U aan uw' disch verwachten,

Om U door 't geloof te zien.

HEDEN AVONDMAAL.

EERBIEDIG VROLIJK.

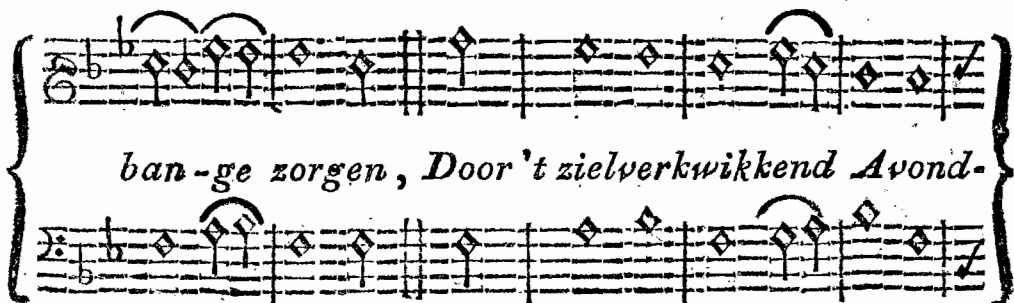
267
267=blanco

Hoe vrolijk daagt deez' blij-de morgen, De

dag van JEZUS zegepraal, Die ons ontheft van

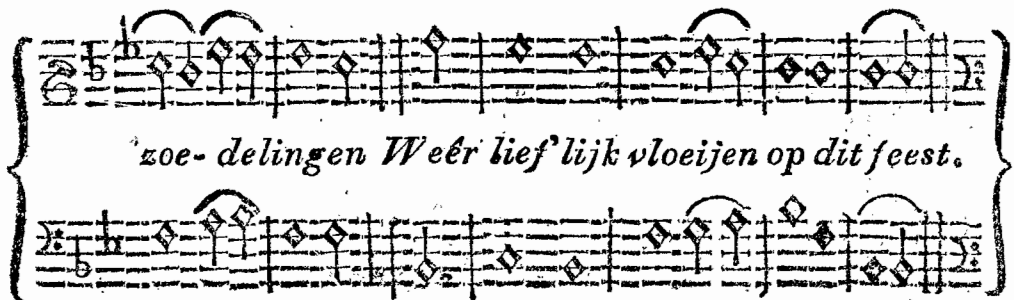
ban-ge zorgen, Door't zielverkwikkend Avond-

maal; Nu zal de heilfontein weér springen, Voor

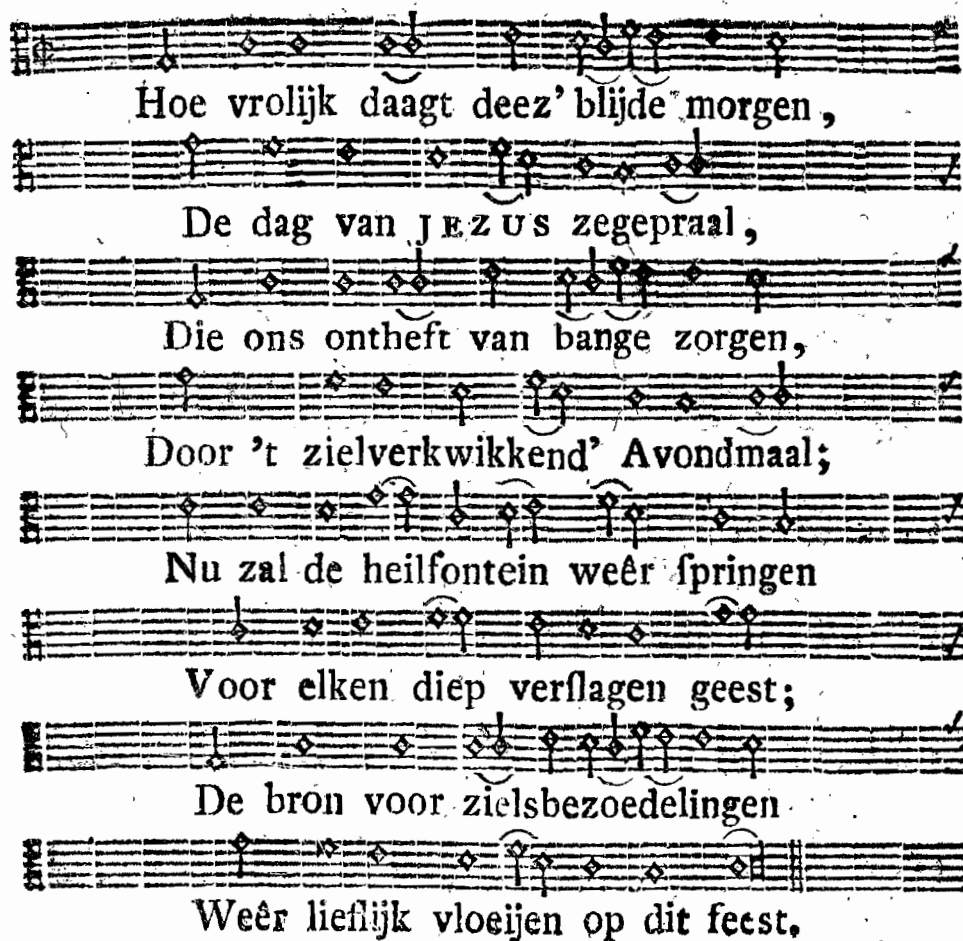
elken diep verflagen geest; De bron voor zielsbe-

zoe- delingen Weér lief'lijk vloeijen op dit feest.

XLVIIIste L I E D.

H E D E N A V O N D M A A L.

Hoe vrolijk daagt deez' blijde morgen,
De dag van J E Z U S zegepraal,
Die ons ontheft van bange zorgen,
Door 't zielverkwikkend' Avondmaal;
Nu zal de heilfontein weér springen
Voor elken diep verslagen geest;
De bron voor zielsbezoedelingen
Weér lieflijk vloeijen op dit feest.

2 Komt

2 Komt nu, vermoeiden en belasten
 Door schuldbesef! vlugt naar uw 'Heer;
 De Boetelingen zijn hier gasten;
 Zet u aan J E Z U S disch ter neêr:
 Hij wil, gij zult gedacht'nis vieren
 Van al zijn lijden, kruis en dood;
 En, onder zijne heilbanieren,
 U sterken met zijn wijn en brood.

3 Hier wordt de ware rust geschonken;
 Het zoet der hemelspijs gesmaakt,
 Die 't liefdevuur weêr doet ontvonken,
 In 't hart, dat naar verlossing haakt.
 De stille tranen, die wij sproeijen,
 Zijn tolken van ons dankend' hart,
 Daar wij de bron des heils zien vloeijen,
 Die J E Z U S ons ontsloot door smart.

4 Hier zien wij hemelreinheid blinken,
 Daar God zijn' liefde spreidt ten toon;
 Die 't regt bewaart, de schuld doet zinken
 In 't bloed van zijn' gekruisten Zoon;
 Wat bange nooden en gevaren,
 Ons drukken in dit aardsch gedruis,
 Hier hechten w'onze zielsbezwaren,
 Door 't heilgeloof aan J E Z U S kruis.

5 Nu heffen wij het hart naar boven,
 O lieve Heiland! aan uw' disch;
 Wij eten, drinken, en gelooven
 Dat onze schuld vergeven is.
 O Liefde! Gij liet U verbreken
 In smart en pijn; wat zaligheid,
 Ziet hier 't geloof, in 't heilig teeken
 Van uwen dood, ten toon gespreid.

6 O Herder! die zoo menigmalen,
 Door uwe liefdezorg en kracht;
 Ons opzocht, daar Gij ons zaagt dwalen,
 En in uw' schaapskooi hebt gebragt;
 Nu wilt Gij ons weêr zacht'lijk leiden
 Langs beekjes, vloeiend' vol genaê,
 En brengen in de klaverweiden
 Der zielentrust van Golgotha.

7 Nu hebt G'ons weêr de vree-o-lijven
 Doen smaken van uw' moeit' en strijd;
 Och! doe ons immer bij U blijven,
 In dank'bre liefd' U toegewijd.

Gij zijt ons Hoofd: wij zijn uw' leden;
 Gij kocht ons vrij door smart en pijn;
 Doe ons nu steeds met vas te schreden
 Voor U een' eer op aarde zijn.

DE DANKENDE DISCHGENOOT,

STATIG VROLIJK.

273

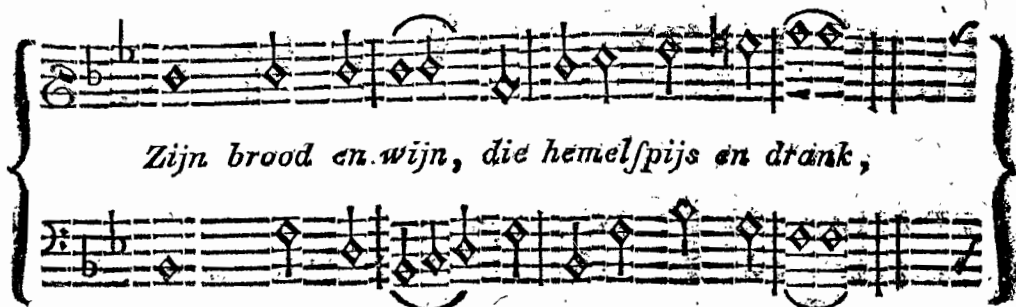
274=blanco

Juich nu, mijn' Ziel! Zeg uwen Goel dank;

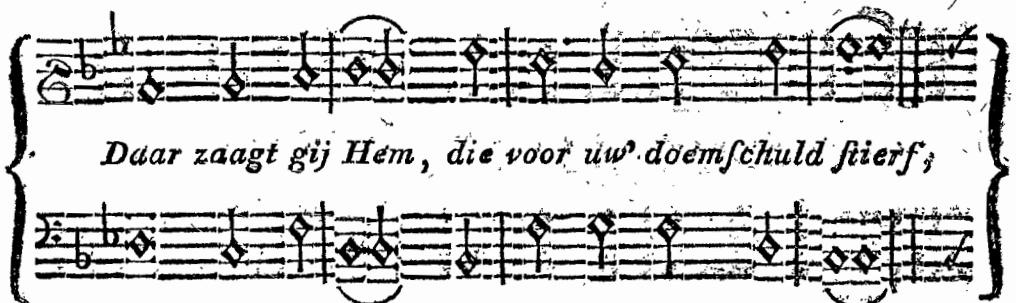
Gij zijt verkwikt, gered uit veel bezwaren;

Zijn brood en wijn, die hemelspijs en drank,

Deed u op 't kruis van uw' Verlosser sta-ten;

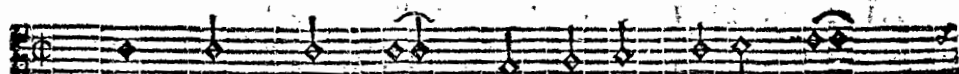
Daar zaagt gij Hem, die voor uw' doemschuld stierf,

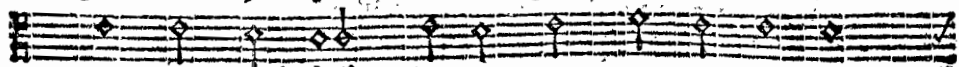
En met zijn' dood het leven u verwierf.

XLVIIIste L I E D.

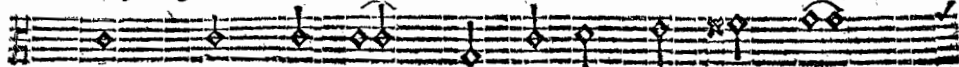
DE DANKENDE DISCHGENOOT,

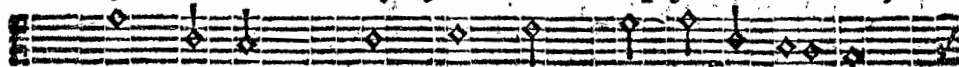
Juich nu, mijn' ziel! zeg uwen Goël dank;

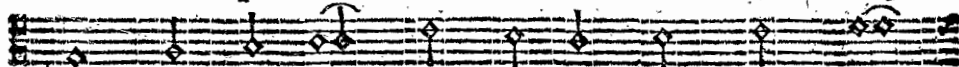
Gij zijt verkwikt, gered uit veel bezwaren;

Zijn brood en wijn, die hemelspijs en drank,

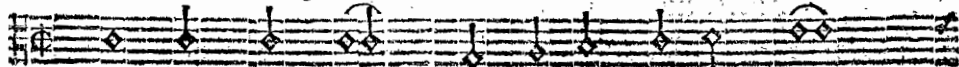
Deed u op 't kruis van uw' Verlosfer staren;

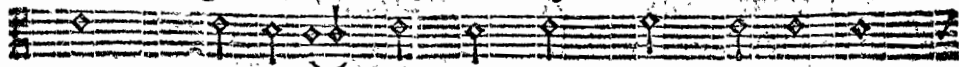
Daar zaagt gij Hem, die voor uw' doemschuld stierf,

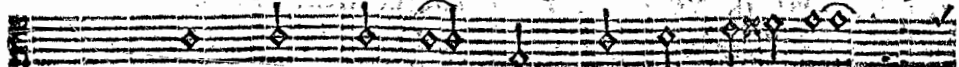
En met zijn' dood het leven u verwierf.

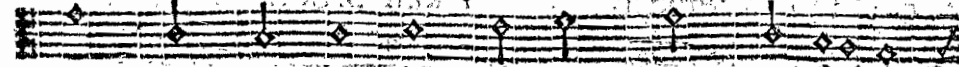
2 Ik mogt nu weër, aan zijnen vollen disch,

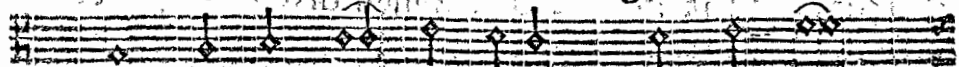
Door 't heilgeloof mij aan zijn' dienst verbinden;

'k Zag daar hoe Hij een trouwe Boäs is,

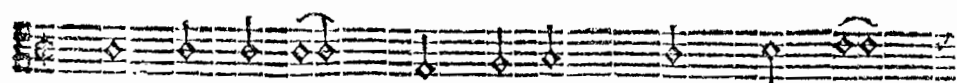
Die 't hong'rig hart het voedend graan doet vinden,

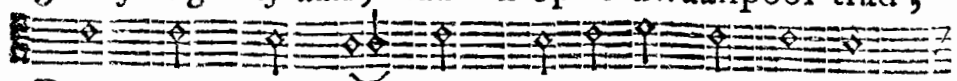
Die niet bezwijkt in liefde, trouw en magt,

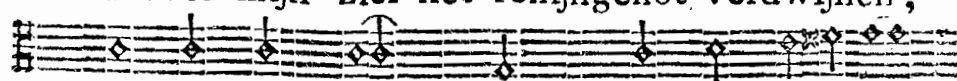
Voor hem, die 't al van zijne hulp verwacht.

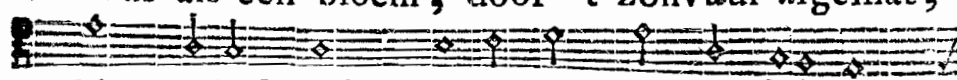
3 Hij zag mij aan, daar ik op 't dwaalspoor trad,

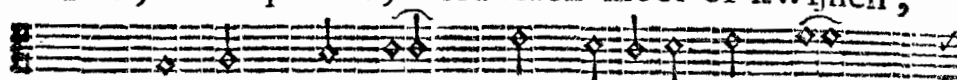
Deed voor mijn' ziel het schijngenoet verdwijnen;

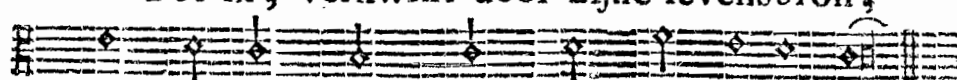
'k Was als een' bloem, door 't zonvuur afgemat,

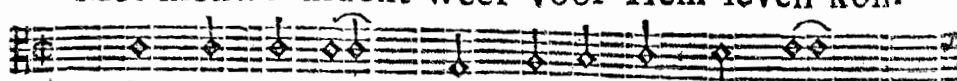
Die, onbesproeid, verdorren moet of kwijnen,

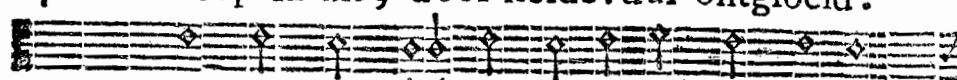
Tot ik, verkwikt door zijne levensbron,

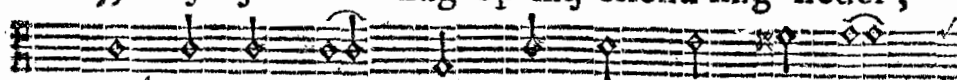
Met nieuwe kracht weêr voor Hem leven kon.

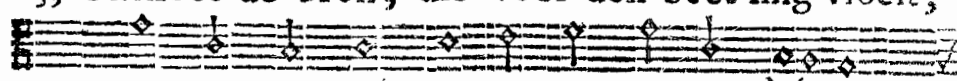
4 Nu roep ik uit, door liefdevuur ontgloeid:

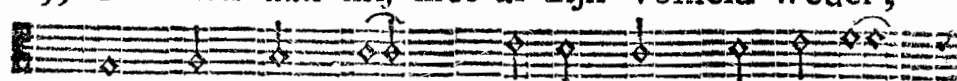
„Mijn J E Z U S zag op mij ellend'ling neder;

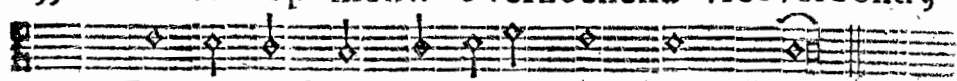
„Ontfloot de bron, die voor den boet'ling vloeit,

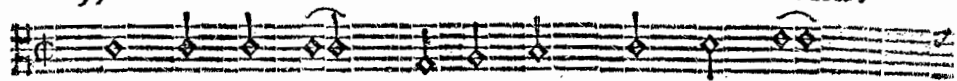
„Gaf zich aan mij met al zijn' volheid weder;

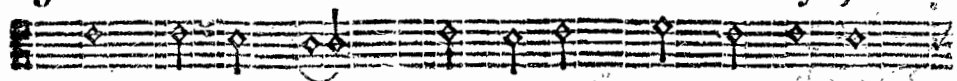
„En vestt' op nieuw 't verzoenend vreeverbond,

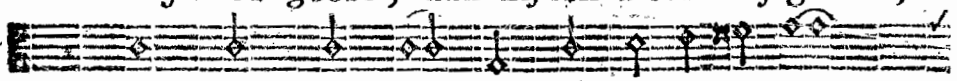
„Dat ik verbrak en onbedachtzaam schond!”

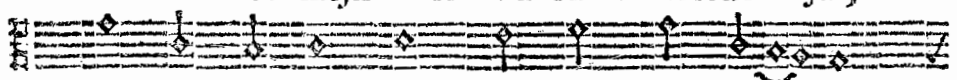
5 O dankensstof! dit al kan brood en wijn,

Door Jezus geest, aan zijnen disch mij geven;

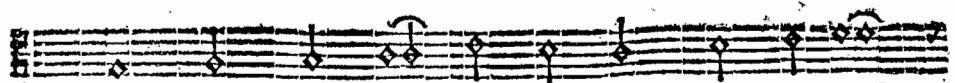

Nu moet mijn' ziel ook enk'le liefde zijn,

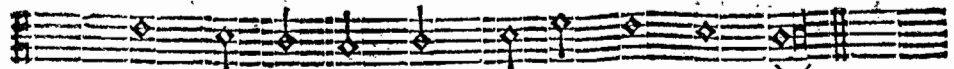

Om tot zijn' eer voor Hem op aard' te leven;

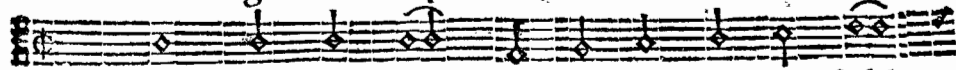
Maar,

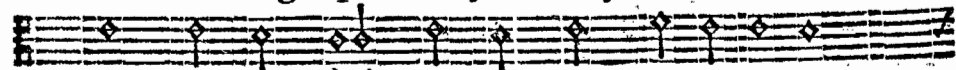
Maar, ach! hoe zwak is hier mijn dank en lof,

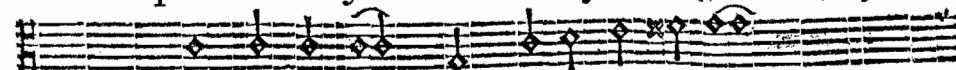
Zoo lang ik leef op 't ondermaansche stof.

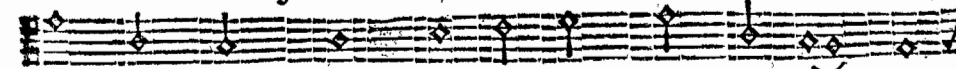
6. 'k Sla 't oog op Hem, die mij als Herder leidt,

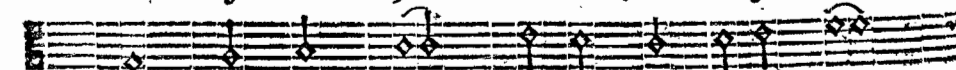
En priester blijft voor al mijn zielgebreken;

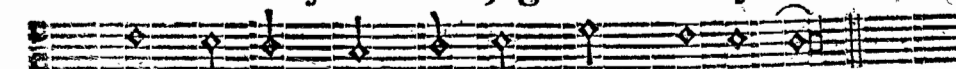
Die mij bedekt met zijne heiligheid,

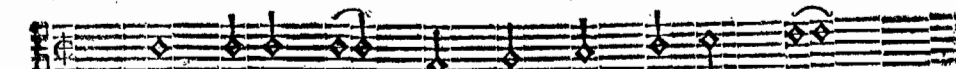
En voor mijn' schuld, verzoenend', heil blijft smeeken;

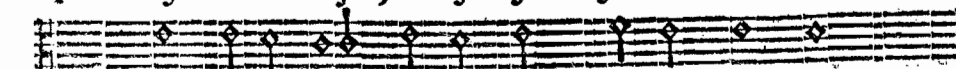
Om door zijn' kracht, geleid aan zijne hand,

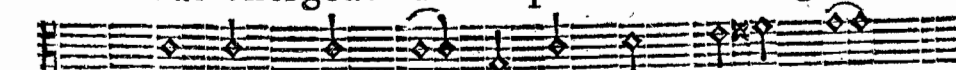
Te streven naar het hemelsch Vaderland.

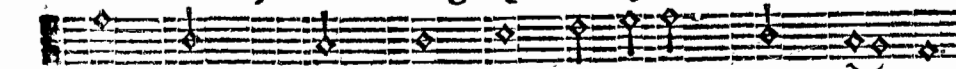
7 Mijn Goël! ja, Gij zijt mijn hulde waard',

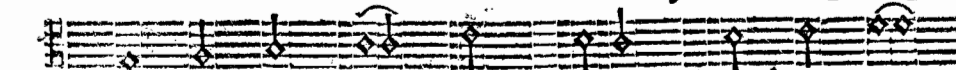
Wat offergeur zal ik op 't Outer brengen,

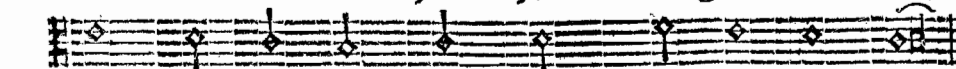
Voor U, wiens oog op al mijn' daden staart?

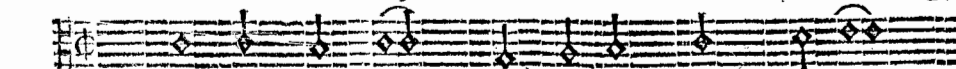
Voor wien G'uw bloed zoo liefderijk woudt plengen?

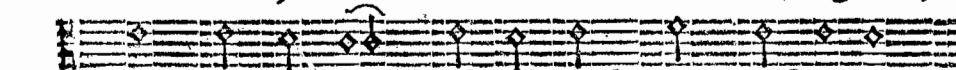
'k Heb Var noch Lam; neen, 'k offer 't geen Gij vraagt,

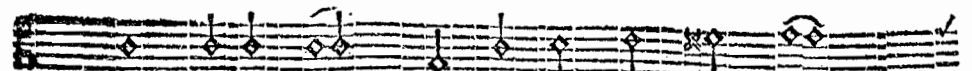
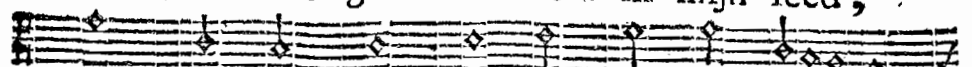
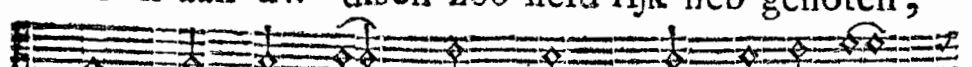
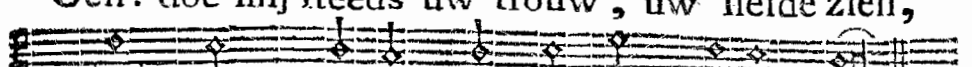
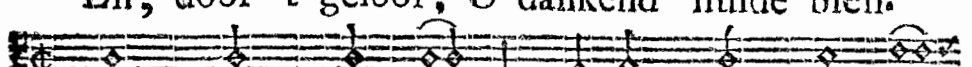
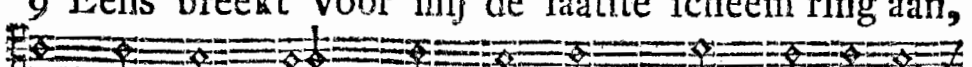
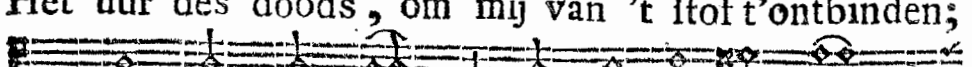
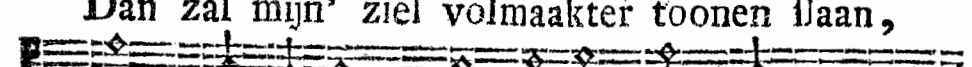
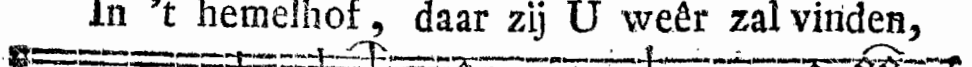
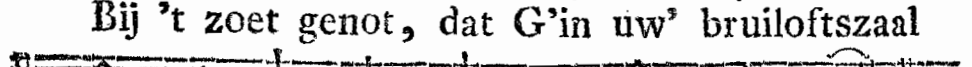
Een schuldvol hart, dat steeds van weedom klaagt.

8 Dat ik, o Heer! uw' liefde nooit vergeet',

Dat gul onthaal, uit al uw' smart gesproten;

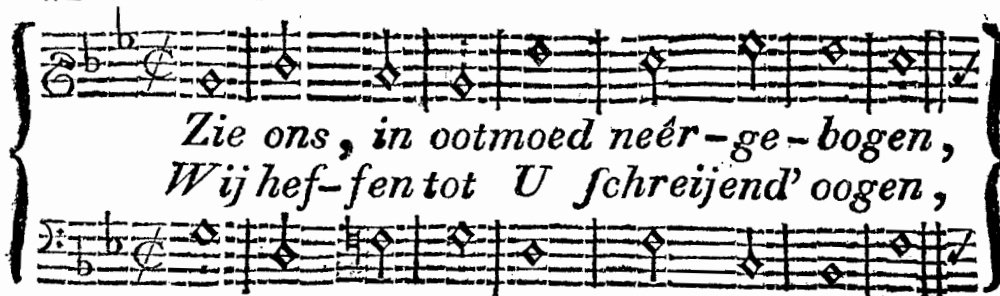

 Die zielevreugd' en balssem in mijn leed,

 Die 'k aan uw' disch zoo liefd'rijk heb genoten;

 Och! doe mij steeds uw' trouw, uw' liefde zien,

 En, door 't geloof, U dankend' hulde biën.

 9 Eens breekt voor mij de laatste scheem'ring aan,

 Het uur des doods, om mij van 't stof t'ontbinden;

 Dan zal mijn' ziel volmaakter toonen slaan,

 In 't hemelhof, daar zij U weêr zal vinden,

 Bij 't zoet genot, dat G'in uw' bruiloftsmaal

 Haar schenken zult, aan 't zaligst Avondmaal.

BOETZANG VÓÓR DEN BIDDAG.

WEINIG LANGZAAM.

279
2db = blanco

*Zie ons, in ootmoed neér-ge-bogen,
Wij hef-fen tot U schreijend' oogen,*

*Vol-za-lig goeddoend God!
In ons angstval-lig lot.*

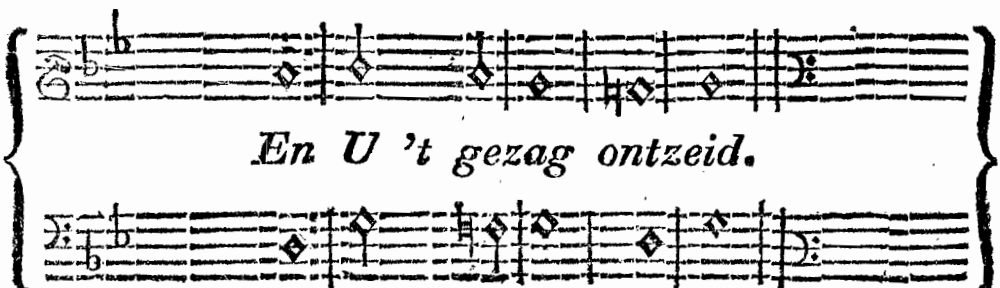
Wij hebben tegen U misdreven,

O hoogste Majesteit!

Der zondenlust gehoor gegeven,

En U 't gezag ontzeid.

XLIX^{te} L I E D.

BOETZANG vóór den BIDDAG:

Zie ons, in ootmoed neêrgebogen,
Volzalig, goeddoend' God!
Wij heffen tot U schreiend' oogen,
In ons angstvallig lot.
Wij hebben tegen U misdreven,
O hoogste Majesteit!
Der zondenlust gehoor gegeven,
En U 't gezag ontzeid.

2 Wij schreijen tranen; ach! wij weenen:
 Wij zien de voorspoedszon,
 Die 'ons zoo glansrijk heeft beschenen,
 Gezonken in haar bron.
 Wij zien den dart'len wellust blinken,
 En stille ned'righeid,
 Als in den diepsten afgrond zinken,
 Waar zij uw' hulp verbeidt.

3 O God! vloeï, vloeï in aller harten,
 Die nog, met eelt omkleed,
 Gevoelloos zijn voor al de smarten
 Van Neêrlands drukkend leed.
 Och! maak ons allen boetelingen,
 Door 't reinste schuldgevoel,
 Opdat wij uwen troon omringen;
 Naar 't heilig Godd'lijk doel!

4 Natuur verbleekt bij d'euveladen;
 Geheel de schepping zucht,
 Zoo lang de zondaar U blijft smaden,
 Weerspannig U ontvlugt.
 Het hart, in rouw tot U gevloten,
 Met zonden zwaar belaân,
 En 't schreiend' oog, geprangd door nooden,
 Ziet Gij ontfermend aan.

5 Gij zet de liefdebron nog open,
 Die voor den boet'ling vloeit;
 Dit doet ons, Heer! op vruchten hopen:
 Aan JEZUS kruis gegroeid!
 De doornen mogen zich verheffen,
 Op 't donker levenspad;
 Gij maakt de struikelingen effen,
 Door 't bloed uws Zoons bespat.

6 Verschoon al onze wanbedrijven;
Wij smeeken om genaë;
Verkwik ons door de vree-olijven,
Gegroeid op Golgotha.
Gij toch verstoot geen boetelingen;
Gij wenkt hen tot uw' troon,
Om van bevrijding blij te zingen,
In uw' gekruisten Zoon!

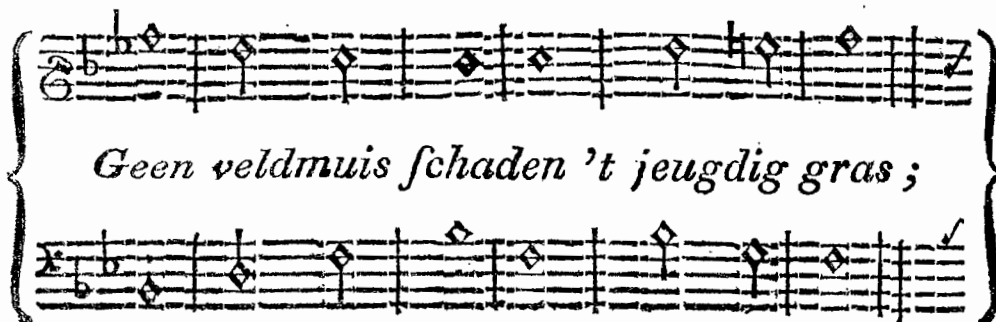
B I D D A G S = L I E D.

205
206 = blanco

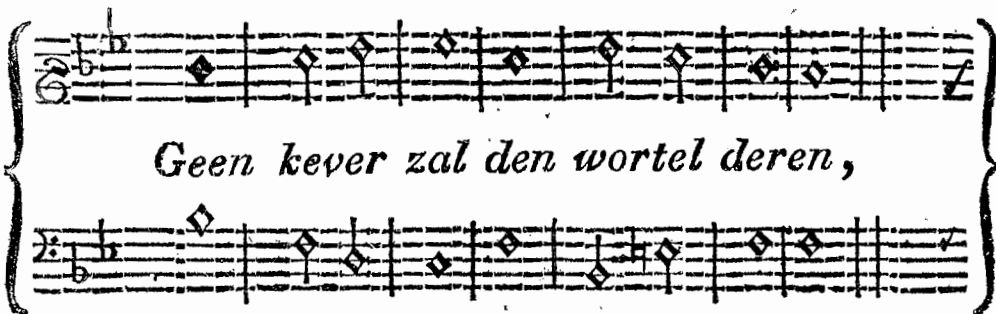
ERNSTIG.

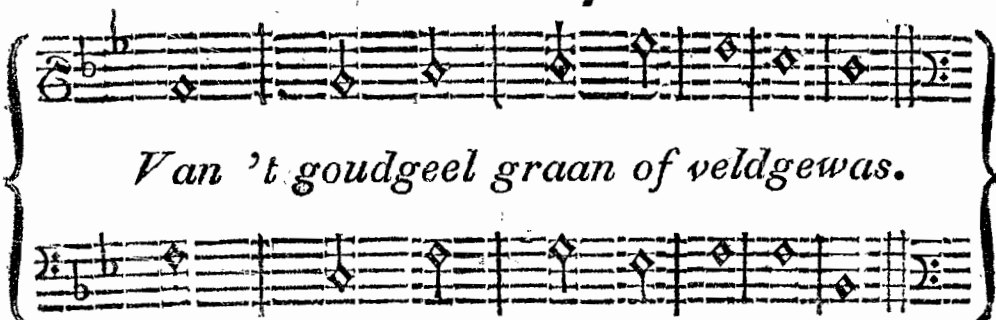
Geen rups zal't bloeiend ooft verteren ;

Geen veldmuis schaden 't jeugdig gras ;

Geen kever zal den wortel deren ,

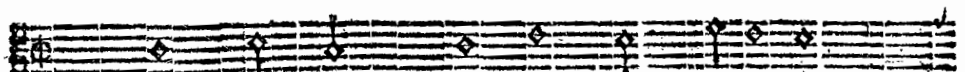

Van 't goudgeel graan of veldgewas.

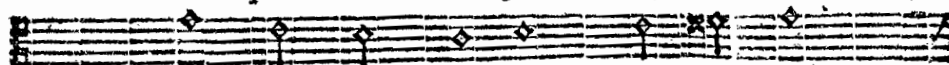
Lste L I E D.

B I D D A G S - L I E D.

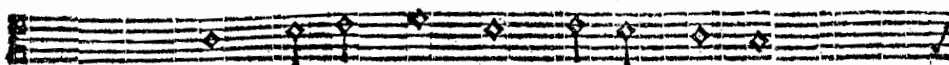
Naar 1 KON. VIII. ps. 37.

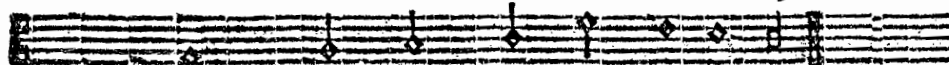
Geen rups zal 't bloeiend ooft verteren;

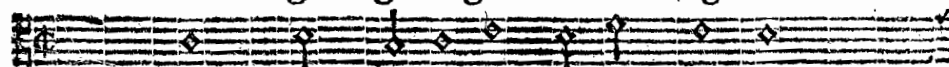
Geen veldmuis schaden 't jeugdig gras;

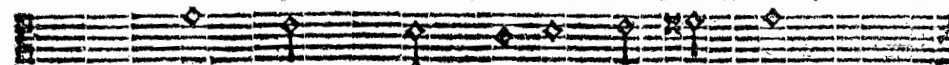
Geen kever zal den wortel deren,

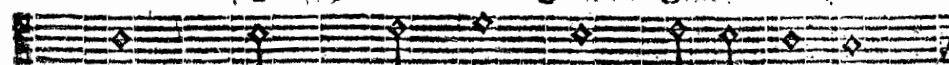
Van 't goudgeel graan of veldgewas.

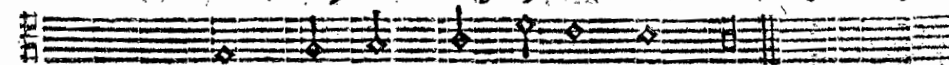
2 Geen storm - orkanen zullen woeden;

Noch pest, noch bange hongersnood,

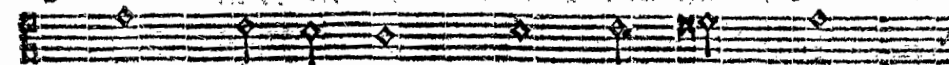
Noch sneeuw, noch ijs, noch watervloeden,

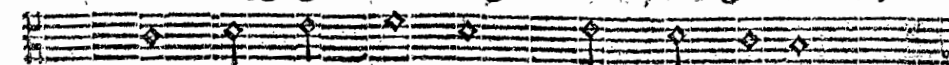
Ons dreigen met gevaar of dood.

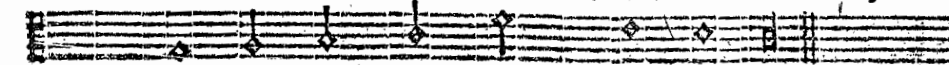
3 Geen vijand zal de rust verstoren,

Door krijgsgescrei; geen tweedragt woelt;

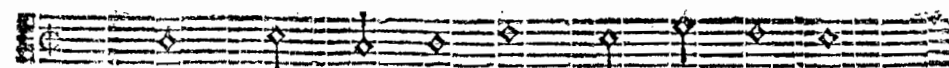

God wil der menschen smeekstem hooren,

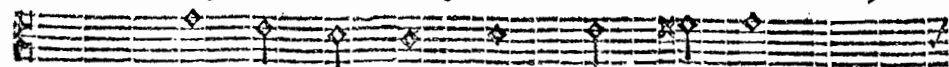

Als elk de plaag van 't hart gevoelt.

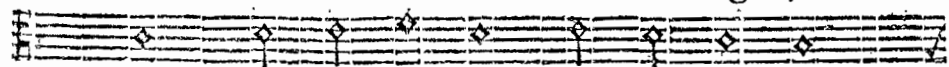
4 Komt;

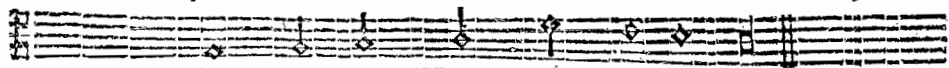
4 Komt; smeeken wij den God der vad'ren;

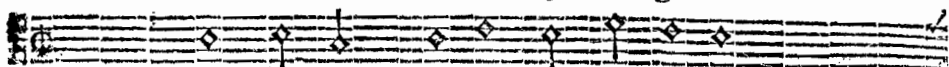
Die ons dit land ter woonsteê gaf;

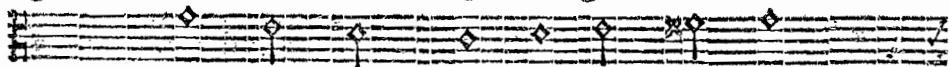
Komt; laat ons biddend' tot Hem nad'ren,

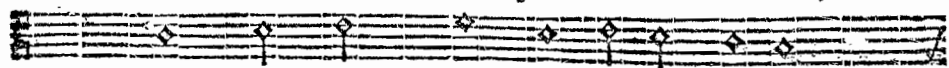
En troonen Hem zijn' zegen af.

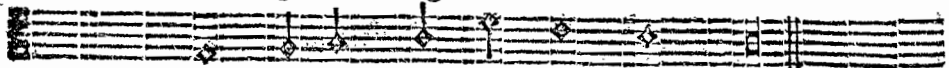
5 Dan zullen d'uitgedroogde beken

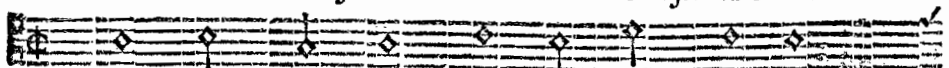
Weêr kabb'lend' vloeijen als voorheen,

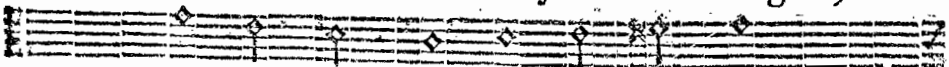
En 't lagchend' groen de dorre streken

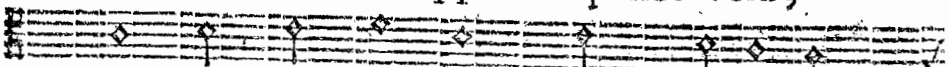
Weêr vrolijk doen te voorschijn treên.

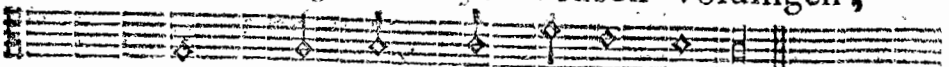
6 De Godsdienst zal weêr juichend' zingen;

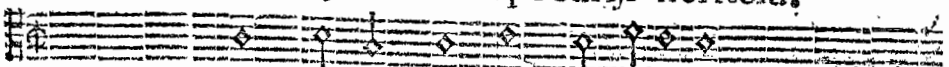
De landman hupp'len op het veld;

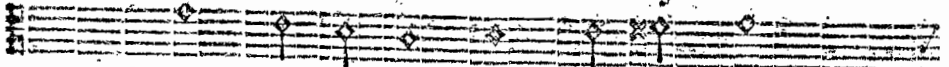
De steed'ling ziet zijn' wensch voldingen,

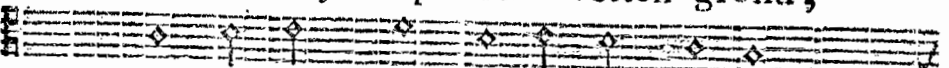
En 't kwijnend' koopbedrijf hersteld.

7 Dan zullen dra de vreeolijven

Weêr bloeijen op deez' vetten grond,

En j e z u s geest zal bij ons blijven,

Tot aan den jongsten morgenstond.

Z O N D A G S - L I E D.

ERNSTIG EN VERGENOEGD.

208
290 = bianco

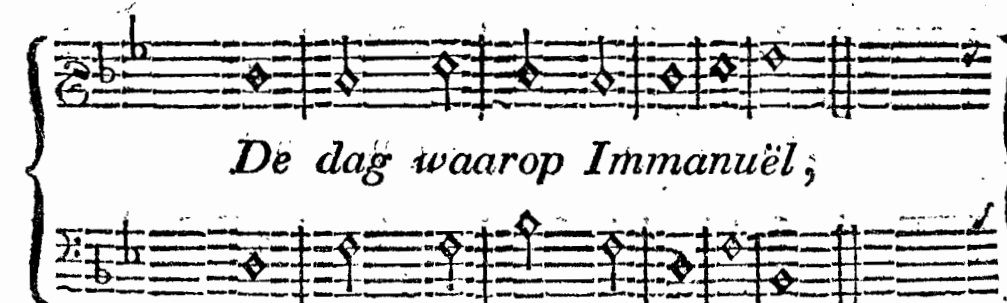
Dit is de dag die 't hart verblijdt ;

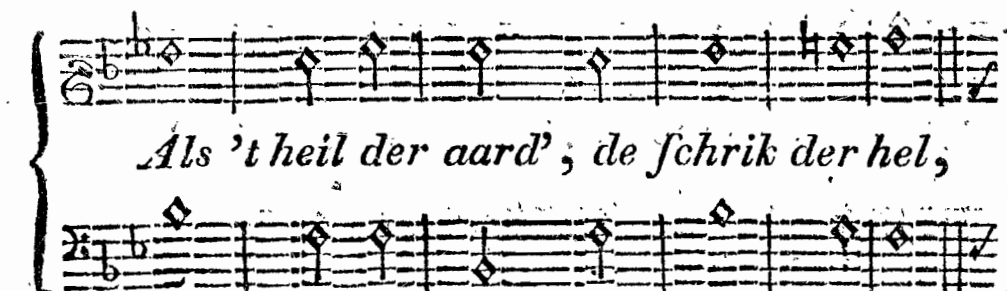
De dag aan zielrust toegewijd,

Tot roem van 't Opperwezen ;

De dag waarop Immanuël,

Als 't heil der aard', de schrik der hel,

Is uit het graf ver-re-zen!

Lifte L I E D

Z O N D A G S - L I E D.

Dit is de dag die 't hart verblijdt;
De dag aan zielrust toegewijd,
Tot roem van 't Opperwezen;
De dag waarop Immanuël,
Als 't heil der aard', de schrik der hel,
Is uit het graf verrezen!

2 Dit is de dag van heil en rust,
Door J E Z U S liefde 't eerst gekust,
Bij 't heilrijk zegepralen;
Daar Hij den dood en 't graf verwon,
En, als de heil-en levenszon,
Zijn glansrijk licht deed stralen.

3 Komt, Christ'nen! vieren wij deez' dag,

Met eerbied, liefd' en diep ontzag,

In onze Tempelkoren;

't Geldt ons belang en J E Z U S eer,

Dat wij de roepstem van dien Heer,

Door zijne knechten hooren,

4 Hij, die de Heer des Sabbaths is,

Wil ons, in d'aardsche wildernis;

Met levend water drenken;

En, bij dit rustverwekkend feest;

Den invloed van zijn woord en Geest

Ten troost en blijdschap schenken.

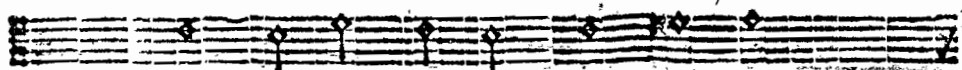
5 't Zij ver van ons, dat wij ontvaard,

Deez' dag, voor onze ziel zoo waard',

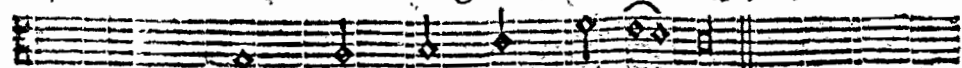
Verdart'len in de zonden;

Dat wij geen eer voor J E Z U S zijn,

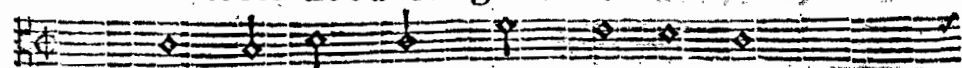
Die

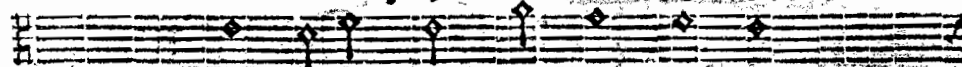
Die, na de bangste smart en pijn,

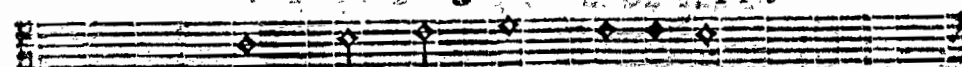
Heeft dood en graf verslonden.

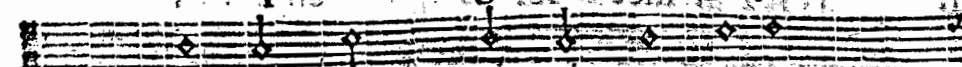
6 O Heiland! ja, deez' heildag zij,

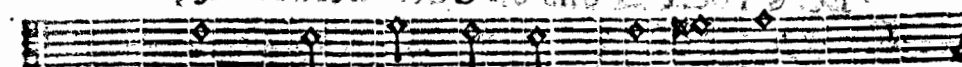
Door uwe magt en heerschappij

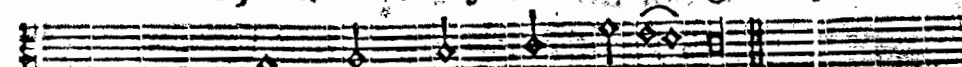
Op dood en graf, geheiligd;

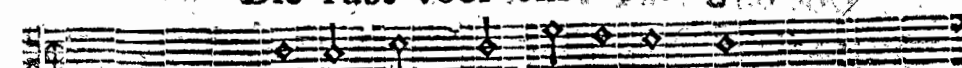
Gij hebt ons 't graf tot rust bereid,

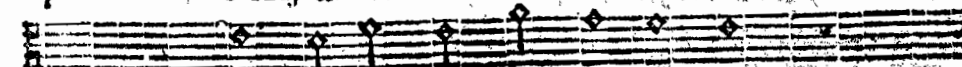
En, voor den tijd en d'eeuwigheid,

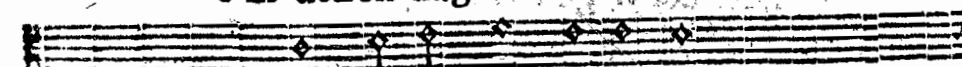
Die rust voor ons beveiligd.

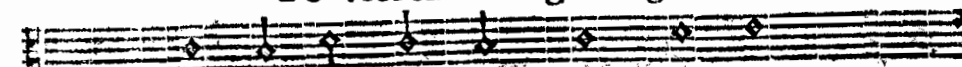
7 't Zij al ons doel en onze lust,

Om dezen dag van heil en rust

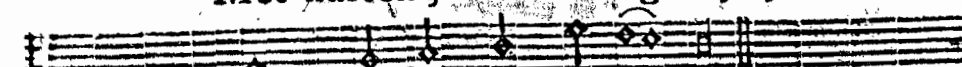
Te vieren met gezangen;

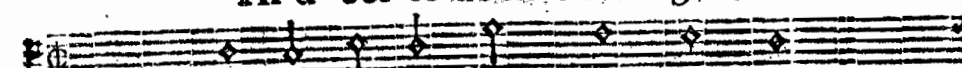
U, na zesdaagsche moeit' en vlijt,

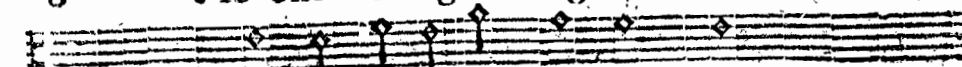
Met harten, aan U toegewijd,

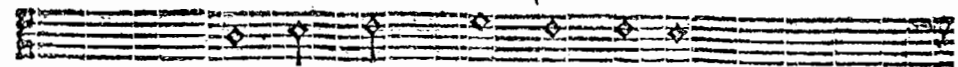
Al d' eer te doen ontvangen.

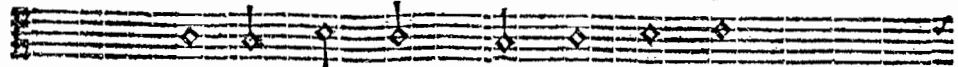
8 't Is ons belang en 't geldt uw' eer,

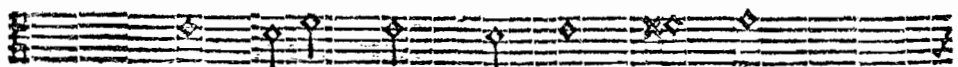
Dat wij in uwen tempel, Heer!

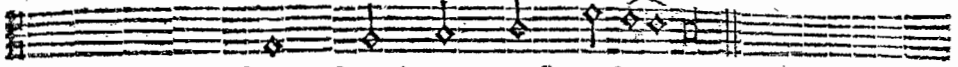
U biddend', dankend' loven ;

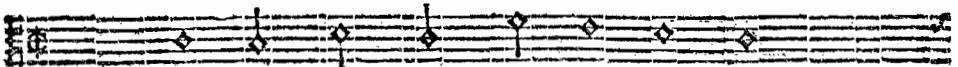
O Levensbron ! zoo vol van heil !

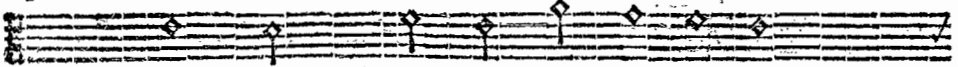
Uw' liefde kent voor ons geen peil ,

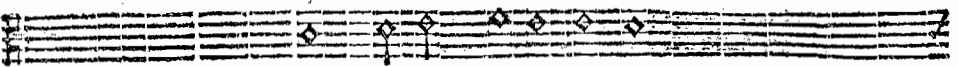
Gaat dood en graf te boven !

9 Wij zijn niet meer het graf ten buit ,

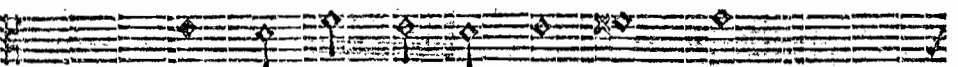
Eens voert G'ons ook den kerker uit ,

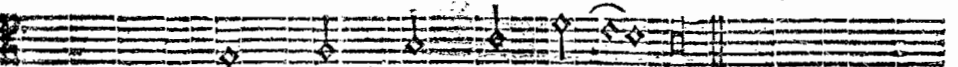
Door uwe heilbanieren.

Doe ons dan , Held van graf en dood !

Verheerlijkt rustend' in uw' schoot ,

Den eeuw'gen rustdag vieren !

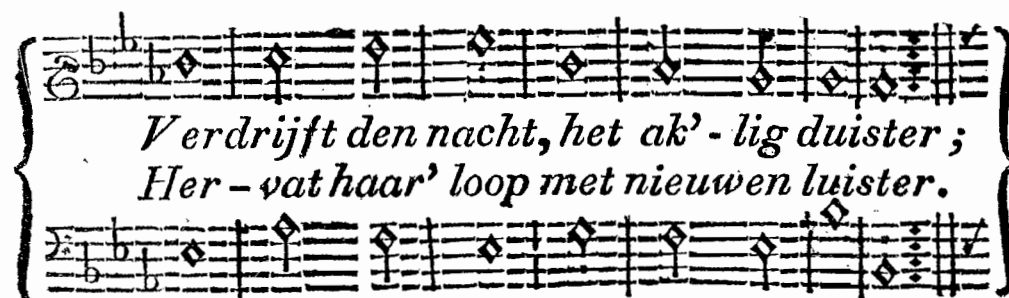
M O R G E N - Z A N G.

BEDACHTZAAM VROLIJK.

295.
296 = blanco

*Ik ben ver-blijd! de mor-gen-stond
De zon verspreidt haar' glans in't rond,*

*Verdrijft den nacht, het ak'-lig duister;
Her-vat haar' loop met nieuwen luister.*

Geheel de schepping zingt Gods lof;

't Juicht al van vreugd met blijde klanken;

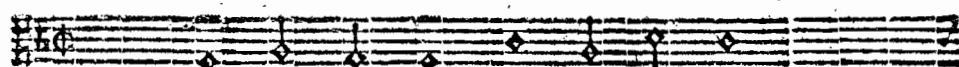
Mijn' ziel! gij hebt ook juichensstof:

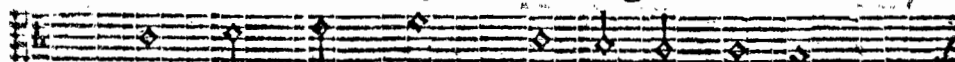
Zoudt gij uw' God niet vrolijk danken?

LIJFTE L I E D.

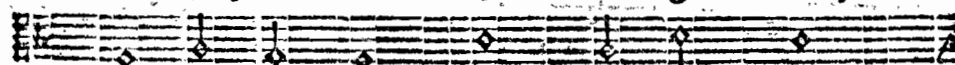
M O R G E N - Z A N G,

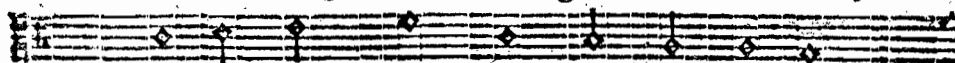
Ik ben verblijd! de morgenstond

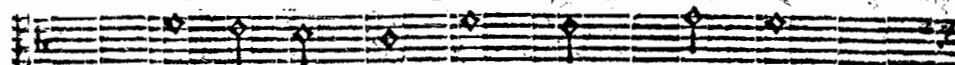
Verdriift den nacht, het ak'lig duister;

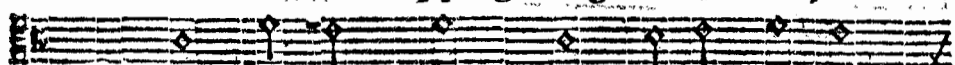
De zon verspreidt haar' glans in 't rond,

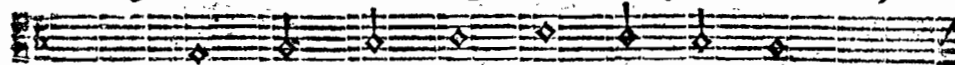
Hervat haar' loop met nieuwen luister.

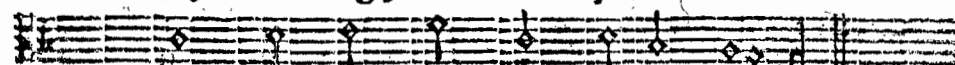
Geheel de fchepping zingt Gods lof;

't Juicht al van vreugd' met blijde klanken;

Mijn' ziel! gij hebt ook juichensstof:

Zoudt gij uw' God niet vrolijk danken?

2 O ja, Beschikker van mijn lot!
 Die, met uw' nimmer sluimrend' oogen,
 Mij hebt bewaakt, en door 't genot
 Des slaaps, verkwiktet mijn vermogen;
 U zij mijn dankend hart gewijd,
 Als d'eersteling van ied'ren morgen,
 Gij hebt voor rampspoed mij bevrijd,
 Door uwe trouw en liefdezorgen.

3 Een' nieuwen dag, o God! schenkt Gij,
 Och! leer mij dien met U beginnen,
 Om, door uw' kracht, de heerschappij
 Der zondenlusten t'overwinnen.
 Getrouw te zijn aan ambt en plicht,
 En tot uw' eer op-aard te leven,
 Is 't heilig doel waartoe Gij 't licht
 En nieuwe kracht mij hebt gegeven.

4 Behoed mij op de levensbaan
 Voor rampen, leed en struikelingen;
 De wereld lacht mij vleijend' aan
 Met ziels- en zinsbetooveringen;
 Maar, door uw' Geest en hemelgløed
 Bestraald, zal mij het heilicht gloren,
 Om, op dit levenspad, mijn' voet
 Te drukken in de regte sporen.

5 Uw oog verzell' mij waar ik ga;
 Uw' Geest bestuur' mijn' handelingen;
 Wil mij, o God! met uw' genade,
 Die schuld en smet bedekt, omringen.
 Doe mij het pad van uw geboon,
 O Vader! naar uw wil betreden,
 En achter JEZUS, uwen Zoon,
 Gestadig rigten al mijn schreden.

6

Doe mij, o Vader! met gevoel,

Mijn' uren, dagen, jaren tellen,

En leer mij, naar het reinste doel,

Steeds prijs op ied'ren leefdag stellen.

Eens gloort de laatste morgenstond,

Ten slot van mijn kortstondig leven;

Maar is mijn' hoop in U gegrond,

Dan doet geen nacht des doods mij beven.

7

O Heiland! in uw dierbaar bloed,

Zie ik den blijdsten morgen gloren,

Niet door een aardsch gezang begroet,

Maar door 't geklank der Eng'lenkoren;

O Levenszon! verdrijf den nacht

Der zonde, die mij vaak doet vreezen;

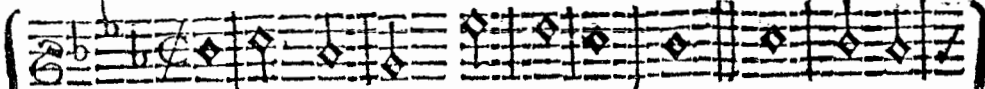
Sterk mijn geloof met licht en kracht,

Dan zal 't mij eeuwig morgen wezen.

A V O N D - Z A N G.

VERTROUWELIJK.

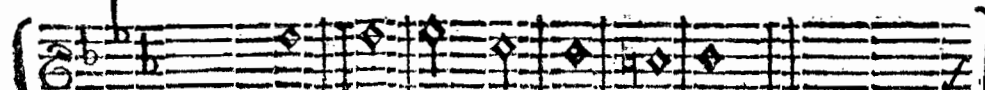
301
302 = bianco

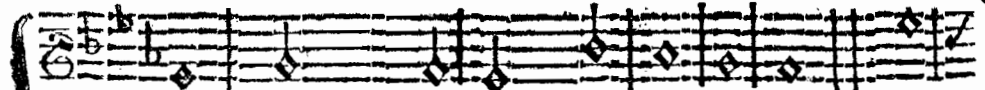
De zon zinkt in het westen neêr, Terwijl de

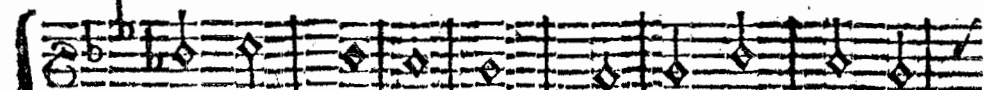
dauw het veld, En d'afgematte bloempjes

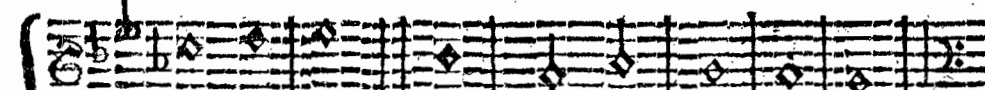
weer Bevochtigt en herstelt.

Zoo schenkt G', o God! aan mijde rust, Her-

stelt mijn' matten geest; Gij zijt deez' dag mijn

heil en lust, Mijn hulp en troost geweest.

LIED. L I E D.

A V O N D - Z A N G,

De zon zinkt in het westen neer,
Terwijl de dauw het veld,
En d'afgematte bloempjes weêr
Bevochtigt en herstelt.
Zoo schenkt G', o God! aan mij de rust,
Herstelt mijn' matten geest;
Gij zijt deez' dag mijn heil en lust,
Mijn hulp en troost geweest.

2 Ontvang mijn dankend avondlied ,
 Dat ik uw' liefde wij' ;
 Uw' Vaderzorg begaf mij niet,
 Maar bleef mij immer bij
 Gij hebt van 't rijzend inorgenlicht
 Tot d'avondschemering ,
 Mijn werk bekroond, mijn schreên gerigt,
 In mijn' bestemden kring.

3 'k Ontving al wat ik noodig had ,
 Voor mijn bestaan op aard',
 Daar gij mij, op mijn levenspad,
 Gevoed hebt en bewaard.
 Uw' liefde troostte mijn gemoed,
 Uw' wijsheid gaf mij raad ;
 In moeilijkeên en tegenspoed,
 Waart Gij mijn toeverlaat.

4 Had ik uw' gunst verbeurd, o God!
Gij zaagt m'in JEZUS aan,
Wiens liefdebron, vol heilgenot,
Voor mij bleef openstaan.
Zoo hebt G' o Vader! mij verblijd;
Gij maakt' uw weldaen groot;
Mijn dankend hart zij U gewijd,
Voor al wat ik genoot.

5 Dekt nu de stille nacht het licht,
Het vrolijk licht der zon,
Niets is bedekt voor uw gezigt,
O aller lichten bron!
Hoed mij voor ramp en droefenis;
Verkwik mij door de rust,
Opdat ik, als het morgen is,
U loov' met nieuwen lust.

6 Beschouwt mijn geest den laatsten nacht
 Van J E Z U S rust'loos leed,
 Die zielenrust heeft aangebragt,
 Toen Hij mij' schuld voldeed;
 O Vader! ja dan leg ik mij,
 Gerust op U, ter neer,
 Daar ligt deez' stond de laatste zij,
 Dat ik op d'aard verkeer'.

7 Dan staar ik, uit die schemering,
 Den eeuw'gen morgen aan,
 En haak naar die verwisfeling,
 Al licht mij zon noch maan.
 Dan zie ik allen tegenstand
 Der rust, voor mijn gemoed,
 Verdreven, door uw' vaderhand,
 Die veilligt en behoedt.

307
300 = bianco

HEMELSCH E OPWEKKING.

VERBODIG VROLIJK.

Het hart in den hemel ;

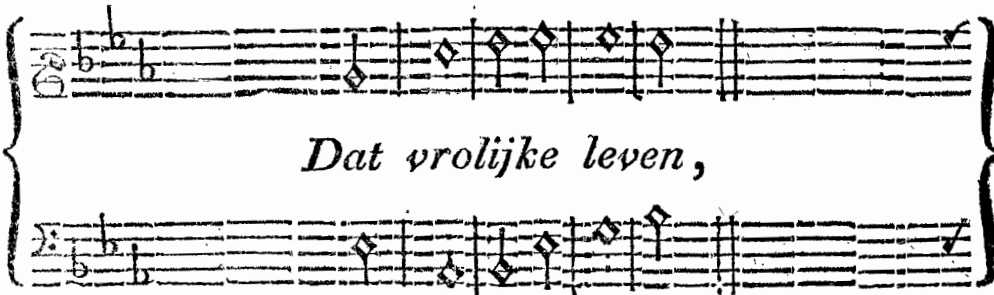
Dit rust'loos gewemel

Baart moeten en strijd:

Het kan ons niet geven,

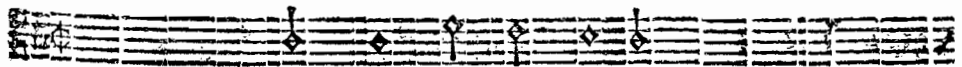
Dat vrolijke leven,

Aan Goël gewijd.

LIVste L I E D.

HEMELSCH E O P W E K K I N G.

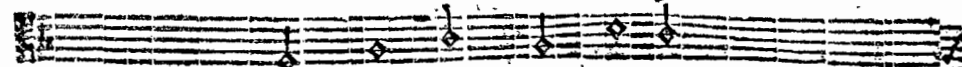
Het hart in den hemel ;

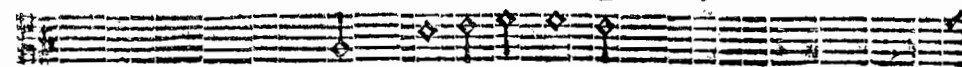
Dit rust'loos gewemel

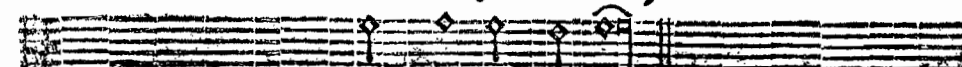
Baart moeiten en strijd :

Het kan ons niet geven ,

Dat vrolijke leven ,

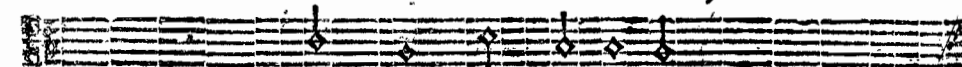

Aan Goël gewijd.

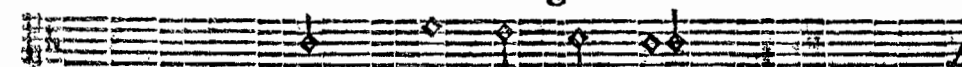

2

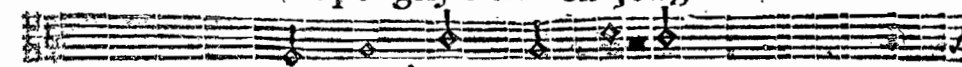
Het hart in den hemel ;

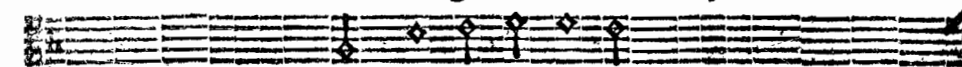
Dit rust'loos gewemel

Sloopt grijsheid en jeugd :

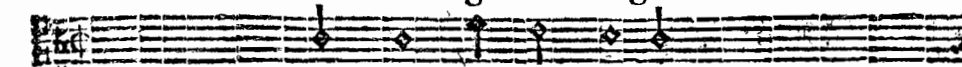
De reis ligt naar boven ,

Om Goël te loven ,

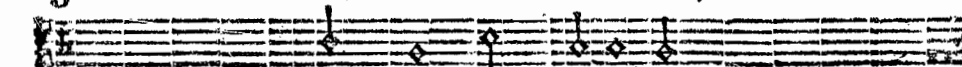

Met Engelenvreugd.

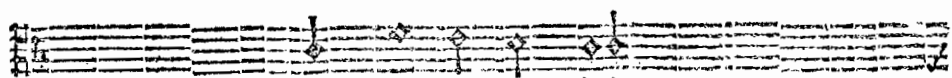
3

Het hart in den hemel ;

Dit rust'loos gewemel,

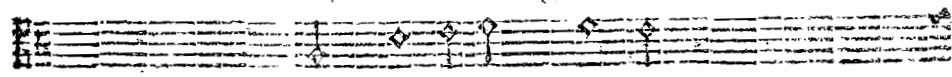
Dat

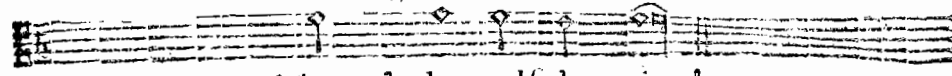
Dat wellusten biedt,

Mag ons doen gevoelen,

Een dartelend woelen,

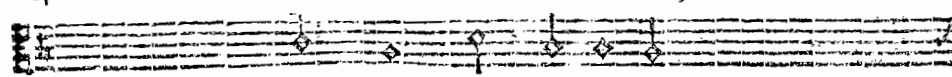

Maar 't hemelsche niet!

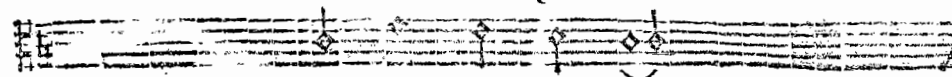

4

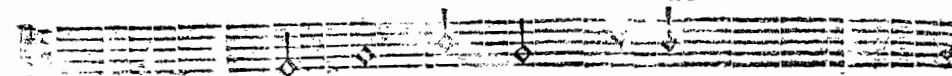
Het hart in oen hemel;

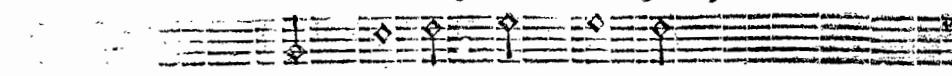
Dit rust'loos gewemel

Ontzinkt in den nood.

Al wat wij hier zaaijen,

Dat zullen wij maaijen,

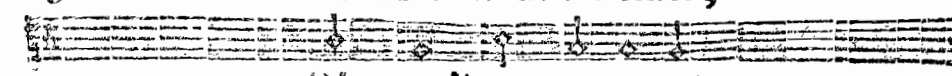

In 't uur van den dood.

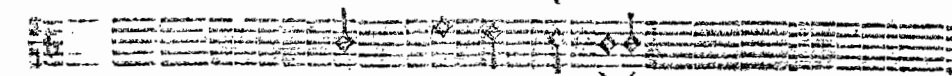

5

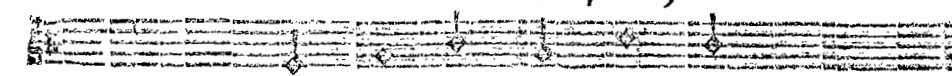
Het hart in den hemel,

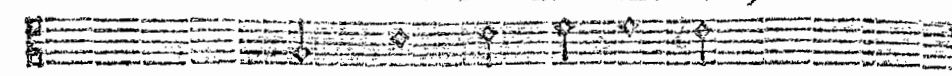
Dit rust'loos gewemel

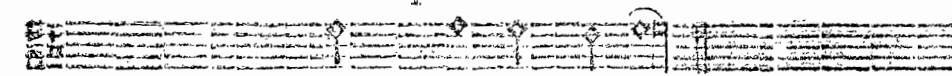
Door zonde verpest,

Moet' nimmer ons hind'ren;

God roept ons als kind'ren

Naar 't zaligst gewest!